

150 PSALMEN DAVIDS

naar de berijming van

PETRUS DATHEEN

Getrouwelijk uit de Franse in de Nederlandse taal overgezet.

PSALM 1

- 1 Die niet en gaat in der godlozen raad,
Die op den weg der zondaars niet en staat,
En niet en zit bij de spotters onreine;
Maar dag en nacht heeft in Gods wet alleine
Al zijnen lust, ja spreekt daarvan eenpaar;
Die mens is welgelukzalig voorwaar.
- 2 Hij zal gelijk zijn enen schonen boom,
Geplant bij enen klaren waterstroom,
Die zijn vruchten geeft in bekwame tijden,
Van welken geen droge blad valt bezijden.
Zo zal die mense zalig zijn bekend,
Met al zijn doen, tot welken hij hem wendt.
- 3 Maar zo en is 't met de godlozen niet,
Die als kaf verstrooid werden daar men 't ziet;
't Welk van den wind hier en daar werd gedreven;
Zo zullen zij in Gods gerichte beven
En niet bestaan; maar haast vergaan beschaamd
Met den vromen werden zij niet genaamd.
- 4 God kent den weg en der vromen gemoed,
Hij draagt zorg voor hen en voor haar goed.
Dies zullen zij welgelukzalig wezen,
Maar nademaal dat onze God geprezen,
Op der godd'lozen wegen niet en acht,
Zij en haar doen werden tot niet gebracht

Psalm 2

- 1 Waarom raast dat volk met zulken hoogmoed?
Waarom komen de heidenen te zamen?
Wat is 't dat hen vergeefs zo woeden doet,
En raadslaan van dingen die niet betamen?
De koningen hen te zamen verbinden,
De voornaamst' al zijn ook daartoe bedacht;
God te bestrijden zij hen onderwinden,
En Zijnen Gezalfde met grote macht.
- 2 Zij spreken t' zaam: Laat ons breken met een
Haar banden al waarmede' zij ons verstrikken;
En 't jok dat z'ons hard opleggen gemeen,
Laat ons verwerpen en breken in stikken!
Maar God, Die den hemel bewoont geprezen,
Zal ze belachen; want haar doen Hij ziet.
Haar opstel zal van Hem bespottet wezen;

Want het is ijdel en God acht het niet.

- 3 Hij zal z' aanspreken elk bij zijnen naam,
In zijn gramschap, die grootlijks is te vruchten.
Hij zal ze verbaasd maken al te zaam
In Zijn toornigheid, die zeer is te duchten;
En zal spreken: Gij koningen wilt horen!
Van waar komt u dezen raadslag zo erg?
Ik heb Mijn Koning gezalfd en verkoren
Over Sion, Mijnen heiligen berg.
- 4 En Ik, Zijn Koning, van Hem toebereid,
Zal Gods oordeel spreken voor ieders oren,
't Welk is, dat Hij Mij klaarlijk heeft gezeid:
Gij zijt mijn Zoon, heden van Mij geboren;
Begeer van Mij, Ik zal U t' eender erven,
Veel volkeren haast maken onderdaan.
Een al zulk rijk zult Gij van Mij verwerven,
Dat tot den einde des aardrijks zal gaan.
- 5 Gij zult dragen enen ijzeren staf,
Om die al te dwingen dat z' U doen ere.
Gij zult z' in den wind verstrooien als kaf,
En morzelen als een aarden vat tere.
Dies gij koningen en vorsten der aarde,
Wilt Mijn onderwijs met harten ontvaan.
En gij richters, wilt met ootmoed aanvaarden
't Goed vermaan dat U van Mij werd gedaan.
- 6 Dient God met kinderlijke vreze goed,
Vreest Zijn gramschap en zoekt Hem te behagen.
Verblijdt U en beeft voor Hem met ootmoed.
Ziet dat gij Hem geen oorzaak geeft te klagen.
Kusset den Zoon, Dien Hij u heeft gezonden,
Dat Hij niet gram zij over uwe daad;
Opdat gij haast te zaam niet wordt verslonden,
En in uwen weg niet schrikk'lijk vergaat.
- 7 Want Zijn gramschap ontsteekt zeer haast en brandt
Gelijk een vuur, als men daarop niet achtet
Och, hoe zalig is hij in zulken stand,
Die Hem vertrouwt en op Zijn goedheid wachtet.

Psalm 3

- 1 Hoe veel is des volks, Heer,
Dat mij benijdt zo zeer?
Hoe veel mensen mij kwellen?
Hoe veel vijanden mijn
Nu sterk te velde zijn,

Die hen tegen mij stellen?
Ik zie daar veel voorwaar,
Die tot mij spreken klaar:
Vergaan zijn al mijn krachten;
Zijn God Die helpt hem niet
In dit kruis en verdriet.
Maar 't zijn ijdel gedachten.

2 Want Gij zijt Heer! mijn schild,
Die mij beschermen wilt
En mij ere wilt geven.
Gij doet, dat ik voortaan
Mag vrij openlijk gaan,
Met den hoofd opgeheven.
Ik heb in mijn ellend'
Mijn stem tot God gewend
En geklaagd in dit wezen.
Hij heeft ook naar Zijn woord,
Mijn klacht altijd verhoord
Van Zijnen berg geprezen.

3 Dies zal ik rust ontvaân
En zeker slapen gaan,
Bewaard voor alle schade.
Ik zal des morgens klaar
Ontwaken zonder vaar;
Want God wil mij slaan gade.
Honderdduizend bijeen
Deden mij vreze geen,
Wanneer zij zulks aanvingen
En mij wilden met haast,
Om te maken verbaasd,
Verstrikken en omringen.

4 Kom Heer! toon dat Gij zijt
Met mij tot allen tijd;
En dat Gij mijn vijanden
Op 't kinnebakken slaat.
En hen breekt met der daad
In stukken hare tanden.
Van U is 't, o Heer, goed!
Dat men verwachten moet
Hulp en troost vroeg en spade.
Want over Uw volk hier,
Stort Gij, Heer, goedertier
Zeer rijk'lijk Uw genade.

Psalm 4

- 1 Als ik U bid, open Uw oren,
O Heer, mijne gerechtigheid!
Laat mijn hart bang Uwen troost horen,
En U stedes komen te voren
Mijn gebed, naar Uw goedigheid.
Hoe lang zult gij zoeken, gij heren,
Mijn eer te schenden met hoogmoed?
En u tot ijdelheid bekeren?
De leugen ook, t' uwer onere,
Zo liefhebben als gij nu doet?
- 2 Bekent dat God mij in dit leven,
Boven de and're mensen al,
Tot enen koning heeft verheven,
Die mijn zuchten ende mijn beven
Van den hemel verhoren zal.
Zo gij gram werdt, wacht u van zonden,
Misdoet niet tegen Zijnen wil.
Op uwen leger wilt doorgronden
Dit werk. Laat af tot dezen stonde,
Mij te kwellen met dit geschil.
- 3 Offert dan een oprecht off'rande,
Met verslagen hart en gemoed.
Betert u van deez' zond' en schande,
En stelt op God zeer goederhande,
Geheel al uw vertrouwen goed!
Veel spreken: Hoe kan hij ons leren
Dat goed is en God aangenaam?
Naar Uw goedheid wil, Heer der heren!
Uw lieflijk aanschijn toch eens keren
Tot mij en al de mijnen t' zaam.
- 4 Want meer blijdschap is mij gegeven
Door Uw aanschijn, Heer goedertier,
Dan hen is, die hier zijn verheven,
Die met veel wijns en korens leven,
Hebbende haren wellust hier.
Dies zal ik mij in goeden vrede
Nederleggen en slapen wel.
Want Uw goedheid beschikt dit mede,
Die mij doet hopen hier beneden,
En in 't rijk doet hebben bevel.

Psalm 5

- 1 Verhoor, o God, mijn woorden klachtig,
Laat Uw oren op zijn gedaan;
En wil toch d' oorzake verstaan
Mijns klagens en zuchtens eendrachtig,
O Heer almachtig!
- 2 Hebt acht op mijn zuchten gestadig,
Mijn God en Koning groot geacht,
Dewijl ik tot U met aandacht
Mijn smeken doe, o Heer genadig
Ende weldadig.
- 3 Des morgens vroeg, vóór den daag'rade
Zult Gij mij verhoren eenpaar.
Want zeer vroeg zal ik U voorwaar
Bidden, wachtende vroeg en spade
Op Uw genade.
- 4 Gij zijt een God, die de boosheden,
Niet en bemint, maar wederstaat.
Bij U zijn de boosdaders kwaad,
Met haren doen en boze zeden,
Gans niet geleden.
- 5 De dwazen, die naar U niet vragen,
Zullen voor U verschijnen niet.
Want Gij die hatet, zo men ziet.
Die boosheid doen zonder versagen,
Ja met behagen.
- 6 Gij zult Uwe gramschap bewijzen
Over de leugenaars gemeen.
Doodslagers, bedriegers meteen,
Zijn voor God (Dien elk mens moet prijzen)
Een groot afgrijzen.
- 7 Maar door Uw goedheid hoog geprezen,
Die Gij mij bewijst, zal ik gaan
Om U, o Heer! te roepen aan
In Uw huis, daar zal ik mits dezen
Godvruchtig wezen.
- 8 Geleid mij Heer en laat toch blijken
Aan mij Uw goedheid; dat mij niet
Mijn haters brengen in 't verdriet.
Leid mij op Uw pad desgelijken,
Zonder afwijken.

- 9 Daar is geen waarheid in haar monden,
Haar hart is vals, arglistig, straf;
Haar keel is als een open graf;
Haar tong is vol smekens bevonden
Tot allen stonden.
- 10 Verderf z' en doe te niet haar namen.
Breek haar raadslagen en haar doen,
Verstrooi z' om haar boosheid zeer koen;
Want Heer! zij zoeken al te zamen
U te beschamen.
- 11 Maar verheug hen 't gemoed en zinnen,
Die op U betrouwen altijd.
Dat z' in U, Heer! werden verblijd,
Die Uwen Naam in 't harte binnen
Trouw'lijk beminnen.
- 12 Want Gij zijt mild en overvloedig,
Den vromen man; Heer goedertier!
Met Uwen gunst dekt Gij hem, schier,
Als met een schild. Gij zijt zo goedig
En zeer lankmoedig.

Psalm 6

- 1 Wil mij niet straffen, Heere,
Die misdaan heb zo zere,
In enen grammen zin;
In Uwen toorn vervaarlijk,
Kastijd mij niet zo zwaarlijk
Als ik wel waardig bin.
- 2 Maar wil U, Heer ontfermen
En over mij erbermen;
Ik ben zeer zwak altijd.
Wil mij gezondheid geven,
Want mijn ziel en lijf beven
In deze mijnen strijd.
- 3 Mijn geest hem ook ontstellet.
Zwaar verschrikken mij kwellet,
Vreze maken mij onvro.
O Heere! hoog geprezen,
Hoe lange zal 't nog wezen,
Dat ik moet blijven zo?
- 4 Ach! wil U tot mij keren,
Wil ook van mij toch weren

Deez' benauwdheid niet klein.
Zeer groot zijn mijn misdaden;
Maar uit louter genaden
Maak mij, Heer, daarvan rein.

5 Want in den dood zeer wrede,
Wie is 't die daar verbrede
Uw lof en eer bekwaam?
Niemand zal in der helle
Uwen prijs schoon vertellen.
Noch danken Uwen Naam.

6 Ik ben moed' en verslagen
Van gans den nacht te klagen.
Ik doe zwemmen voorwaar
Mijn bedde, met mijn wenen,
En mijn leger met enen
In mijn tranen eenpaar.

7 Mijn gedaante met allen
Is nu, Heer, gans vervallen
Door gedurig geklag;
Omdat aan alle zijden
Mijn vijanden verblijden
Voor mij met groot gelach.

8 Gij bozen, wilt nu wijken:
Gij wreden desgelijke;
Vertrekt nu haast van hier.
God heeft mijn treurig klagen
Naar Zijn goed welbehagen,
Verhoord zeer goedertier.

9 God en wil niet verachten
Mijn gebed noch mijn klachten;
Maar hoort mij t' Zijner eer.
Mijn beden Hem bewegen,
Ik heb van Hem verkregen
Mijn begeerten en meer.

10 Daarom zijn nu met schande
Bezwaard al mijn vijanden,
Verbaasd zijn zij gewis.
Terug moeten zij keren,
Met schaamte en onere;
Want mij God zo goed is.

Psalm 7

- 1 Op U hoop ik, Heer, t' alle tijden;
Wil mij toch voor al die bevrijden,
Die mij haten met onverstand;
Dat ik hun niet vall' in de hand.
Dat haar overste mij niet vange,
En mij, als ene leeuwe strange,
Niet verniel' en make te schand',
Bloot zijnde van Uwen bijstand.
- 2 God, op Wien ik hoop met verlangen,
Heb ik mijn dagen zulks begangen,
Als zij toeschrijven Uwen knecht?
Is in mijn hand enig onrecht?
Heb ik kwaad vergolden met kwade?
Ofte gezocht der vromen schade?
Heb ik dien vergramd met een woord,
Die t' onrecht op mij was gestoord?
- 3 Zo moet mijn vijand mij najagen,
Van hem werd' ik nedergeslagen,
Hij brenge mijn leven te niet
En mijn ere daar men op ziet.
Sta op, Heer! wil opstaan in eren,
Uwen toorn tegen hen wil keren.
Die mij haten. Help mij gelijk
Aan dat beloofde koninkrijk.
- 4 Dat volk kome met grote hopen
Tot Uwe Majesteit gelopen.
En opdat wij ons recht ontvaan,
Wil op Uwen rechterstoel gaan.
Daar zult Gij des volks Rechter wezen.
En zult (Heer! mijn toevlucht geprezen)
Mij naar mijne gerechtigheid
Richten, en naar mijn vromigheid.
- 5 Van der boosheid wil een eind maken
Der bozen, en neem aan de zaken
Der vromen; Gij, die t' aller stond
Elks hart ende nieren doorgrondt.
God is mijn schild en mijn borcht krachtig,
Op Hem is 't dat ik hoop aandachtig,
Die de vromen helpt en behoedt
Ende die overwinnen doet.
- 6 God is een oprecht Richter machtig.

Des vromen mans, die Hem valt klachtig,
Hij is ook dier Richter bekend,
Die Hem vertoornen zonder end,
Is 't dat hij, die mij zoekt t' onteren
Niet wil afstaan noch hem bekeren,
God zal scherpen zijn zwaard zeer fel
En schieten met den boge snel.

7 Van nu heeft bereid God almachtig,
Dood'lijk geschut en wapen krachtig;
Hij maakt pijlen ter straf bekwaam
Dergenen, die mij haten t' zaam;
Een ander heeft kwaad in zijn zinnen,
Hij is zwanger met onrecht binnen.
Dies zal hij baren anders niet,
Dan enkel leugen met verdriet.

8 Om enen diepen put te graven,
Ziet men hem naarstelijken slaven.
Maar in den put zal hij vergaan,
Dien hij mij te graven vangt aan.
Dat kwaad, dat hij heeft voorgenomen
Mij te doen, zal op zijn hoofd komen;
Ja 't kwaad dat hij doet overal,
Op zijnen kop haast vallen zal.

9 Dies mijn hart God daarom nu prijzet,
Dat Hij gerechtigheid bewijzet;
En zo lang als ik leve vrij,
Zal ik den Heere zingen blij.

Psalm 8

1 O onze God en Heer zeer hoog geprezen,
Hoe heerlijk moet toch Uwe Name wezen!
Over 't aardrijk strekt Uw heerlijkheid schoon,
Ja wijder dan daar gaat des hemels troon.

2 Men ziet alzins Uwer kracht veel getuigen,
Zelfs in de mond der kinderen, die zuigen.
Daardoor maakt Gij tot niet ende beschaamd
Uw vijanden, door Uw kracht zeer vernaamd.

3 Maar als ik wil aanzien ende bemerken
De hemelen Heer! Uwer handen werken,
De sterren, de mane, die Gij door 't woord
Maakt ende stelt een ieder op zijn oord.

4 Alsdan spreek ik bij mij verwonderd zere:

Wat is toch van den armen mens, o Heere!
Dat Gij zijner alzo gedachtig zijt,
En over hem zorge draagt t' aller tijd.

- 5 Gij maakt hem, dat hij God schier zij gelijke.
Want Gij maakt hem overvloedig en rijke,
Van heerlijkheid die toch naakt is en bloot.
Gij maakt hem vol met veel goederen groot.
- 6 Gij laat hem zijn over 't werk Uwer handen,
Als een heer derzelve in alle landen.
Zonder uitnemen, alles in 't gemeen,
Hebt Gij hem onderdaan gemaakt meteen.
- 7 Ossen, schapen, haar wolle en haar vellen,
Die Gij op de bergen voedt zonder kwellen,
En op dat veld weiden doet overal,
In bossen, bergen en in menig dal.
- 8 De vliegende vogelen die wel zingen,
De vissen des meers en ook alle dingen,
Die Gij haar wezen en den adem geeft,
Maakt gij hem onderdaan, ja al wat leeft.
- 9 O onze God en Heer zeer hoog geprezen!
Ten rechten moet Uwe Naam heerlijk wezen.
Uwes Naams heerlijkheid in overvloed
Strekt veel wijder dan de aardbodem doet.

Psalm 9

- 1 Heer, ik wil U uit 's harten grond
Prijzen, en overal doen kond
Uw wonderen in alle wijken,
Die niet en zijn om vergelijken.
- 2 In U wil ik wezen verblijd;
Dat is mijn vreugd tot dezer tijd.
Uwen naam schoon wil ik ook prijzen
En U met lofzang eer bewijzen.
- 3 Omdat door Uwe grote macht
Mijn vijand wijkt en vliedt met kracht,
En dat hij nederleit geslagen,
Door Uw aanschijn zwaar om verdragen.
- 4 Gij zijt zo goed in dezen stand,
Dat Gij mijn zaak neemt bij de hand.
Gij zit tot mijn hulpe volvaardig

Op den stoel als Rechter rechtvaardig.

- 5 Mijn vijanden hebt gij verdaan,
En de booz' all' haast doen vergaan.
Gij hebt haar gedachtenis prachtig
Te niet gedaan door Uw hand krachtig.
- 6 Welaan, gij loos mens wel bekend,
Hebt gij uw voornemen volend?
En vernield onz' steden verheven?
In haren naam gans t' onder bleven?
- 7 Och neen! want God met grote kracht,
Die eeuwig heerset hoog geacht,
Is op den stoel, zo 't is gebleken,
Gezeten om 't recht uit te spreken.
- 8 Daar zal Hij richten met bescheid
't Aardrijk dat hier beneden leit.
Wegende de zaken met reden
Van alle mensen hier beneden.
- 9 Daar werd God de toevlucht alleen
Des armen, dien men acht zeer klein,
Ja zijn toevlucht, die hem in 't lijden
Zal verkwikken en doen verblijden.
- 10 Dies zij, dien Gij, Heer! U maakt kond
Zullen op U vast staan gegrond;
Want die tot U gaan, Heer geprezen,
Zullen hier niet verlaten wezen.
- 11 Looft nu met lofzangen zeer klaar,
God die tot Sion woont eenpaar;
Vertelt Zijn grote wonderwerken,
Maakt dat z' alle mensen bemerken.
- 12 Hij gedenkt aan der vromen bloed,
En wreekt dat met een gram gemoed.
Dat geschrei wil Hij niet verachten,
Der benauwden, noch ook haar klachten.
- 13 Heer, Gij Die mijn God zijt in nood,
Zie aan mijn kruis en lijden groot.
Dat mijn vijanden mij opdringen;
Uit den weg des doods wilt mij brengen.
- 14 Dat ik midden in Uw gemeen',
Uwen lof zing en anders geen;
Zijnde verblijd en ook gedachtig
Dat Gij mij verlost hebt waarachtig.

- 15 De bozen zijn haastelijk al,
In haar strikken komen ten val.
Haar voeten zijn in 't net gevangen,
Dat zij voor mij hadden gehangen.
- 16 Zo is God geworden bekend,
Hebbende dit oordeel geënd;
Daarin dat de schalk heeft bevonden,
't Kwaad zijner listen niet om gronden.
- 17 Dit 's zeker, dat de bozen zaan,
Haast zullen vallen en vergaan.
God zal die straffen onvertogen,
Die Hem niet en houden voor ogen.
- 18 Maar de mens ootmoedig, o Heer,
Zult gij vergeten nimmermeer;
Zijn hope die hier is misprezen,
En zal bij U niet ijdel wezen.
- 19 Kom toch Heer! toon nu Uw geweld,
Opdat de mens hem niet en stelt
Tegen U; maar dat alle scharen
Voor Uw gericht hen openbaren.
- 20 O Heer! die daar eeuwiglijk leeft,
Maak dat der bozen harte beeft;
Doe hen verstaan (dat is mijn wensen),
Dat zij niet zijn dan zwakke mensen.

Psalm 10

- 1 Hoe komt 't dat Gij, Heer, wijkt van ons zo wijd?
Ende bedekt Uw aangezicht zo gaar?
Verbergt Gij U, om ons tot allen tijd
Te vergeten, ook in den nood zo zwaar?
In hoogmoed branden de bozen voorwaar,
Zij plagen den armen man zeer misprezen;
Laat z' in haar listen zelf gevangen wezen.
- 2 Want de boze beroemt hem met hoogmoed,
Dat hij zal hebben zijnen lust met een.
Den gierigen, die daar verzamelt 't goed,
Hij zeer prijst, en lastert God in 't gemeen;
Stout'lijk veracht hij Hem bij groot en kleen;
De hoofdsom is, aller zijner gedachten.
Dat God niet is, Dien hij zo durft verachten.

- 3 Al wat hij doet, strekt hem stedes tot kwaad.
Uwe gerichten en bedenkt hij niet.
Met zijn vijand hij vermeten omgaat.
En meent dien om te werpen als een riet.
In zijn harte spreekt hij en denkt met vliet,
Niemand en kan mij krenken noch beschaden,
Nimmermeer zal ik met nood zijn beladen.
- 4 Met vloeken, valsheid en bedrog zeer groot,
Is zijnen bozen mond vol t' allen tijd.
Zijn tonge maakt moeit', arbeid ende nood,
In schaden zwaar te doen hij hem verblijdt.
Als een moorder op 't veld loert hij vol nijd,
Om heimelijk den vromen te verworgen;
Hij bespiedt ook den armen in 't verborgen.
- 5 Hij loert heimelijk gelijk een leeuw fel
In den kuil doet, die op een schaapken wacht,
Om te vangen en te verworgen snel
Den vrome, dien hij heeft in 't strik gebracht,
Geveinsdelijk houdt hij hem dag en nacht;
Maar met dien schijn drukt hij zonder ontfarmen,
Ende verderft met groot geweld veel armen.
- 6 Bovendien spreekt hij in 't hart zeer onvroed,
Dat God op deez' dingen geen achtting heeft;
Maar dat Hij Zijn ogen gans'lijk toedoet,
Ja, dat Hij hiervan geen kennisse heeft.
Sta op, Heer! verhef U, toon dat Gij leeft:
Zie toch hier in, Heer! en wil niet vergeten
Hen, die in angst en ellend' zijn gezeten.
- 7 Waarom werd God van den bozen vol pracht
Gelasterd? die daar spreekt in 't harte blent,
Dat Gij op zijn doen ganselijk niet acht?
Dat Gij 't toch ziet, het is U al bekend;
Tot den handel der armen Gij U wendt.
Daarom staan zij op U tot allen stonden,
Die een helper der weeskens zijt bevonden.
- 8 Breek de kracht en den arm vol van geweld
Der godd'lozen, ende bezoek zeer haast
Haar boosheid, en hen die voor ogen stelt;
Opdat ze vergaan en werden verbaasd.
Dan zult Gij, Heer! (ofschoon de boze raast)
Heersen als Koning, en uit Uwe landen
Werden geroeid al de schalken met schanden.
- 9 Gij zult, o Heer! horen genadelijk
Uwes volks stem, dat in ellend' verflauwt,
En versterken met troost gestadelijk.

Hoor toch 't gebed des volks dat U vertrouwt;
Den weduwen en wezen zeer benauwd,
Doe recht, dat de bozen hen niet en kwellen,
En daartegen hen nu voort niet meer stellen.

Psalm 11

- 1 Ik betrouw op God met harte zeer reine;
Hoe spreekt Gij tot mijn ziel in dit verdriet:
Vliegt haast op den berg, als een vogel kleine?
't Is waar, dat de bozen, zo men wel ziet,
Haar bogen spannen en met pijlen mikken,
Daarmee elk van hen de vromen doorschiet,
En heimelijk zoekt met list te verstrikken.
- 2 Maar men zal haast zien dat al de gedachten
Der bozen werden gans met een verstoord.
Wat hebt gij over den vromen voor klachten?
Zijt zeker dat God dit al zit en hoort,
Die in Zijnen hogen troon zit verheven;
Dien alle ding bekend is (naar Zijn woord),
Wat zij al doen, die hier beneden leven.
- 3 God proeft de vromen wel in alle wijzen;
Maar van hen, die hier bedrijven geweld
En onrecht, heeft onze God een afgrijzen;
Die zullen ook met vuur wezen gekweld.
Haar deel zal zijn veel windige tempeesten;
Sulfer en vlamme, die 't alles versmelt,
Werd geschonken den minsten en den meesten.
- 4 God is gerecht en Hij bemint gestadig
Gerechtigheid, ook dien die hem wel stelt
Tot vromigheid, dien aanziet God genadig.

Psalm 12

- 1 Doe ons bijstand, 't is meer dan tijd, o Heere!
Want der vromen getal is worden klein;
Zij hebben afgenomen zo gaar zere,
Dat der oprechten niet en is tot ,,n.
- 2 Een ieder spreekt leugens en ijdel dingen
Met zijnen naasten, daarmee hij hem krenkt;
Haar lippen niet dan smekingen voortbrengen:
De mond spreekt eens maar 't hart wat anders denkt.

- 3 De Heere wil toch de vleiende tongen
Gans afsnijden tot in der eeuwigheid;
Ook de lippen, die stout en onbedwongen
In hoogmoed niet spreken dan ijdelheid.
- 4 Die stoutelijk dit durven geven voren:
Wij worden groot door onz' tong vol venijn,
Onz' lippen vrij ons alleen toebehoren,
Laat ons liegen; wie zal ons meester zijn?
- 5 Om der bedrukten wille, die zeer klagen,
Zal ik (spreekt de Heer) nu opmaken mij;
De valse tongen werden al verslagen,
Van haar geweld werd mijn volk gemaakt vrij.
- 6 Onzes Heeren woord is altijd bevonden
Zuiver en rein, gelijk dat zilver klaar,
Dat gelouterd is, tot verscheiden stonden;
Ja zevenmaal gelouterd is voorwaar.
- 7 Dies wil, o Heer! Uw volk nu voort bevrijden,
En bewaren naar Uwe goedigheid,
Van dit boze volk, dat ons t' allen tijden
Zo kwelt ende benauwt met tegenheid.
- 8 Want de bozen rondom gaan en zweven,
Hier ende daar onvriendelijk en fel;
Dewijl dat d' ergste schalken zijn verheven,
En hier hebben geweld, macht en bevel.

Psalm 13

- 1 Hoe lang hebt Gij besloten, Heer,
Mij te vergeten alzo zeer?
Zal 't altijd zijn en nimmer enden?
Wilt Gij U van mij eeuwig wenden,
Die benauwd ben zo langs zo meer?
- 2 Hoe lang zal nog dat harte mijn,
Vol van angst en van smarte zijn,
En daartoe vol zorgen mits dezen?
Hoe lang zal mijn vijand nog wezen
Mijn verwinnaar tot mijner pijn?
- 3 Aanzie mij God, Gij zijt mijn kracht;
Troost mijn hart, 't welk U doet zijn klacht,
Wil mijn duister' ogen verklaren,
Dat ik in den slaap niet moet varen
Des doods en daar blijven versmacht.

- 4 Opdat hij, die mij sterk bevecht,
Niet zegg': hij is nedergelegd;
En dat de vreugd mijner vijanden,
Niet dubbel werd te mijner schande,
Ziende den val van Uwen knecht.
- 5 Op U, o Heer! staat mijn hoop allein;
Neem weg mijn kruis en nood niet klein,
Wil mij Uwe vreugd wederbrengen;
Zo zal ik U loven met zingen,
Voor Uw weldaden in 't gemein.

Psalm 14

- 1 De dwaas die spreekt in zijn harte zeer kwaad:
Daar is geen God; en hij verwoest met dezen
Zijn leven gans door zijn gruwelijk wezen;
Daar is niet één, die met woord ofte daad
Wat goeds begaat.
- 2 God des hemels de wereld overziet,
Ende bemerkt de mensen in den lande,
Of daar een is, die met goeden verstande,
Om Gods goedheid te zoeken in 't verdriet,
Hem toch bevliet.
- 3 Alles gemerkt, Hij vindt dat z' in 't gemeen
Al afwijken en gaan op boze wegen;
Zij zijn gruw'lijk, ja tot kwaad gans genegen;
Die wat goeds werkt, en is onder hen geen,
Ja niet tot een.
- 4 Zijn dan de bozen zo dwaas al te zaam,
Dat ze niet dan kwaad doen zonder afkeren;
Die mijn arm volk als dat brood gans verteren?
Zij zijn om 't aanroepen des Heeren Naam,
Zeer onbekwaam.
- 5 Zij zullen hen verwonderen voorwaar,
Als zij haast beangst zijnde zullen beven;
Want God, Wiens goedheid zeer hoog is verheven,
Is met den vromen, die Hem voor en naar
Liefheeft eenpaar.
- 6 Gij mens ongelukkig, dit toch verstaat,
Gij die bespot 't voornemen van den vromen,
't Welk God in zijn hart goediglijk laat komen;
Die alleen is des vromen toeverlaat,

Dien gij versmaadt.

- 7 Och! dat de hulp over Israël, Heer!
Kwam uit Sion, en dat God uit 't verlangen
Wilde verlossen Zijn arm volk gevangen;
Israël en Jakob zouden in eer
Verblijd zijn zeer.

Psalm 15

- 1 Wie is 't, die zal wonen eenpaar
In Uw lieflijke tenten, Heere?
Wie zal toch verkeren hiernaar,
Door Uw goedheid, zonder gevaar,
Op Uwen heil'gen berg met ere?
- 2 Het zal wezen de mens eerbaar.
Die steeds wel doet in alle dingen,
En recht handelt in 't openbaar;
Wiens mond, dat oprecht is en waar,
Gestadiglijke zal voortbrengen.
- 3 Die geen achterklap spreekt onvroed,
Tot zijnes naasten smaad en schande;
Die tegen hem ook niet misdoet,
Noch mishandelt; maar hem behoedt
Voor oneere menigerhande.
- 4 Die ook den godd'lozen veracht,
En daartoe eert tot allen stonden
Hem, die den Heer vreest met aandacht,
Die zijn belofte heeft volbracht,
Al waar 't ook zijn schade bevonden.
- 5 Die tot woeker niet geeft zijn geld,
En geen gaven ooit heeft geprezen,
Om 't recht des vromen met geweld
Te breken. Die zo is gesteld,
Zal voorwaar gelukzalig wezen.

Psalm 16

- 1 Bewaar mij, Heer, wees toch mijn toeverlaat;
Op U betrouw ik vast met harte reine.
Dies spreekt mijn ziel tot U in dezen staat:
Gij hebt, Heer, over mij de macht alleine;
Doch en komt uit mijn werken uitgelezen

Gans gene nut tot U, Heer hoog geprezen.

- 2 Mijn begeert' is den vromen bij te staan,
Die geroemd zijn om haar godzalig leven,
Maar straf op straffe moet hen komen aan,
Die hen tot den afgoden vals begeven,
Bij haar bloedoff'ren ben ik niet gevonden,
Ja haar namen en zal ik niet vermonden.
- 3 God is mijn deel, Die mij bewaart nu voort.
Op U staat mijn rente gegrondet, Heere!
Dit heerlijk erfdeel, dat mij toebehoort,
Is mij in 't schoonste geworden met ere.
Ja 't beste deel, dat gevonden kan wezen,
Is mij recht toegevallen Heer geprezen.
- 4 Geloofd zij God! Die mij altijd wil zijn
Een Raadsheer, Die mij zo wel heeft beraden.
Want de nieren en de gedachten mijn,
Hebben mij 's nachts onderricht vroeg en spade.
Ik heb God voor ogen in mijn bezwaren
Die mij bijstaat en mij wel wil bewaren.
- 5 Ziet daarom is mijn hart also verheugd,
Mijn tonge lacht, mijn vlees rust hier beneven.
Wetende dat Gij niet en wilt noch meugt,
O Heer! in 't graf laten vergaan mijn leven:
Gij zult Uwen Heilige groot van waarde,
Gans niet laten verrotten in de aarde.
- 6 In den weg zult Gij doen gaan Uwen knecht,
Die hem brengt in 't leven vrij uit benauwen.
Want daar is geen volkomen vreugd oprecht,
Dan in Uwes aanschijns heerlijk aanschouwen.
In Uwe hand is en blijft ook gestadig.
De volheid aller blijdschap, Heer genadig.

Psalm 17

- 1 Aanzie, Heer, 't recht van Uwen knecht,
Wil mijn geroep, o God, verhoren;
Mijn gebed kome tot Uw oren,
Hetwelk vloeit uit een hart oprecht.
Van U, die wetet alle dingen,
Wil ik oordeel en recht ontvaân,
Wil toch mijn zake merken aan;
Want gans recht is al mijn voortbringen.
- 2 Gij hebt mijn hart 's nachts doorzocht, Heer!

En dat aan den proefsteen gestreken.
Nooit heb ik leugen willen spreken,
Gij vindt mij getrouw immermeer.
Ik houde mij naar de bevelen
En 't woord Uwes monds, Heer, met vliet;
Zodat ik niet heb gemeens iet
Met hen, die roven ende stelen.

- 3 Maak mijn voetpaden vast o God!
Opdat ik mag gaan in Uw wegen,
Zonder te zijn voortaan genegen
Tot afwijken van Uw gebod.
Gij hebt dikwijls, o Heer! vernomen
Mijn gebeden in mijn ellend';
Dies bid ik, tot mij U nu wend,
En laat mijn smeken tot U komen.
- 4 Toon heerlijk Uw goedheid voortaan,
Gij die bewaart in dat benauwen,
Allen die vast op U betrouwen,
Tegen hen, die U wederstaan,
Dek mij toch, Heer, niet om verhogen,
Met Uw vleug'len naar Uwen aard;
Dat ik zowel mag zijn bewaard,
Als de appel is ener oge.
- 5 Opdat ik alzo mag ontgaan
Hen, die mij zo wredelijk kwellen,
En mij met haar netten omstellen,
Om mijn ziel te verstrikken zaan,
Zij zijn zeer vet niet om verstrangen,
Opgeblazen met hoogmoed fel.
Zij volgen mij, en loeren snel
(Zo 't konde zijn) om mij te vangen.
- 6 Een is er zonderlijk vol pracht,
Als een leeuw die den roof najaget,
Als een jonge leeuw onversaget,
Die in den kuil op den roof wacht.
Maak U op, Heer, werp dien ten gronde,
Uit zijn handen mijn ziele waard,
Die U dient als een zeer scherp zwaard,
Mij tot straffe tot dezer stonde.
- 7 Van hen, die uwe roeden zijn,
Bevrijd mij, die met harten kleven
In d' aard' en daarom alleen leven,
Om rijk te worden zonder pijn.
Gij maakt ze zat ende voorspoedig;
Haar kinderen zijn ook zeer rijk;
De kindskind'ren zijn hen gelijk,

En laten goed na overvloedig.

- 8 Ik zal nog aanzien Uw aanschijn,
En rein staan voor U, Heer geprezen,
En naar Uw beeld opgewekt wezen,
Dan zal ik ook recht verzaad zijn.
Ik zal U lieven en dienen eendrachtig,
Mijn leven lang, o God, mijn sterkte krachtig;
Gij zijt mijn burcht, mijn troost, mijn heil, mijn steen,
Mijn schild, mijn hoorn, mijn bewaarder alleen.

Psalm 18

- 1 Mijn hope staat alleen op God geprezen,
Hij wil mijn wapen en mijn toevlucht wezen.
Als ik Hem grootmaak en bid naar Zijn woord,
Mijn vijanden Hij haastelijk verstoort.
's Doods nood omving mij deez' voorleden dagen,
Stromen der bozen maakten 't hart verslagen;
De angst des grafs hadde mij gans bevaân,
Met de strikken des doods was ik belaân.
- 2 Zo benauwd zijnde, heb ik God gebeden,
En Hem aangeropen van hier beneden,
Mijn geschrei tot Hem in den hemel kwam,
En mijn stem tot Zijnen oren opklam.
Van stonden aan beefde dat gans aardrijke,
De bergen werden beweegd desgelijke,
Verschrikt waren zij bovenmate zeer,
Want met ernst groot vertoornde Hem de Heer.
- 3 Uit Zijn neusgaten ging damp tot dier stonde,
En een schrikkelijk vuur uit Zijnen monde,
Hij was ontsteken met toorne zo groot,
Dat Hij alzins hete kolen uitgoot,
Hij boog de lucht en daalde tot de volken,
Onder Zijn voeten waren duist're wolken;
Hij zat op den wind die hem krachtig roert,
En Hij werd op Zijn vleugelen gevoerd.
- 4 Duist're wolken Hem ganselijk bedekten,
En als een tente rondom Hem zij strekten;
Door Zijnen glans zijn ook de wolken zaan
Verdeeld ende hebben haar opgedaan.
Hij heeft hagel en bliksem toebereidet,
En in de lucht donderslagen gebreidet,
De hoogste God, liet zijnen donder gaan,
En liet d' aarde met hagel en vuur slaan.

- 5 Met Zijne pijlen schoot Hij de booz' allen;
Veel bliksems en angst heeft hen overvallen,
Door Uw dreigen en Uwen sterken wind,
En Uwen toorne, die 't alles verslindt,
Zijn de waterstromen gedroogd in 't ronde,
Ontdekt was den aardbodem in den gronde,
Hij heeft mij met Zijn hand goedig bezocht,
En uit dat diep water gezond gebrocht.
- 6 Hij verlost mij van alle de scharen
Der vijanden, die mij veel te sterk waren;
In nood Hij mij voorkomt ende bijstaat,
Ter rechter tijd is God mijn toeverlaat,
Hij voerde mij in 't breed' ende verzinde,
Hoe Hij mij bewaarde, dien Hij beminde;
Dies dede Hij mij, naar mijn vromigheid,
Ende naar mijner handen reinigheid.
- 7 Want ik behield altijd des Heeren wegen,
Zonder afwijken, zo de vromen plegen.
Ik hield Zijn wet, die ik hadde gehoord,
Zonder daarvan te verwerpen een woord;
Zodat mij de Heer oprecht heeft bevonden,
In al mijn doen bewaard' ik mij voor zonden;
Dies heeft mij God naar mijn eenvoudigheid
Vergeven en naar mijn oprechtheid.
- 8 Voorwaar Heer, Gij Die mijn doen kent alleine,
Gij zijt den goeden goed en rein den reine,
Den oprechten zijt Gij, o Heer, oprecht,
En keert U af van den verkeerden knecht,
Den ootmoedigen bewaart Gij zeer goedig;
Gij maakt ook haast de stout' ogen deemoedig;
Mijn gezicht hebt Gij verlicht; Heer! vermaard,
In duisterheid hebt Gij mij wel verklaard.
- 9 Door uw kracht heb ik dat krijgsvolk verslagen,
En spring over den muur zonder versagen.
Onz' God is bevonden oprecht en goed;
Zijn woord is gelouterd in des vuurs gloed.
Hij is den mensen een schild in 't benauwen,
Ja dengene, die op Hem vast betrouwen.
Waar is er een God zonder onze Heer?
En zonder Hem enige sterkte meer?
- 10 God wapent mij met sterkheid zeer vrijmoedig.
En maakt mijn wegen zeker en voorspoedig;
Hij maakt mij gelijk de herten zijn t' zaam,
Om de bergen op te klimmen bekwaam.
En hij leert mijn handen ook krachtig strijden,
Dat mijnen arm kan spannen t' allen tijden

Den stalen boog; Hij is mijn heil, mijn schild,
Die in den nood mij onderhouden wilt.

- 11 Uw goedheid daar ik op hoop al mijn leven,
Heeft mij nu meer dan ooit te voor verheven.
Gij maakt den weg onder mijn voeten slecht,
Opdat Heer! niet en struikel' Uwen knecht.
Mijn vijanden kan ik grijpen en jagen,
Totdat ze vernield zijn door vele plagen.
Ik sla ze dat ze niet kunnen bestaan,
Maar ter schande onder mijn voeten gaan.
- 12 Gij rustet mij tot den strijd, Heer doorluchtig!
Gij maakt mijn vijanden alle veldvluchtig,
Gij breekt ook met een al haar grote kracht.
Door mij werden zij tot den val gebracht.
Zij roepen, ja ook tot God, zo zij menen,
Die hen geen troost noch hulpe wil verlenen,
Als stof en slijk dat op de straten leit,
Heb ik ze verjaagd en verstrooid in 't breid.
- 13 Van 't oproerig volk vrijdt Gij mij met ere,
En gij maakt mij over veel volks een here;
Want dat volk dat mij nooit en heeft bekend,
Heeft hem van zelfs tot mijnen dienst gewend.
Veel vreemden (zijnde door vreze gedreven)
Geveinsdelijk hen tot mijnen dienst geven;
Veel hebben in haar sloten vast gebeefd,
Als men hen van mijn kracht gesproken heeft.
- 14 Mijn God leeft, Die mij sterkt en maakt geduldig.
Hij is mijn heil, prijs waard zeer menigvuldig.
Die mij sterkheid om mij te wreken geeft;
En doet dat 't volk vreed'lijk onder mij leeft.
Hij doet dat mijn vijanden mij niet schaden,
En verhoogt mij boven all' die mij smaden.
Hij verlost mij door Zijn genade groot,
Van der stouten geweld en wederstoot.
- 15 Daarom Heer, zal ik U met lofzang prijzen,
Onder vreemden zal ik U eer bewijzen;
Ja U, Heer! Die met een heerlijk geweld,
Uwen koning wel bewaard hebt in 't veld;
Die David, den gezalfden, zeer weldadig,
En zijn kind'ren altijd wil zijn genadig.

Psalm 19

- 1 De hemelen zeer klaar

Verkonden openbaar
Des Heeren macht zeer groot.
't Firmament vastgesteld
Ons dagelijks vertelt
't Werk Zijner handen bloot.
D' een dag voor, d' ander naar,
Geeft getuig'nis eenpaar
Ons van God onzen Heere.
De nachten algemeen,
Steeds volgend achtereen,
Van Gods wijsheid ons leren.

2 Daar is voorwaar niemand,
Geen sprake noch geen land,
Daar men niet merkt en hoort
De leringe zeer schoon,
Die elk uit 's hemels troon
Ontvangt voort en voort.
's Hemels loop overal
Gaat met een groot geschal
Door de wereld in 't ronde;
God daarin gemaakt heeft
Een woning, die Hij geeft
Der zonne t' aller stonde.

3 Daaruit rijst zij zeer klaar,
Als een bruijom eerbaar,
Die uit zijn kamer gaat.
Zij is als een sterk held,
Die hem tot lopen stelt,
En daarvan prijs ontvaat.
Zij loopt en van 't een end
Zij haar tot 't ander wendt
Des hogen hemels spoedig;
Daar kan hem (zo men ziet)
Ter wer'ld verbergen niet
Voor haar hitt' overvloedig.

4 De wet des Heeren doet
Dat hart in overvloed
Verblijd zijn en verheugd.
Zijn getuig'nis gewis,
Den ongeleerden is
Een lering aller deugd.
Heer, Uw geboden recht
Verkwikken Uwen knecht,
En doen zijn hart verblijden.
Zij zijn louter en goed,
Die der blinden gemoed
Verlichten t' allen tijden.

- 5 De vreze Gods allein
Is zuiver ende rein.
En zal eeuwig bestaan.
Zijn rechten allegaar,
Zijn oprecht ende waar,
Die niet zullen vergaan.
Zij zijn beter dan goud.
In 't getal menigvoud,
Ja dan goud uitgelezen;
Honing is niet zo zoet,
Noch honingraten goed,
Als Uw woord, Heer, geprezen.
- 6 Ook waar Uw knecht hem keert,
Hij werd daardoor geleerd
Tot Uwen dienst, o Heer!
Zo wie dezelve houdt
Van harten met eenvoud,
Heeft groten loon en eer.
Wie zal toch zijn de man,
Die recht bemerken kan,
Zijn feilen niet om gronden?
Maak mij zuiver en klaar,
Van mijn gebreken zwaar
En mijn verborgen zonden.
- 7 Uwen knecht toch bewaart,
Dat hij niet zij bezwaard
Met moedwilligheid kwaad,
Dat zulks niet over mij
Heerse, maar dat ik zij
Rein van zulk een misdaad.
Al wat ik spreken zal,
En mijn gedachten al,
Laat U, Heer, wel behagen!
Ja U, Die mijn troost zijt,
Die mij verlost altijd
Uit al mijn kwade dagen.

Psalm 20

- 1 God verhoor' uw gebed dat gij doet,
In uwen zwaren nood.
God Jakobs neem' u in Zijn behoed,
In den tegenspoed groot;
Uit den hemel zie Hij uw lijden,
En help' u ook zeer krachtig;
Van Sion den berg t' alle tijden,
Sterk' u Zijn hand zeer machtig.

- 2 Uwes dienst en der offranden schoon
Gedenke de Heer mijn,
Dat uw offranden voor Zijnen troon
Haast asse mogen zijn.
Hij maakt voorspoedig uwe dingen,
Naar uw begeerte reine;
Hij wil uw voornemen volbringen
Groot en klein in 't gemeine.
- 3 God doet dat gij Hem bidt goedertier;
Opdat wij onbezwaard
Eenmaal oprichten onze banier,
In Gods naam wijd vermaard;
En zeggen: God uit Zijn woonst' heilig
Wil Zijnen koning krachtig
Verhoren, en helpen goedwillig
Met Zijne hand almachtig.
- 4 Onz' vijanden staan zeer vast gebouwd
Op wagen en op peerd;
Maar op Gods kracht hebben wij vertrouwd,
In 't lijden dat ons deert.
Ook is haar grote macht gekomen
Tot niet; zij is verloren;
Maar onz' kracht is hoger geklommen,
Dan zij ooit was te voren.
- 5 Wil toch beschermen, Heer, van nu voort
Den koning en bijstaan;
Laat toch ons gebed wezen verhoord,
Als wij U roepen aan.

Psalm 21

- 1 De koning zal zeer zijn verheugd,
Dat hij door Uw hand krachtig
Verlost is, Heer almachtig!
Hoe vol zal hij wezen der vreugd,
Ziende dat hij gewis
Door Uw kracht bevrijd is.
- 2 Zijnen lust en begeren al,
Zo gij dat overlegget,
Heer! Gij hem niet ontzegget.
En al dat hij U bidden zal,
Daarvan hij doet vermaan,
Zal hij van U ontvaan.

- 3 Want eer hij bidt, zijnde benauwd,
Maakt Gij hem, Heere goedig,
Met rijkdom overvloedig.
Een krone van gelouterd goud
Maakt Gij hem, die Gij stelt
Op 't hoofd, midden in 't veld.
- 4 Hij begeerde toch anders niet,
Dan dat Gij hem woudt geven,
Slechts enen tijd om leven.
Gij hebt hier boven (zo men ziet)
Hem vergund overvloed,
Ja 't eeuwig leven zoet.
- 5 Door Uw goedheid maakt Gij altijd,
Dat zijnen goeden name
Wijd verbreid werd bekwame;
Want Gij, Heer, Die goedertier zijt,
Hem prijs en ere wilt
Altijd geven zeer mild.
- 6 Gij versiert hem, dat hij hier naar
Enen spiegel zal wezen
Uwer goedheid geprezen;
Gij hebt Hem verheuet voorwaar,
En zijn harte verlicht
Door Uw lieflijk gezicht.
- 7 Opdat de koning zij bevrijd
In zijn leed en benauwen
Op God staat zijn vertrouwen;
Van God wacht hij hulp in den strijd;
Door welken hij eenpaar
Vast blijft zonder gevaar.
- 8 Uw hand is sterk genoeg om slaan,
Ja om neder te vellen,
Die hen tegen U stellen.
Zij werden ook tot niet gedaan,
Die Uwen prijs en eer
Hebben verachtet, Heer.
- 9 Uw gramschap hen verslinden zal
Als enen heten oven,
Onder vol vuurs en boven;
Zij werden ook verdorven al
Van U, daar men op ziet,
Werden z' gebracht tot niet.
- 10 Uitgeroeid werden zij met een,
Van der aarde met machte,

Zij en al haar geslachte,
Daar en werd gedachtenis geen,
Noch gewag vroeg of spaad',
Van haren stamme kwaad.

- 11 Omdat ze hebben onderstaan
Den koning te beschaden
Met allerlei boosdaden,
Tegen U zij met list raadslaan;
Maar daar werd door haar kracht
Niets bijzonders volbracht.
- 12 Al waar 't dat de booz' opgericht,
Te zaam tegen U kwamen,
Gij zoudt ze haast beschamen.
Gij zult ze schieten in 't aanzicht;
Daarop hebt Gij gemikt
En Uwen boog geschikt.
- 13 Daarom maak U toch op, o Heer!
Wil met ernst nu bewijzen
Uw kracht, niet om volprijzen;
Opdat wij altijd, t' Uwer eer,
Prijzen ons leven lang
Uwe macht met lofzang.

Psalm 22

- 1 Waarom verlaat Gij Mij, Mijn God, Mijn Heer?
Ver is Uw hulp, doch ben Ik benauwd zeer;
Verre hebt Gij Mijn klachten versteken,
Die Mij uitbreken.
Des daags aanroep Ik U uit 's harten gronde,
Nochtans antwoordt Gij Mij tot genen stonde;
Ende des nachts laat Ik niet af van klagen,
Zeer verslagen.
- 2 Doch, Heer! Gij zijt die Heilig' evenwel,
Die daar woont onder Uw volk Israël,
Daar Gij wilt dat hem stedes vermere
Uw prijs en ere.
Onz' vaders hebben op U vast gebouwet,
Ja op U alleen hebben zij vertrouwet,
Die haar banden geweldig hebt ontbonden,
't Allen stonden.
- 3 Biddende waren zij van druk bevrijd,
Zij hoopten op Uw goedheid t' allen tijd,
En Gij beweest hun vroeg en spade

Uwe genade.
Maar Ik ben een worm en geen mens in krachten
Een ieders spot, want zij Mij al verachten;
Mij tot een spreekwoord zij te maken plegen,
Allerwegen.

- 4 Een ieder ziend hoe dat Gij Mij, Heer! slaat,
Bespottet Mij en belacht Mij met smaad;
Verachtende steken zij den mond op
En schudden den kop.
Dan spreken ze: Hij staat tot allen tijden
Gans op Zijnen God, Dien Hij bidt in 't lijden,
Dat Hij Hem help', is 't dat Hij Hem beminnet
En bezinnet.
- 5 Doch Gij hebt Mij uit Mijn moeders lichaam
Gebracht, en hulpe bewezen bekwaam;
Van Mijn moeders borst Gij Mij steeds bijstaat,
God Mijn toeverlaat!
Ja dat meer is! zo haast Ik was geboren,
Hebt Gij Mij ontvangen ende verkoren.
Ende getoond dat Gij Mijn God wilt wezen,
Hoog geprezen.
- 6 Daarom van Mij zover toch niet en wijkt:
De moed ontvalt Mij en 't hart Mij bezwijkt,
En daar is niemand, die Mij geeft de hand,
Hulpe noch bijstand.
Veel sterke stieren Mij als nu omringen;
De ossen vet uit Basan Mij bespringen;
Om Mij te verstrikken zij vlijt aanwenden,
Ja te schenden.
- 7 Zij zijn als een leeuw die verscheurt zeer strang,
Die loert om te roven een schaapken bang;
Zij ontdoen haar kelen wijd ende breed,
Schrikkelijk en wreed.
En als water vloeien weg Mijne krachten.
Mijn leven is ontsteld, en door Mijn klachten
Smelt Mijn hart als was, ook vergaat Mijn leven
Met zwaar beven.
- 8 Als een potscherf is verdroogd al Mijn kracht,
Aan 't gehemelte kleeft Mijn tong versmacht;
Gij hebbet Mij gemaakt vol onwaarde,
Als slijk der aarde.
Want honden omringen Mij en genaken,
De boosdoeners hen tegen Mij opmaken.
Om Mijn handen en voeten te doorsteken,
Ja te breken.

- 9 Mijn benen kan Ik tellen groot en klein;
't Welk ziende de boze mensen onrein.
Zijn verblijd ende bespotten, Heere!
Mij also zere.
Mijn kleed is nu stukwijs uitgegeven,
Mijnen rok is ook gesteld daar beneven;
Opdat zij 't lot daarover werpen prachtig,
T' zaam eendrachtig.
- 10 Dies wil, Heer! van Mij nu niet verre gaan;
Maar goediglijk wil Mij, o God! bijstaan,
Haast U, Gij zijt, ende anders gene,
Mijn kracht allene.
Verlos Mijn ziel van 't zwaard Mijner vijanden,
Die Mij zoeken te krijgen in de handen,
En Mij gaarne wreed'lijk hadden verslonden,
Gelijk honden.
- 11 Help toch uit de muilen der leeuwen fel
Mijn ziel beangst, ende versterk die wel
Tegen de eenhoornen, die hen stellen
Om Mij te kwellen.
Zo zal Ik Mijnen broederen verkonden
Uwen naam; en zal z' daartoe ook vermonden
In 't openbaar, midden in Uwe kerken.
Uwe werken.
- 12 Ik zal zeggen: Gij all' die den Heer vreest,
Belijdt Hem, en gij kind'ren Jakobs meest
Prijst Zijn goedheid; Hem ende niemand el,
Vreze Israël.
Want Hij heeft Zijn aanzicht niet willen wenden
Van 't gebed des mensen in zijn ellenden;
Maar wil zijn stem Hem laten komen voren,
Tot Zijn oren.
- 13 Zo zal Uwen lof door Mij zijn verhaald;
In Uw gemeente zal wezen betaald
Mijn belofte, onder 't volk ootmoedig,
Dat U vreest goedig.
Daar zullen de armen verzadigd wezen
Van die, die U zoeken, werd Gij geprezen;
Gij vromen zult eeuwig (zijnde verheven)
In vreugd' leven.
- 14 Dit bedenkende zullen zijn bekeerd
De volken; en van hen werd Gij geëerd
Ende gediend, ook met knien gebogen,
Voor Uwe ogen.
Want zij zullen weten, dat U dat rijke
Alleen behoort; want Gij hebt geen gelijke,

En dat Gij over de volken met ere
Zijt een Heere.

- 15 Zij zullen, Heer, U eer aandoen zeer groot,
Die verzaad zijn; ook die des hongers nood
Lijden, die zullen U, Heere prijzen
En eer bewijzen.
Daar zal hen haar zaad ganselijk begeven
Tot Uwen dienst; zij zullen, Heer verheven!
Van kindskind'ren altijd wezen gedachtig
Uws Naams krachtig.
- 16 Uit hen zal altijd iemand komen voort,
Om den nakomers te leren Uw woord,
Ende de goedigheid hoog geprezen,
Van U bewezen.

Psalm 23

- 1 Mijn God voedt mij als mijn Herder geprezen;
Dies zal ik genes dings behoeftig wezen.
In 't groene gras zeer lieflijk Hij mij weidet,
En aan dat zoet water Hij mij geleidet.
Hij verkwikt mijn ziel, die zeer is verslegen;
Om Zijns Naams wil leidt Hij mij in Zijn wegen.
- 2 Al waar 't schoon dat ik in 't dal des doods ginge,
En dat mij des doods schaduwe omvinge,
Ik vreze niet, Gij zijt bij mij gestadig,
En Gij troost mij met Uwen staf genadig.
Gij maakt rijk met goeden zeer veler handen,
Mijn tafel, voor d' ogen mijner vijanden.
- 3 Gij zalft mijn hoofd met riekend' olie goedig
En schenkt mij den beker vol overvloedig.
Gij zult doen dat Uwe gunst, o Heer krachtig,
Mijn leven lang bij mij steeds blijft eendrachtig;
Zodat ik hoop eeuwiglijk vast te wonen
In Godes huis, 't welk niet is om verschonen.

Psalm 24

- 1 De aard is onzes God voorwaar,
En wat zij begrijpt ver en naar,
Met de mensen daarin woonachtig.
Hij heeft die op 't meer vast gegrond;
Hij verrijkt die alzins in 't rond

Met veel schone rivieren krachtig.

- 2 Zijnen berg is een heilig oord;
Wie zal daarop komen nu voort?
Wie zal daar wonen ende blijven?
Die zijn hart en handen heeft rein,
Die de leugens haat groot en klein,
Noch geen meened en zoekt te drijven.
- 3 Die mense zal zegen ontvaan;
God zal hem ook wel gadeslaan,
En door Zijn goedigheid bevrijden.
Zulks is 't geslachte t' aller tijd,
Dat God zoekt met harten verblijd,
O God Jakobs aan alle zijden.
- 4 Verhoogt u, grote poorten! nu,
Eeuwige deuren! verheft u,
Dat inga de Koning vol eren.
Wie is de Koning zo geacht?
't Is God, d' Overwinnaar met kracht
Wiens macht niet en is om vermeren.
- 5 Verhoogt u, grote poorten! nu,
Eeuwige deuren! verheft u,
Dat inga de Koning vol eren.
Wie is de Koning zo geacht?
't Is God der heirkrachten vol macht,
Die groot is, ja een Heer der heeren.

Psalm 25

- 1 Mijn hart hef ik tot U, Heere!
Mijn hoop alleen op U staat.
Behoed mij toch voor onere,
Die mij wenst mijn vijand kwaad.
Zij werden, Heer, zo 't betaamt,
Niet schaamrood, die op U bouwen;
Maar zij zullen zijn beschaamd,
Die de vromen hier benauwen.
- 2 Heer! wijs mij toch Uwe wegen,
Die Gij wilt dat ik zal gaan;
Tot dezelve maak genegen
Mij, en doe mij die verstaan.
Leer en stier mij naar Uw woord,
In Uwe waarheid geprezen,
Gij zijt mijn hulp; dies nu voort
Wacht ik op U in dit wezen.

- 3 Gedenk Heer! aan Uw goedheden,
Stel U voor ogen voortaan
Uw grote barmhartigheden
Die Gij voormaals hebt gedaan;
Doch vergeet de zonden zwaar,
Mijner jonkheid zeer lichtvaardig;
Gedenk mijns goed'lijk eenpaar;
Tot mijn hulpe zijt volvaardig.
- 4 God is waarachtig en goedig,
Hij is 't en blijft zulks altijd;
Ten wege brengt Hij zachtmoedig,
Den zondaar vervallen wijd.
Den ootmoedigen leert Hij
Zijn godzalige voetpaden;
Hij toont ook Zijn wegen vrij
Den armen mensen beladen.
- 5 Goedheid en waarheid verheven,
Zijn des Heeren wegen al,
Voor hem, die daarnaar zijn leven
En zijn gangen richten zal.
O Heer!, door Uwen naam klaar,
Wil mij goediglijk mijn zonden
Vergeven; want zere zwaar
Ende groot zijn zij bevonden.
- 6 Wie is hij, die altijd spoedig
Onzen God vreest bovenal?
Die werd geleerd overvloedig
Van den weg, dien hij gaan zal.
Die zal bezitten zijn goed,
Met stilheid ende met vrede;
Zijn zaad zal in overvloed
Het land ook bezitten mede.
- 7 De verborgenheid des Heeren
Is den mens geopenbaard,
Die God vreest en houdt in eren,
En Zijn verbond wel bewaart,
Mijn hart ende mijn gemoed
Op den Heer hen alleen zetten;
Want Hij maakt vrij mijnen voet
Uit all' der godd'lozen netten.
- 8 Zie mij aan met goeder harte,
Heb toch meed'lijden met mij!
Want eenzaam ende vol smarte
Ben ik Heer! en gans onvrij.
Ik werde zere benauwd,

Daag'lijks werd groter mijn lijden;
Help mij, Heer! die U vertrouwt,
Uit den nood in dezen tijden.

- 9 Mijn jammer wil toch aanmerken,
Mijnen angst en nood aanziet,
Mijn zonden en boze werken
Vergeef mij goed'lijk om niet!
Zie, hoe de vijanden mijn
Moedwilliglijk boven maten,
Die groot van getale zijn,
Mij zeer vijandelijk haten.
- 10 Voor haar list mijn ziel bewaret,
Verlos mij, dat ik met smaad
En met schand' niet zij bezwaret;
Want Gij zijt mijn toeverlaat.
Slecht, recht ben ik, mij behoed;
Want ik zal, Heer! U verwachten,
Israël uit tegenspoed
Verlos ook, door Uwe krachten.

Psalm 26

- 1 Bewaar, o Heer, mijn recht;
Want voorwaar Uwe knecht
Wandelt in onschuld nu voortaan.
Op U staat mijn betrouwen,
In al mijn zwaar benauwen,
Daarom en zal ik niet vergaan.
- 2 Heer! doorzoek mijn gemoed,
Proef mij in tegenspoed
Aan den proefsteen, in mijn ellend',
Mijn hart en ook mijn nieren
Proef toch, Heer! met den vieren,
Opdat ik recht werde bekend.
- 3 Want Heer! de ogen mijn
Vast'lijk geslagen zijn
Op Uwe genaad' en goedheid;
En ik leide mijn leven
Naar den regel voorschreven.
Ik wandel in Uwe waarheid.
- 4 Der leugensprekers boos
Verzameling zeer loos,
Ik altijd, o Heer! haten zal.
Met schalke mensen listig,

Die vals zijn ende twistig.
Heb ik niets gemeens overal.

- 5 Heer! der godd'lozen kerk,
Haar ergheid en haar werk
Haat ik altijd uit 's harten grond;
Bij de schalken en bozen,
Noch ook bij de godd'lozen
En zit ik, Heer! tot genen stond.
- 6 Ik was mijn handen rein
Met onschuld in 't gemein;
Ik geve mij tot 't goed eenpaar,
En God, tot Uw offranden
Schoon en zeer velerhanden
Die men doet op Uwen altaar.
- 7 Opdat ik daar Uw eer
En heerlijkheid, o Heer!
Zingen mag overluid en klaar;
En Uwe wonderwerken
Zeer groot, zo men kan merken,
Mag verkonden in 't openbaar.
- 8 Ik heb, Heere! bemind
En hartelijk bezind
Uw schoon huis, waar Gij wonen wilt;
De plaats daar men verkondet,
En ook altijd vermondet
Uwen lof en prijs, Heere mild.
- 9 Laat mij niet zijn geteld,
Geplaagd, noch ook gekweld
Met de boosdoeners obstinaat;
Neem toch niet weg mijn leven
Met die, die hen begeven
Tot bloed storten uit nijd en haat.
- 10 De verraders vol nijd,
Uit listen, haat en spijt,
Verklagen mij met onrecht groot;
Zij lopen en slaven
Om geschenken en gaven,
Die hen haast brengen tot der dood.
- 11 Maar ik wil, Heere! gaan
Vromelijk en bestaan
In eenvoud met een oprecht hart.
Wees mij toch nu genadig,
O mijn God zeer weldadig!
Verlos mij uit angst ende smart.

- 12 Ik zie Heer! dat Gij mij
Hebt opgericht en vrij
Gesteld op Uwen weg eerbaar;
Dies wil ik U, Heer! prijzen,
Zingen en eer bewijzen,
In 't midden Uwes volks eenpaar.

Psalm 27

- 1 God is mijn licht, 't welk mij leidt in Zijn wegen,
En mijn heil, voor wien zal ik zijn bevreesd?
Hij is mijn levens kracht, tot mij genegen;
Voor wien zal ik schrikken in dit tempeest?
Als mij de bozen deden overloop,
Ende zochten mij te verslinden gaar,
Ik zag dan mijn vijanden in gevaar
Struikelen en vallen al overhoop.
- 2 Al waar 't, dat mij veel heirkrachten omvingen,
Zo zal toch, Heer! mijn hart hen vrezen niet,
Kome die wil, om mij nu te bespringen.
Ik sta vast op God in al mijn verdriet.
E,n ding heb ik begeerd, en tot den end
Zal ik 't ook begeren, Heer! met ootmoed:
Dat ik in Uw huis, daar Gij zijt bekend,
Mijn leven lang blijve tot mijn behoed.
- 3 Opdat ik daar mag merken en aanschouwen,
Heer! Uwes huis zeer schone heerlijkheid.
En den tempel, vrij zijnde van benauwen,
Wel mag alzins doorzien met vrolijkheid,
Want als ik zal wezen bezwaard met nood,
Ik zal daar verborgen zijn 't aller tijd,
En in een heimelijk oord zijn bevrijd,
En daarna verhoogd zijn in ere groot.
- 4 God doet mij gaan met den hoofd' opgeheven,
Vrijmoedig onder mijn vijanden al;
Dies wil ik Hem lof, prijs en ere geven,
Met zang in Zijn huis ik Hem loven zal.
Als ik U, Heer! bidde, mij toch verhoort,
Wil mijn begeert't genadiglijk verstaan;
In den nood wil mijn klachten nemen aan,
Ende zijt mij barmhartig naar Uw woord.

- 5 Mijn hart heeft, Heer! gevoeld in alle hoeken
Uw woord, 't welk mij inwendig aldus leert;
Benaarstig U om Mijn aanschijn te zoeken;
Gij ziet, dat ik 't gezocht heb en geëerd.
Keer toch van mij niet Heer! Uw aanschijn rein
In Uwen toorn verstoot niet Uwen knecht;
Gij zijt, Heer! mijn helper trouw en oprecht,
Verlaat mij niet, God! mijn Heiland allein.
- 6 Vader en moeder hebben mij verlaten;
Maar God bewaart mij als een kind zeer teer,
Ik ben benauwd door hen, die mij haten;
Dies leer mij ingaan den rechten weg, Heer!
Al mijn vijanden zoeken mijn verdriet;
Valse tuigen staan op, derwelker mond
Niet dan onrecht en spreekt tot aller stond;
Dies en geef mij in hare handen niet.
- 7 Hadt Gij mij dien troost niet laten verwerven
Dat ik nog in dit leven zou ontvaan
't Gebruik uwer goederen, vóór mijn sterven,
Ik waar onder den last des druks vergaan.
Daarom lankmoediglijk den Heer verwacht,
Zijt altijd wel getroost en onversaagd;
God zal eind'lijk helpen U, die nu klaagt.
Verbeid den Heer, op Zijn toekomst hebt acht.

Psalm 28

- 1 O Heer! Gij zijt mijn sterkte machtig,
Tot U is 't, dat ik bidde klachtig;
Zwijg niet stil, o mijn God geprezen!
Of anders zo moet ik nu wezen
Enen mense gans'lijk gelijk,
Die men begraaft in dat aardrijk.
- 2 Wil Heer! verhoren al mijn klagen,
Als ik schreie, zijnde verslagen,
In Uw heilig huis vol met ere.
Laat mij met hen niet ,n zijn, Heere!
Die nergens in blijdschap ontvaan,
Dan in het kwaad, dat zij begaan.
- 3 Zij spreken van vreed' allerwegen,
Doch haar hart is tot kwaad genegen.
Wil hun naar haar verdienste geven,
En naar haar meningen daarneven;
Maak dat haar overkome snel,

Den loon harer boosdaden fel.

- 4 Omdat haar harten niet bemerken
Uwe heerlijke wonderwerken
En de kennisse gans niet achten
Uwer daden, Heer, vol van krachten;
Zij werden verworpen voortaan,
Zonder namaals meer op te staan.
- 5 Geloofd zij God, Die mijn gebeden
Verhoord heeft naar Zijn goedigheden.
God is mijn schild ende burcht krachtig,
Van Hem komt mijn hulpe waarachtig.
Dies moet mijn hart wezen verblijd,
En mijn mond Hem zingen altijd.
- 6 Hij geeft mijn volk kracht om te strijden,
Zijnen koning Hij t' allen tijden
Bewaart; dies laat 't volk Uwer erven
Uwen zegen, o Heer, verwerven;
Wil dat brengen ter heerlijkheid,
En voeden in der eeuwigheid.

Psalm 29

- 1 Gij prinsen, en gij heren,
Begaafd met grote ere,
Schrijft God toe altezamen
Zijn kracht en lof bekwame.
Wilt Hem zulken prijs bewijzen,
Als Zijn macht, niet om volprijzen,
Toestaat, en in Zijn woning goed
Buiget Hem de knien met ootmoed.
- 2 Gods stem werd gehoord krachtig
Op de wateren machtig;
In 's hemels wolken zeer klaar
Werd ook Gods kracht openbaar,
Zijn stemme (niet om versterken)
Getuigt van Zijn grote werken;
Zijn stem is vol t' allen stonden
Van heerlijke kracht bevonden.
- 3 Gods stem slaat met onweder
De cederbomen neder,
Op Liban den berg geplant,
En d' ander bergen in 't land,
Hij doet die springen te degen.
Zo de jonge kalvers plegen,

En als de jong' eenhoornen doen,
Die opspringen in bossen groen.

- 4 Gods stem doorsnijdt en scheidet
't Vuur en zijn vlam uitbreidet;
Hij doet 't dal Kades beven,
Met de dalen daarneven.
Hij schrikt de hinden kleinmoedig,
En doet ze misvallen spoedig;
Hij doet de bossen groen en groot,
Door Zijn kracht worden dor en bloot.
- 5 Maar ieg'lijk gaat bij dezen
In Gods tempel geprezen,
En daar hij placht te beven,
Hij looft Hem al zijn leven.
Des waters, dat men vreest zere,
Des zondvloeds, is God een Heere;
En Zijn koninkrijke voortaan
Zal eeuwiglijk vast blijven staan.
- 6 Daarom zal de Heer wezen
Zijns volks kracht uitgelezen;
Vreed' en goed zal hem geven
Onze God hoog verheven.

Psalm 30

- 1 Nadat Gij, Heer, mij hebt bevrijd,
En dat Gij ook nimmermeer lijdt,
Dat mijn vijanden hebben vrij
Oorzaak, om te spotten met mij;
Den prijs, dien Gij hierom zijt waardig,
Te zingen wil ik zijn volvaardig.
- 2 Als ik U heb geroepen aan,
Gezondheid heb ik, Heer! ontvaan.
Ik was ter helle gedaald schier,
Als Gij mij uittokt goedertier:
't Leven hebt Gij mij willen sparen.
Daar ik in 't graf was afgevaren.
- 3 Gij all' die Zijn goedheid bekent,
Verbreidt Zijn eer, maakt zonder end
Heerlijk Zijnen Naam, naar Zijn woord.
God is nimmermeer zo verstoord,
Of Zijnen toorn, die elk doet schrikken.
En vergaat gans zeer haastelikken.

- 4 Maar Zijn genaad' en goedigheid,
Door ons gans leven Hij uitspreidt;
Daarom het ook dikwijls geschiedt,
Dat wij 's avonds hebben verdriet;
Maar als de dag is opgestanden,
Komt ons oorzaak van vreugd voorhanden.
- 5 Als 't mij al naar mijnen lust ging,
Bij mij te spreken ik aanving:
Ik ben nu zeker wel verzorgd;
Want Uw goedheid was mijnen borch,
Uw kracht onderhield mij, Heer goedig!
Gij gaaft mij alles overvloedig.
- 6 Maar als Gij hebt Uw aanzicht haast
Afgewend, mijn hart werd verbaasd;
Dan riep ik tot den Heere goed,
En sprak tot Hem in groot ootmoed:
Heer, wat nut zult Gij toch ontvangen,
Als mijn leven zal zijn vergangen?
- 7 Als ik tot stof ben gemaakt, Heer!
Zal ik dan vorderen Uw eer?
Of verbreiden Uw waarheid klaar?
Verhoor mij toch in dit gevaar;
Wil mij naar Uw goedheid aanmerken,
Zijt mijn Bewaarder, wil mij sterken.
- 8 Gij hebt mijn benauwdheid verkeerd
In vreugd, en hebt den zak geweerd,
Des druks en mij met vreugd bekleid;
Dies zal met lofzang zijn verbreed
Door mij Uwen lof en Uw krachten,
Die bestaan in alle geslachten.

Psalm 31

- 1 Ik stel op U vast mijn betrouwen;
En laat mij nimmermeer
Tot schande komen, Heer!
Verlos mij toch uit dit benauwen,
Naar Uw gerechtigheden,
Bekend in alle steden.
- 2 Neig U tot mij, die nu ben klachtig,
En om mij bij te staan
Wil U haasten voortaan;
Wees mij, Heer, een steenrotse krachtig;
Wil mijn ziel in dit lijden,

Als in een burcht bevrijden.

- 3 Gij zijt mijn burcht zonder versagen;
Dies om Uwes Naams wil
Voer mij uit dit geschil;
En uit de strikken voorgeslagen
Trek mij, o God almachtig,
Gij zijt mijn kracht waarachtig.
- 4 Den geest geef ik in Uwe handen,
Want Gij hebt mij bevrijd,
God, Die zo getrouw zijt.
Op U alleen heb ik gestanden.
Ik hate dat bedriegen,
IJdelheid en dat liegen.
- 5 Ik zal eens met vreugd mij verblijden
En zingen overbreid'
Heer, van Uwe goedheid.
Als Gij mij, die ben in dit lijden
En in een groot bezwaren,
Zult aanzien en bewaren.
- 6 Gij geeft mij niet in der vijanden
Geweld, want zij zijn wreed,
Zonder enig bescheed;
Maar Gij geeft mij, Heer, in deez' landen
Ruimte, die mij verkwikket,
Dat ik niet zij verstikket.
- 7 Laat mij sterkte van U verwerven;
Want overvallen gaar
Ben ik met angst en vaar;
Men ziet mijn gedaante versterven;
Mijn buik is ingevallen,
't Leven smelt mij met allen.
- 8 Door benauwdheid vergaat mijn leven.
Ik heb met zuchten zwaar
Versleten menig jaar.
Door smaad, van mijn haters bedreven,
Vergaat mijn kracht met enen,
Ja verdwijnen mijn benen.
- 9 Bij hen, die mij om niet verachten,
Zijn mijn naburen vrij.
Die hen schamen van mij.
Mijn vrienden, die mij t' eren plachten,
Vlieden en mij verlaten,
Zij schuwen mij op straten.

- 10 Zij hebben mij geheel vergeten,
Als waar ik dood verrot,
Ja een gebroken pot.
Zij smaden daar ze zijn gezeten;
Zodat aan alle zijden
Alle mensen mij mijden.
- 11 T' zamen zij naarstelijk raadplegen
Hoe dat zij klein en groot
Mij eens brengen ter dood.
Toch hoop ik op U allerwegen;
Dus spreekt mijn hart aandachtig:
Gij zijt mijn God almachtig.
- 12 In Uw hand staat mijn leven tere.
Van mijn vijanden kwaad.
Verlos mij met der daad.
Bevrijd mij van hen, die mij zere
Vervolgen en beladen.
Ja zoeken te verraden.
- 13 Laat over mij Uw aanschijn lichten,
Dat mij Uw goedigheid
Bewaar voor tegenheid.
Wil mij van Uwen weg berichten;
Behoed mij voor onere,
Dat bid ik U, o Heere!
- 14 Beschaamd en stom moeten zij wezen
De leugensprekers al,
Met haar nijdig geschal;
Die tegen den vromen geprezen
Zijn stout, fier en hoogmoedig,
In 't spotten overvloedig.
- 15 Hoe groot is 't, dat Gij hem wilt geven,
Die U met hart en geest,
O Heer, ten rechten vreest!
Heerlijk is 't en hoge verheven,
Dat Gij hem geeft genadig,
Die op U hoopt gestadig.
- 16 Bij U in Uwe woning schone
Verbergt Gij dien man goed
Voor der bozen hoogmoed.
Gij bewaart ook zijnen persone
Vrij en gans onbeladen
Voor de tongen, die schaden.
- 17 Ik wil U prijzen onverdroten,
Omdat Gij, Heer, altijd

Mij goed en vriend'lijk zijt,
En mij in een stad vast besloten
Bewaard hebt, zo 't mag blijken,
En beschermd desgelijken.

- 18 Zolang ik was in mijn versagen,
Sprak ik: Gij hebt mij gaar
Nu verstoten voorwaar.
Doch Gij hebt, Heer, verhoord mijn klagen,
Als ik in tegenheden
Geschreid heb en gebeden.
- 19 Hebt God lief, gij zijn uitverkoren,
Die de vromen behoedt,
En de wreden verdoet.
Zijt kloek, geeft den moed niet verloren;
Want God wil die aanschouwen,
Die op Hem vast betrouwen.

Psalm 32

- 1 Wel hem, die zijn misdaad, die hij bedreven
Heeft, van God uit genade werdt vergeven;
Over wien God Zijn barmhartigheid strekt,
Daardoor Hij zijn boosheden gans bedekt.
Hoe gelukzalig is die mens bevonden,
Dien God niet toe en rekt zijne zonden!
In wiens geest niet woont enige schalkheid,
Noch geen bedrog ofte geveinsdigheid.
- 2 In mijn ellend', 't zij dat ik heb gezwegen
Ofte geweend, (zo ik doe allerwegen,
Schreiende tot U altijd dag en nacht),
Zo zijn toch mijn gebeenten gans versmacht.
Ik heb Uwe hand gevoeld, Heer almachtig,
Zeer straf, om mijner zonden wil voordachtig;
Zodat mijn sap geweest is door mijn leed,
Gans gelijk de droogten des zomers heet.
- 3 Maar mijn zonden heb ik U bekend, Heere!
En niet bedekt; dies sprak ik benauwd zere;
Ik wil den Heer belijden mijn misdaad,
En Gij vergaapt mij al mijn zonden kwaad,
Hierom zullen U tot bekwame tijden,
Alle heil'gen bidden in kruis en lijden,
Zodat hen der benauwdheid watervloed
Niet schaden zal door Uw genade goed.
- 4 Gij zijt mijn borch, die mij altijd bewaret

En mij behoedt, dat mij geen angst bezwaret;
Als Gij mij verlost en bewaart altijd,
Gij geeft mij oorzaak van zingen verblijd.
Komt al tot mij, Ik wil u onderwijzen
Den weg, dien gij gaan moet niet om volprijzen;
En met Mijn ogen zal Ik met bescheid
U recht wijzen en geven dat geleid'.

- 5 Wilt den muilen noch den paarden tot dezen
Die niet verstaan toch gans niet gelijk wezen;
Die gij een gebit legget in den mond,
Als zij moedwillig zijn t' eniger stond.
De godd'loze wordt getemd door veel plagen,
Door tegenheid en ook zeer zware slagen;
Maar die vertrouwt op Gods genade bloot,
Zal omvangen zijn met Zijn goedheid groot.
- 6 Gij oprechten wilt u in God verblijden,
Zijn goedigheid wilt al t' zamen belijden.
Gij vromen, weest vrolijk ende verheugd,
Roemt onzen God op 't hoogste dat gij meugt.

Psalm 33

- 1 Weest nu verheugd, al gij oprechten,
In God den Heer u al verblijdt;
Dat lof in den mond Zijner knechten
Is heerlijk en schoon t' allen tijd.
Met harpen vol snaren
Wilt nu openbaren
Zijnen prijs en eer;
Dat psalters en kelen
Nu zingen en spelen
Onzen God en Heer.
- 2 Zingt den Heere, zijnde met vreugden,
Nieuw' lofzangen lieflijk en zoet;
Op den psalter Zijn lof, Zijn deugden
Spelet en maakt geneugte goed.
Want 't bevel des Heeren,
Dat Hij ons wil leren,
Is recht en eerbaar.
Zijn woorden en werken,
Zijn zo men kan merken,
Zeker en gans waar.
- 3 Hij bemint zeer tot allen tijden
Dat recht en de gerechtigheid;
D' aard' is ook vol aan alle zijden

Van Zijn grote barmhartigheid.
God, door 't Woord geprezen,
Schiep (alzo wij lezen)
Dat hemelse plein;
Door Zijnen Geest krachtig
Maakte Hij waarachtig
's Hemels krachten rein.

- 4 God vergaderd' in 't meer te zame,
Als in een vat, dat water al;
Hij bewaarde dat zeer bekwame
In 't afgrondische diepe dal.
Dies moet nu elk vruchten,
God vrez en duchten,
Die 't al maakt' uit niet;
Dat een iegelijke,
God in krachten rijke
Vreez' als hij dit ziet.
- 5 Want al wat de Heer heeft gesproken,
Is haastelijk geweest gedaan.
Zijn gebod heeft niemand gebroken,
Maar 't is geschied van stonden aan.
Der heid'nen raadslagen,
Die Hem niet behagen;
Hij zeer haast verstoort.
Der volken gedachten,
En ook al haar krachten
Verwerpt Hij nu voort.
- 6 Maar de voorzichtigheid des Heeren
Doet Zijn voornemen vast bestaan;
Dat Hij eens besluit t' Zijner ere
Zal zonder hindering voortgaan.
Welzalig moet wezen
't Volk, dat God met dezen
Houdt voor zijnen Heer,
Welzalig al voren
Zijn ze, die verkoren
Zijn tot Godes eer.
- 7 God ziet nederwaarts vroeg en spade
Uit den hemel in de wer'ld groot.
De mensen al slaat Hij wel gade,
Zij zijn all' voor Zijn ogen bloot,
God uit Zijnen trone,
Die vast is en schone,
Met vlijt ook acht geeft
Op den mens ellendig,
En wat hier behendig
Hem beweegt en leeft.

- 8 Want God, door Zijn kracht hoog verheven
Maakte des mensen hart alleen;
Dies weet Hij allerbest daarneven,
Dat zijn werken gaar zijn onrein.
Krijgsknechten met hopen
In stormen en lopen
Kunnen door haar macht,
Koningen noch helden
Helpen in de velden
Door haar sterke kracht.
- 9 Hij dwaalt zeer, die daar meent te wezen
Beschermd door zijn paard sterk en groot;
Door zijn kracht werd niemand genezen;
Noch geholpen uit strijd en nood.
Maar God wil bewaren
Alle Zijn dienaren,
Die Hem vruchten vroed,
En die in 't benauwen,
Op Hem vast betrouwen,
En op Zijn woord goed.
- 10 Hij zal wel bevrijden haar leven,
Als hun de dood zal doen geweld;
En zal hun ook haar spijs geven,
Als zij met honger zijn gekweld.
Dat ons hart Hem prijze
En ere bewijze
Met hoop onbezorgd;
Op Hem wij ons gronden,
Hij is t' allen stonden
Onze schild en borcht.
- 11 In Hem zullen wij ons verheugen
Van harten naar Zijn godd'lijk woord;
Want op Zijn kracht en vermeugen
Alleen staan, also dat behoort.
O mijn God almachtig,
Maak ons toch deelachtig
Uwer goedigheid;
Want wij op U rusten
En hopen met lusten
In der eeuwigheid.

Psalm 34

- 1 Ik wil, zijnde verblijd,
God prijzen ende maken groot;

Mijn mond zal nu Zijnen lof bloot
Verkonden breed en wijd.
Ik heb geen ander vreugd,
Dan dat geprezen zij de Heer;
Opdat zij die benauwd zijn zeer,
Daardoor werden verheugd.

- 2 Prijst God met mij gemeen
Ende maakt zeer groot Zijnen Naam;
Elk van ons love Hem bekwaam,
Wij die hier zijn bijeen.
Mijn God heeft mij verhoord,
Als ik Hem van harte riep aan;
Uit angst, waarmee ik was bevaan,
Trok Hij mij naar Zijn woord.
- 3 Die onzen God aanziet,
Die zal verlicht wezen zeer klaar;
Hij zal ook nimmermeer voorwaar
Beschaamd zijn in 't verdriet.
D' arme heeft in den nood
Geroepen, en God heeft zeer goed
Hem verlost uit den tegenspoed,
Uit angst en uit aanstoot.
- 4 D' engelen hebben vrij,
Rondom den vromen fijn gemaakt
Haren leger ende gewaakt,
Opdat elk zeker zij.
Proeft en smaakt in 't gemein,
Hoe de Heer lieflijk zij en zoet.
Welzalig is hij, wiens gemoed
Vast staat op God alleen.
- 5 Vreest God met harten rein,
Gij al Zijn heiligen met vliet;
Want die Hem vrezen, dien zal niet
Ontbreken groot noch klein.
De leeuw verhongert wreed,
Vindt dikwijls geen aas, waar hij gaat;
Maar door Gods kracht werd hij verzaad,
Die Hem bidt met bescheid.
- 6 Komt gij kinderen al,
En mij wel naarstiglijk behoort;
De vreze Godes uit Zijn woord
Ik u wel leren zal.
Wie is 't van u all' t' zaam,
Die een goed lang leven zien wil?
Ook in ruste te wezen stil,
En in vrede bekwaam?

- 7 Uwe tonge bewaart,
Dat zij toch niet en spreek' onrecht,
Dat gij den mense goed en slecht
Met bedrog niet bezwaart.
Vliedt 't kwade, 't goede doet;
Zoekt den vreed' en dien ook najaagt;
Want God zoekt die, ende Hij vraagt
Naar hen, die steeds doen goed.
- 8 God zeer enst'lijk aanziet
De schalken en ook haar boos werk;
Hij zal maken, door Zijn kracht sterk,
Haren naam gans tot niet.
De vroom' in dit ellend'
Bidden God en worden verhoord.
Hij behoedt z' ook altijd nu voort;
Tot haar hulp Hij Hem wendt.
- 9 Bij den harten benauwd,
Is God zeer goedertier altijd;
Hij helpt uit lijden, nood en strijd,
Die Hij daarin aanschouwt,
Die vroom is van gemoed,
Zal zeer veel lijden overal;
Maar God hem haast vrij maken zal
Van kruis en tegenspoed.
- 10 Onze God wel bewaart
Zijn benen, zodat daar niet een
Van al gebroken werd ontweën,
Nog enigszins bezwaard.
Maar de boze met kracht
Werd verdorven door zijn misdaad;
En die den oprechten doet kwaad,
Zal vergaan gans veracht.
- 11 God zal steeds gadeslaan
De vromen, die hem dienen blij.
Die op den Heer vertrouwen vrij.
Blijven eeuwiglijk staan.

Psalm 35

- 1 Twist, Heer, met mijn twisters vol pracht,
Mijn bestrijders bestrijd met kracht,
Grijp den schild en wapen in handen,
Maak U op tot mijnen bijstande.
Trek dat zwaard uit, voor mij nu ga,

Hinder z' en hen toch wedersta;
Spreek tot mijne ziel: Ik ben 't alleen,
Die U bewaar, en anders geen.

- 2 Dat ze schaamrood zijn en verbaasd,
Verslagen en vol schanden haast,
Zij die altijd staan naar mijn leven,
En mij benauwen daar beneven.
Dat zij worden gelijk dat zand,
Dat de wind snel drijft over 't land;
Gods Engel moet ze jagen al,
En haastiglijk brengen ten val.
- 3 Haar weg zij glad in 't aardse dal;
Door wegen duister ende smal
Moet ze Gods Engel steeds najagen
En zonder ophouden zeer plagen.
Omdat z' hebben mij zeer gekweld
En heimelijk netten gesteld;
Ja zonder oorzaak toegeleid,
Om mij te doden met wreedheid.
- 4 Onverziens zij de mense kwaad
Overvallen met schand' en smaad;
Zijn voeten in 't strik moeten hangen,
Daarmed' hij mij meende te vangen.
Doe hem toch in den kuil vergaan,
Dien hij mij te graven vangt aan;
Dan werd mijn ziel in God verblijd,
Die ze bewaard heeft t' allen tijd.
- 5 Dan zullen mijn benen vrolijk
Zeggen: Heer! wie is U gelijk?
Die den zwakken (zo elk kan merken)
Bevrijdt van dat geweld der sterken.
D' ellendigen Gij ook bewaart.
Dat hen de boze niet bezwaart.
Vals' getuigen zeggen mij aan,
Dat ik nooit en hebbe begaan.
- 6 Voor goed hebben zij kwaad gedaan
En naar mijn leven gestaan;
Maar zij met kruis zijnde geslagen,
Ik heb met vasten leed gedragen;
Voor hen heb ik uit 's harten grond,
U Heer', gebeden t' elken stond;
Voor hen Heer, zorgt al mijn gemoed,
Als voor een vriend en broeder goed.
- 7 Ik was bedroefd ende versaagd,
Als die over zijn moeder klaagt;

Maar als zij hoorden van mijn lijden,
Zij loechen te zaam met verblijden.
De ergste mensen die ik weet,
Zijn mij tegen met listen wreed;
Zonder schuld ben ik, Heer, veracht,
Voor hen allen dag ende nacht.

- 8 De spotters en vleiers meteen
Bijten t' zaam haar tanden gemeen,
Met de brassers, op mij verbolgen,
Die gaarn' de goede taaf'len volgen.
Maak U op, Heer, niet langer wacht,
Verlos mijn ziel, heb op mij acht;
Mijn ziel uit den angst trek toch snel,
Bevrijd die voor de leeuwen fel.
- 9 Dan zal U danken mijn hart rein,
In 't midden Uwes volks gemein;
Bij Uw volk zal ik U, Heer, prijzen
En U altijd ere bewijzen.
Geef hun geen oorzaak, Uwen knecht
Te bespotten; want met onrecht
Haten ze mij; en vol van nijd
Wenken zij mij uit smaad en spijt.
- 10 Zij spreken noch denken gans niet
Dan op twist, schaad' ende verdriet,
En hoe zij mij die niet ben twistig,
Zullen kunnen bedriegen listig.
Mij te spotten tot dezer stond,
Doen zij t' zaam open haren mond;
Met lachen roepen zij mij naar,
Ha, ha! ziet den schalk, hij is daar.
- 11 Heer! Gij, Die dezer doen wel ziet,
Laat toch dit zo voorbij gaan niet;
Wil U van mij niet verre maken,
Maar om te richten mijne zaken,
Maak U op, Heer, met grote macht;
Mij recht te doen zijt toch bedacht;
Opdat nimmermeer verblijd zijn
Over mij de vijanden mijn.
- 12 Opdat ze niet zeggen met vreugd:
Welaan, zijt goedsmoeds en verheugd,
Hij is vergaan! want zij mij smaden
En verblijden in mijne schaden.
Laat ze wezen vol van oneer,
Die in mijn kruis verblijden zeer;
Laat ze met schanden zijn bekleed,
Die hen tegen mij stellen wreed.

- 13 Maar laat hen eerlijk zijn verblijd,
Die mij goed wensen t' allen tijd;
Dat ze met vreugd prijzen en zingen
Uwe macht, en den lof voortbringen
Van U Heer, Die Uwen knecht doet
In vrede leven met voorspoed.
Zo zal mijn tong Uw goedigheid
Altijd zingen in eeuwigheid.

Psalm 36

- 1 Des boosdoeners wille zeer kwaad
Getuigt zekerlijk metterdaad,
Dat hij niet vreest den Heere;
Want hij hem in 't boze behaagt
't Welk hij noch hatet, noch beklagt,
Maar spot de vrome zere.
Zeer schaad'lijk is de lere zijn,
Vol van leugen ende venijn,
En hij laat hem niet leren;
Des nachts denkt hij niet dan schalkheid,
Hij wil blijven in de boosheid,
En van geen kwaad hem keren.
- 2 Heer, Uw goedheid en Uw woord waar
Tot der lucht en den hemel klaar
Hen strekken naar ons wensen;
Uw oordeel vast als een berg staat,
Uw recht diep als een afgrond gaat,
Gij behoedt vee en mensen.
Hoe groot is Uw goedheid eenpaar
Hun, die onder Uw vleug'len haar
Te begeven gedinken!
Haar begeert' vervult Gij met goed,
En aan Uwer wellusten vloed
Voert Gij die, dat ze drinken.
- 3 In U is des levens fontein,
En Uw klaarheid geeft ons alleen
Licht en verstand om merken.
Over de harten onbevlekt
Uw goedigheid, o Heere, strekt.
Die steeds schijnt in Uw werken.
Dat mij de voet des mensen wreed
Niet en vertreed' en mij geen leed
En doe; noch sla mits dezen.
Hoe de bozen vergaan toch ziet;
Zij blijven in eeuwig verdriet,

Zonder verlost te wezen.

Psalm 37

- 1 Kwelt u daarmee niet, zo gij in dit leven
't Geluk der godlozen moet schouwen aan;
Den korten voorspoed die hun God wil geven,
Misgunt hun niet, want zij zeer haast vergaan;
Zij moeten als dat hooi op 't veld verdwijnen,
En ook gelijk dat gras verdorren zaan.
- 2 Vertrouwt God, laat uw goede werken schijnen;
Gij zult dat aardrijk bezitten hiernaar,
En gebruiken met vreugde vrij van pijnen,
In God zal uw blijdschap wezen eerbaar;
Hij zal u al uwes harten begeren
Laten volgen, naar Zijn belofte klaar.
- 3 Werpt de zorg op God, wilt die van u weren;
Betrouwt op Hem, ende Hij zal zeer snel
Uitrichten uw zaken en u generen.
Uw vromigheid zal Hij kond maken wel,
En openbaren uwe deugd geprezen,
Gelijk de middag, die klaar is en hel.
- 4 Laat God doen, wacht op Hem, wilt stille wezen,
Zijt onbezwaard, vergramt u noch zorgt niet.
Als de schalken door spoed zijn hoog gerezen;
Doet u zulks wee, laat varen zulk verdriet.
Verbindt u niet tot boosdoen, wat zij kallen;
Dat gij haren wil niet doet, wel toeziet.
- 5 Want een tempeest zal snel over hen vallen;
Maar die vastelijk verwachten den Heer,
Die zullen erven 't aardrijk met hen allen;
De bozen zullen vergaan met oneer;
Zodat als haar stad gezocht werd na dezen,
Daarvan en zal gevonden zijn niet meer.
- 6 De vromen zullen een land uitgelezen
Erven, en niemand benauwen aldaar;
Zij werden verheugd, verkwikt, ja genezen.
De bozen zoeken (het is openbaar)
Den vrome met angst en nood te beladen,
En bijten de tanden t' zamen eenpaar.
- 7 Middelertijd zo bespot God de kwaden;
Want Hij zeer klaarlijk ziet ende verstaat,
Dat de stond' komt zijns vals en zijner schaden,

Zij trekken haar zwaarden zeer obstinaat,
En spannen haar bogen zonder versagen,
Om den vromen te schieten, daar hij gaat.

- 8 Maar haar eigen zwaard zal hen zwaarlijk plagen,
Want haar hart zal daarmede zijn doorwond;
Haar bogen worden tot stukken geslagen.
Dat klein goed des vromen is 't aller stond'
Duizendmaal beter, dan 't goed overvloedig
Des bozen is, die groots is in den grond.
- 9 De sterkte des bozen mensen hoogmoedig
Wordt gebroken: maar God door Zijne kracht
Zal zijn der vromen onderhouding goedig.
De Heere neemt altijd vaderlijk acht
Op der vromen leven, die Hem behagen;
Haar erfgoed blijft eeuwig dag ende nacht.
- 10 Zij werden niet beschaamd tot genen dagen
In duren tijd; maar zij werden gevoed
Met brood, als de ander van honger klagen;
Maar de bozen vergaan gans in kleinmoed,
Die God niet lieven verdwijnen en falen
Gelijk de rook en als de hagel doet.
- 11 Haar hand ontleent stedes zonder betalen;
Maar de vromen hebben genoeg altijd,
Om in liefde den naasten te onthalen.
God maakt Zijn gezegenden zeer verblijd,
Hij zal hun een vruchtbaar aardrijk bereiden;
Maar de vervloekten Hij ten gronde smijt.
- 12 De vromen zal Hij in Zijnen weg leiden,
En in Zijnen pad, die eng is en smal,
Zal Hij hem Zijn gunst rijkelijk uitbreiden;
Doch zo hij onvoorziens komt tot den val,
Hij zal dan niet in stukken zijn geslagen;
Want Gods hand hem wel onderhouden zal.
- 13 Ik was eens een jong en ben nu oud van dagen,
Doch ik zag den vromen verlaten nooit,
Noch zijn kind'ren bedelen ofte klagen;
Maar hij deeld' uit den armen zeer berooid.
Ende leende; dies zal zijn zaad verkoren
Gezegend zijn, waar dat het zij verstrooid.
- 14 Vliedt dan het kwaad, 't goede hebt altijd voren;
Zo zult gij blijven in der eeuwigheid,
Door Gods goedheid; Hij laat toch niet verloren
De goeden, want Hij lieft de vromigheid;
Hij bewaart die, zij zullen ook steeds blijven;

Hij verderft die doen ongerechtigheid.

- 15 De vromen zullen grote vreugd bedrijven.
En bezitten d' aarde met hare vrucht;
Zij zullen met haar woning vast bekliven;
Des vromen mond leert niet dan eer en tucht;
Zijn tonge zal niet dan wijsheid verkonden,
En dat goed is en van een goed gerucht.
- 16 Want Gods wet is in zijn harte bevonden,
Daarom zal niet struikelen zijnen voet,
Waar dat hij ook gaat tot enigen stonden.
't Is wel waar, dat de boze met hoogmoed
Den vromen bespiedt en zoekt te doen sterven;
Hij loert op hem gelijk een wolf verwoed.
- 17 Maar God zal hem zulks niet laten verwerven,
Dat hij den vrome benauwe met kracht;
Noch dat hij hem met schijn des rechts verderve;
Dies wacht op God en wandelt, met aandacht
In Zijn wet; Hij zal u in 't goed' land stellen;
Gij zult zien vergaan de boze vol pracht.
- 18 Ik zag dat de boze met zijn gezellen
Zeer was gevreesd; ik zag hem hoog op gaan
Als een laurier vol takken niet om tellen;
Maar komende, daar ik hem voor zag staan;
Zo en was hij daar gans niet meer te vinden,
Maar hij en zijn plaats waren gans vergaan.
- 19 Wacht u voor schade, wilt u onderwinden
Wel te doen; want die hebben tot loon rein
Rust en stilheid, als des Heeren beminden.
Maar de boisdaders zullen groot en klein
Vergaan; dat zal haar betalinge wezen,
Met hare nakomers alle gemein.
- 20 Onze God is de zaligheid geprezen
Der vromen; Die ook altijd wezen zal
Haar sterkt', als 't kruis zal groot zijn opgerezen.
Hij zal hen verlossen in zulken val.
Verlossende zal Hij die ook genezen;
Want op Hem hebben zij betrouwet al.

Psalm 38

- 1 Wil in Uwen toorn gestadig,
Heer genadig,
Mij toch straffen niet zo zeer;

De hitt' Uwes toorns wil keren
Van mij, Heere,
Die nu gaar zwak ben en teer.

- 2 Want Uw pijlen hard gedreven,
In mij kleven,
Zeer stijf en diepe voorwaar;
Gij wilt, dat ik ook zal lijden,
Dat kastijden
Uwer hand, die mij drukt zwaar.
- 3 Mijn lijf is vol ongezonden
Nu bevonden,
Door Uwen toorne zeer groot;
Geen rust en hebben mijn benen
Al met enen,
Vanwege mijn zonden bloot.
- 4 Want de straffe mijner zonden,
Niet om gronden.
Zeer zwaar over mijn hoofd gaat;
Als een last zeer zwaar om dragen,
T' allen dagen
Wordt zij meerder met de daad.
- 5 Mijn wonden mij zeer vermoeien.
Die daar vloeien
Vol van etter, stank en bloed;
Door mijn dwaasheid, niet om sommen,
Is mij kommen
Dit verderf en tegenspoed.
- 6 Mijn lijden mij zo hard drukket,
Dat gebukket
Ik nu ben, ja ook gans krom;
Ik moet treurig en verslagen
In mijn klagen
Den gehele dag gaan om.
- 7 Want verdorret t' allen steden
Zijn mijn leden,
Door 't kruis dat mij 't hart doorsnijdt;
In mij is niet gezonds bleven;
Want mijn leven
Is vol lijdens t' aller tijd.
- 8 Ik, die wakker placht te wezen,
Ben mits dezen
Gaar gebroken, mat en krank;
Zodat ik, door 't kruis mijn harten,
Vol van smarten,

Schreie ganse dagen lank.

- 9 Mijne begeerten, Heere krachtig
En almachtig,
Zijn voor U gans openbaar;
Al mijn zuchten en gedachten
En mijn klachten,
Zijn voor U bloot ende klaar.
- 10 Mijne harte beeft met versagen;
Zeer verslagen
Zijn mijn krachten in 't gemein;
En mij is (dies ik moet schromen)
Gans ontnomen
't Gezicht mijner ogen rein.
- 11 Mijne vrienden die gaan ter zijden,
En mijn lijden
Zien zij onbarmhartig aan;
Ende die mij zijn de naaste
Met der haaste,
Wijd van mij treden en gaan.
- 12 Zij, die mijn ziel netten stellen
En mij kwellen
Met hen, die mij gunnen kwaad,
Denken om mij te beschamen
En al t' zamen
Houden tegen mij den raad.
- 13 En ik, als die niet kan horen,
Sta daar voren,
Daar ze tegen mij raadslaan;
Ik ben gaar stom tot deez' stonde,
Uit den monde
En laat ik geen woord ontgaan.
- 14 Ik ben geworden als ene,
Die gans gene
Sprake noch geen gehoor heeft;
Als een die, zijnde versteken,
Niet kan spreken
En geen verantwoording geeft.
- 15 Maar ik wil, Heer, op U bouwen
Mijn vertrouwen,
En wachten Uwen bijstand;
Gij zult ook, mijn God verkoren,
Mij verhoren,
En mij bieden Uwe hand.

- 16 Ik bid U, laat niet verblijden
In mijn lijden
Hen, die mij haten zeer wreed;
Want, als mijne voeten glijden
Wat bezijden
Zij verheugen in mijn leed.
- 17 Wil helpen, o Heere krachtig
Mij, die klachtig
Ben en tot lijden gemaakt;
Gestadiglijk is mijn harte
Vol van smarte,
Daarmee Gij mij hebt geraakt.
- 18 Met schaamte ik mij zeer kwelle
En vertelle
Mijne zeer grote misdaad;
Ik en doe niet dan beklagen
All' mijn dagen
All' mijn zware zonden kwaad.
- 19 Mijn vijanden zijn bij dezen
Hoog geprezen,
En leven in eer en pracht;
Die mij haten en aanvechten,
Gans t' onrechten,
Wassen in getal en kracht.
- 20 Zij al tegen mij hen stelden,
En vergelden
Met kwaad doen alle mijn deugd;
Daarom is 't, dat ze mij smaden
En beladen
Omdat ik recht doe met vreugd.
- 21 Wil mij, Heer! in zulker maten
Niet verlaten
Die van ieg'lijk ben veracht;
Dat van mij Uw goedheid rijke
Niet en wijke,
Want mijn hart, Heer, U verwacht.
- 22 Kom, Heer! wil U bij mij maken
In mijn zaken,
Tot mijn hulp U goed'lijk wendt.
Haast U tot mijnen bijstande,
Goederhande,
Gij, Die mijn heil zijt bekend.

Psalm 39

- 1 Ik sprak: Ik woude (zijnde welbedacht)
Op al mijn wegen nemen acht,
Dat ik met spreken niet misdeed onvrij,
Zolang de boze staat voor mij;
Al zou ik moeten mijnen mond altijd
Met enen toom houden bevrijd.
- 2 Als een stomm' en sprak ik noch goed, noch kwaad,
Ja 't goed verzwegg ik, 't welk mij schaadt;
Dies heeft zeer toegenomen, Heer mijn smart,
En met angst heeft gebrand mijn hart;
Dewijle dat ik murmureerd' onvro
Bij mij; tot dat ik sprak alzo:
- 3 Maak mij, o Heere, openbaar mijn end,
En den tijd mijns levens bekend;
Dat ik versta den tijd, dien Gij mij stelt;
Want Gij hebt mijn dagen geteld,
Die haast voorbij lopen, alzo men ziet,
En bij U geacht zijn als niet.
- 4 De mens, als ijdelheid, zeer haast verdwijnt
Als hij ook best te leven schijnt.
Hij is als een stroom, die snel gaat voorbij;
Tevergeefs vroeg en laat slaaft hij,
Om 't goed te verzamelen overal,
Niet wetend wien hij 't laten zal.
- 5 Wat is 't toch, dat ik verwacht, o mijn Heer?
Mijn hope staat op U nu meer.
Verlos mij van mijn zonden groot en zwaar;
Laat niet toe, dat ik zij eenpaar
Een tijdverdrijf en ook een spot onrein
Der dwaaz' en godd'lozen gemein.
- 6 Ik heb gedaan als een stom mens, voorwaar,
Stil zwijgende voor ende naar;
Want Gij, Heer, Zelf hebt mij toch zulks gedaan;
Dies houdt op van plagen en slaan;
Want door Uw straffen ben ik gans versmacht,
Gevoelend Uw handen met kracht.
- 7 Als Gij den mense straft ende kastijdt,
Hij werd tot niet in korten tijd;
Zijn schoonheid haast gelijk een kleed vergaat,
Dat de motten vereten kwaad.
De mensen zijn (zo men spreekt de waarheid)
Anders niet dan een ijdelheid.

- 8 Hoor mijn gebed, versta, Heer, mijne klacht,
Op mijn schreien neem nu toch acht;
Want een vreemd'ling ben ik, die slechts doorreest,
Zo ook mijn vaders zijn geweest,
Laat af van slaan, verkwik, Heer, mijn gemoed,
Eer dat ik van hier scheiden moet.

Psalm 40

- 1 Nadat ik langen tijd hebbe verwacht
Den wille Gods in mijn ellend',
Zo heeft Hij Hem tot mij gewend,
En verhoord in den nood mijne klacht.
Uit den slijk zeer onreine
En een afgrond niet kleine
Met kracht Hij mij uittoog;
Hij heeft mijn voeten vast
Tot Zijn wegen gepast,
Op een steenrots zeer hoog.
- 2 In mijnen mond heeft Hij een lofzang zoet
Gegeven; dies werd Hij geëerd;
Daardoor het volk zal zijn geleerd,
Om den Heer te verwachten met lankmoed.
Welzalig zal hij wezen,
Die hoopt op God geprezen,
En op Hem vast blijft staan;
Latende hen, die stout
Liegen zeer menigvoud,
Die haast zullen vergaan.
- 3 Heer God, Uwe werken zijn wonderlijk,
Gij denkt op ons, Heer, goedertier;
Zodat niemand in 't leven hier
Uwe gaven kan melden zonderlijk.
Zou ik die al t' zaam loven,
't Getal gaat mij te boven
Slachtoffer nu voortaan,
Laat ik, 't welk Gij niet wilt;
Maar Gij hebt, Heere mild,
D' oren mij opgedaan.
- 4 Schuldoffer hebt Gij van mij begeerd niet
Voor de zonde; dan sprak Ik vrij:
Zie hier ben Ik, daar staat van Mij
Geschreven in Uw wetboek, zo elk ziet,
Dat Ik Uwen wil billig
Volbrengen zal gewillig.

Zulks doe Ik ook, Mijn God!
Al Uw voornemen goed,
Draag Ik in Mijn gemoed,
En houd ook Uw gebod.

- 5 Ik wil verkonden Uw gerecht'heid klaar
In de gemeenten overluid;
Gij weet uit wat hart dat zulks spruit;
Ik heb Uwe daden geroemd eenpaar.
Van Uw waarheid standvastig
En van Uw hulpe krachtig
Spreek ik tot groot en klein:
Ik prijs, Heer, Uw goedheid,
En Uw getrouwigheid
Midden in Uw gemeent'.
- 6 Uwe goedheid zult Gij, Heer, nimmermeer
Van mij weren tot genen tijd;
Maar mij bijstaan in dezen strijd
En altijd bewaren tot Uwe eer.
't Kruis wil mij overvallen
Ende mijn zonden allen;
't Gezichte mij ontwijkt;
Ik heb meer lijdens stijf,
Dan haren aan mijn lijf,
't Harte mij gans bezwijkt.
- 7 O God! verlos mij nu genadelijk,
Kom mij te hulp, o Heer, zeer haast.
Laat toch beschaamd zijn en verbaasd,
Al die mijn dood zoeken gestadelijk,
Dat ze schande beërven,
Die mij willen bederven
En mij bespotten koen.
Hen toekome met kracht,
Dat ze hadden bedacht
Mij list'lijk aan te doen.
- 8 Maar in U zijn zij verheugd en verblijd,
Die met nood zijnde zeer benauwd,
Op U alleen hebben vertrouwd;
Dat ze zeggen: God zij gebenedijd,
Arm ben ik en ellendig,
Maar mijn God zeer bestendig
Zorgt voor mij nu voortaan,
Gij helpt mij door Uw kracht,
Gij hebt ook op mij acht:
Wil mij altijd bijstaan.

Psalm 41

- 1 Wel hem, die recht oordeelt van dat kruis groot
Des armen in den nood;
God zal die lieflijk vertroosten voorwaar
In al zijn lijden zwaar
En hem laten zijn wel fraai en gezond,
Ja bloeien t' allen stond;
Hij zal hem naar den wil der bozen niet
Verlaten in 't verdriet.
- 2 Als 't schijnt, dat hij op 't bed in 't kruis verstikt,
Van God werd hij verkwikt.
Hij zal verkeren alle zijn krankheid
In een gezondheid.
In mijn lijden sprak ik, Heer, tot U vrij,
Ontferm U over mij,
Genees mijn ziel, o God, ik heb misdaan
En mij groot'lijks ontgaan.
- 3 Mijn vijanden wensen mij plagen boos
In haar harten zeer loos.
Zij spreken: Zal hij sterven nimmermeer,
Ja vergaan met oneer?
Mij troostende maakten zij groot gerel,
En verbergden zeer wel
Haar listen, maar gaande van mij met pracht,
Zij hebben mij veracht.
- 4 Die mij haten, houden over mij raad
En morren t' zaam zeer kwaad;
Een ieder woude dat ik waar' versmacht
En gans tot niet gebracht.
Zij spreken: Hij leidt in zulk enen staat
Om zijn grote misdaad;
Hij is zo mat, dat hij niet kan opstaan,
Noch dit lijden ontgaan.
- 5 Ja zelfs mijn naaste vriend, dien ik ook weet,
Die wist al mijn secreet,
Mijn vriend, die met mij at mijn brood zeer goed,
Heft tegen mij den voet,
Maar heb toch med'lijden met mij, o Heer!
Die nu benauwd ben zeer;
Help mij, zo wordt hun vergolden zeer koen
't Kwaad, dat ze mij aandoen.
- 6 Maar ik merkte door dit lijden niet klein,
Tot mij Uw liefde rein.
Want mijn vijanden hebben gans'lijk niet

Om spotten, zo men ziet.
Gij onderhoudt mij door Uw goedigheid,
In mijne vromigheid;
En zult mij ook in toekomstige tijd
Eeuwig maken verblijd.

- 7 Geprezen zij de God van Israël
Met eeuwig lof en spel.
In eeuwigheid worde gezongen, Heer,
Uwen prijs en Uw eer.

Psalm 42

- 1 Als een hert gejaagd, o Heere,
Dat verse water begeert,
Alzo dorst mijn ziel ook zere
Naar U, mijn God hooggeëerd,
En spreekt bij haar met geklag:
O Heer, wanneer komt die dag,
Dat ik toch bij U zal wezen,
En zien Uw aanschijn geprezen?
- 2 Mijn tranen ende mijn klachten
Zijn mijn spijs, die mij steeds voedt;
Als men mij vraagt met verachten,
Waar is nu Uw God zo goed?
Ik smelt als ik denk daaraan,
Hoe ik voormaals placht te gaan
Met een hoop volks hier te lande,
Om U, Heer, te doen offrande.
- 3 Waarom wilt gij u zo kwellen
En beroerd zijn, o ziel mijn?
Wil gans uw hoop op God stellen,
Van u zal Hij gedankt zijn,
Als Hij door Zijn aanschijn klaar,
Zal wegnemen uw kruis zwaar.
Dies, o God, van mij niet wijket,
Want mijn hart mij gans bezwijket.
- 4 In ben uwes zeer gedachtig,
Ook aan des Jordanen kant,
En Uwer goedheid zeer krachtig
In Hermon, dat koude land,
En aan Misar den berg bloot,
Daar d' een diepte d' ander groot
Toeschreit, en daar de tempeesten
Over mij gaan minst en meesten.

- 5 Al de grote waterstromen
Zijn Heer, over mij gegaan,
En mij over 't hoofd gekomen;
Maar Gij hebt mij bijgestaan.
's Daags toont Gij mij Uw goedheid
En 's nachts Uw barmhartigheid;
Dies zal ik U Heer belijden;
Gij hoedt mijn ziel t' allen tijden.
- 6 Ik sprak tot God: o God krachtig,
Waarom vergeet Gij mij gaar?
Waarom moet ik wezen klachtig
Benauwd door de booz' eenpaar?
Ik gevoel haar smaden kwaad,
't Welk mij door de benen gaat,
Als zij tot Uwe onere
Spreken: Waar blijft nu de Heere?
- 7 Waarom wilt gij u zo kwellen
En beroerd zijn, o ziel mijn?
Wil gans uw hoop op God stellen,
Van u zal Hij gedankt zijn.
Omdat Hij is, zo men ziet,
Mijn heil die mij gunste biedt.
Dies mijn ziel, wil u verblijden,
God is 't Dien ik bid in 't lijden.

Psalm 43

- 1 Neem mijn zaak aan, wreek mij, o Heere,
Naar Uw grote goedheid vermaard;
Van hen die vals en wreed zijn zere,
Ja ook vol listen en onere,
Die gans boselijk zijn geaard,
Mijn ziel toch nu bewaart.
- 2 Gij zijt toch, Heer, mijn sterkte krachtig,
Waarom verstoot Gij mij zo gaar?
Waarom laat Gij mij, Heer almachtig,
Treuren en altijd wenen klachtig?
En voor mijn vijand hier en daar
Veldvluchtig zijn eenpaar?
- 3 Laat Uw klaarheid, o God waarachtig
En Uwe trouw ons schijnen zoet.
Dat die ons geleiden aandachtig
Tot Uwen heil'gen berg eendrachtig,
En tot Uwe tenten zeer goed,
Met een need'rig gemoed.

- 4 Daar zal ik dan vrijmoedig wezen
Om tot Gods altaar vrij te gaan,
Tot God, Die mijn vreugd' is geprezen,
En mijn geneugte uitgelezen;
Dies zal ik vro de harpe slaan,
En prijzen nu voortaan.
- 5 Mijn ziel wat wilt gij u benauwen,
En in mij maken zulk misbaar?
Op uwen God wil toch betrouwen,
Dien ik nog zal zonder verflauwen
Prijzen; omdat Hij mij voorwaar
Helpt als mijn God eerbaar.

Psalm 44

- 1 Heer, Uw wonderwerken verkoren
Hebben wij dikwijls met ons oren
Gehoord van ons voorvaders goed,
Die Gij voortijds deedt en nog doet.
De volkeren verdreef Uw hand,
Gij deedt ons vaders in 't land groeien;
De heid'nen dreeft Gij uit dat land,
En deed ons kind'ren daarin bloeien.
- 2 Onz' vaders hebben door 't zwaard krachtig
't Land niet ingenomen eendrachtig;
In den nood die hen is geschied,
Heeft hen hare arm verlost niet.
Maar hun is geweest enen schild
Uw rechterhand en Uw sterk' armen,
Ja Uw aanschijn; omdat Gij wilt
U Heer, over Uw volk ontfarmen.
- 3 Gij zijt, Heer, de Koning alleine,
Die heerst met macht groot in 't gemeine.
Maak dat Jakob Uw volk bemind,
Den gewoonlijken bijstand vindt.
Door Uw hulp zullen wij verslaan
Al onz' vijanden, die ons kwellen.
Door Uwen Naam worden verdaan
Al die hen, Heer, tegen ons stellen.
- 4 Op mijn boog wil ik niet vertrouwen,
Noch op mijn zwaard wil ik niet bouwen;
Want al die dingen meteen
En doen mij hulp noch bijstand geen,
Maar Gij alleen hebt ons bewaard

Tegen alle onze vijanden,
Ja Gij, Heer, met schande bezwaart
Al die tegen ons zijn gestanden.

- 5 God is alleen ons eer geprezen;
Dies moeten wij gedachtig wezen,
Hoe wij steeds zullen zij bekwaam
Om groot te maken Uwen naam.
Maar Gij, Heer, zeer ver van ons wijkt,
Gij laat ons gans worden tot schande;
Onze krijgslieden Gij bezwijkt,
Als zij in nood zijn der vijanden.
- 6 Gij doet, dat wij 't veld moeten laten
Voor de moorders; Heer, die ons haten
Omringen ons en ook ons goed,
Naar haren lust ende hoogmoed.
Gij maakt, dat ons de bozen wreed,
Als slachtschappen, aan alle zijden
Vereten, en verstrooien breed
Onder hen die ons zeer benijden.
- 7 Om niet verkoopt Gij Uw volk, Heere,
Als een ding, dat veracht is zere;
Zodat Gij (als men 't wel ziet aan)
Daarvan genen nut hebt ontvaan.
Gij maakt dat wij zijn vol van smaad
Bij alle onze nageburen.
Wij zijn in den schimp, spot en haat
Onzer bijwoners t' allen uren.
- 8 Wij zijn, o Heer, tot alle stonden
Der heidenen spreekwoord bevonden.
Ieder die ons ziet, ons veracht
En schudt dat hoofd, ja ons belacht.
Schaamt' ende smaad dagelijks gaan
Voor mij, die mijn ziele zeer tergen;
Met schand' en leed ben ik bevaan;
Zodat ik mijn aanzicht moet bergen.
- 9 Zeer veel smaadheid moeten wij horen.
Veel bitter verwijt komt ons voren,
Veel wraakgierigen zijn bijeen,
Die hen willen wreken gemeen.
Doch Gij zijt, Heer (alzo men ziet),
Van ons bij dezen niet vergeten;
Maar wij hebben ons al met vliet
Naar Uws verbonds inhoud gekweten.
- 10 Op niemand dan op U alleine,
Heeft, Heer, gestaan onz' hope reine.

Uit Uw voorschreven wegen goed
Is niet geweken onze voet;
Al hebt Gij ons met draken wreed
Gestraft, ja ook gans overvallen,
En ons in den kuil diep en breed
Des doods geworpen, Heer, met allen.

- 11 Hadden wij niet geweest gedachtig
Onz' Heeren ende Gods almachtig,
Of onz' handen tegen 't gebod
Uitgestrekt, dan alleen tot God;
De Heer, zou zulks straffen voorwaar,
Hij, Die kan zien ende doorgronden
's Mensen hart, en Wien openbaar
Alle dingen zijn t' alle stonden.
- 12 Om Uwentwil zijn wij geslachtet,
Ommegebracht, en ook geachtet
Als schapen, die daar zijn bereid,
Om op de bank te zijn geleid.
Waarom slaapt Gij, Heer, in den nood?
Ontwaak, zie ons, die boven maten
Benauwd zijn, en toon Uw kracht groot,
En wil ons nu toch niet verlaten.
- 13 Waarom is 't dat Gij U verberget,
Als men ons overlasting verget?
Waarom hebt Gij meed'lijden geen,
Als men ons benauwt in 't gemeen?
Uw strafheid, die over ons gaat,
Maakt ons vol schande en onwaarde;
Mitsdat Gij ons zo nederslaat,
Onze buik kleeft gaar aan de aarde.
- 14 Maak U op en sla ons toch gade,
Help ons naar Uw grote genade,
En ons door Uwe goedigheid
Verlos van deze tegenheid.

Psalm 45

- 1 Mijn hart wil nu een zeer schoon lied voortbringen;
Want van den Koning zal ik vrolijk zingen,
Mijn tong zal Zijn lof melden overal,
Sneller dan een schrijver, die 't schrijven zal.
Gij zijt de schoonst' onder al de mensen,
Geen zoeter spraak als d' Uwe kan men wensen;
Daarom maakt God dat U ieder geslacht
Looft ende prijst eeuwiglijk dag en nacht.

- 2 O Gij schoonst' aller mensen t' allen tijden,
Bereid U en gordet aan Uwe zijden
Uw zwaard zeer scherp, 't welk U is een sieraad
Van Uwen schonen koninklijken staat.
Klim op Uwen wagen, zijt hoog verheven
Met triumfe; want Gij hebt U begeven
Tot waarheid, trouwe, recht en liefd' eenpaar;
Daardoor zult Gij doen dingen groot en zwaar.
- 3 Met Uwe pijen en schichten te zamen,
Zult Gij schieten al de ongehoorzamen;
Dat volk wordt ook daarmee geraakt gemeen,
En wordt den Koning gehoorzaam meteen.
O God en Koning, Uwe stoel geprezen,
Is een stoel, die eeuwig verhoogd zal wezen;
En de scepter van Uwe majesteit
Is ook een scepter der gerechtigheid.
- 4 Gij haat dat kwaad en bemint 't recht gestadig;
Daarom o God! heeft U mijn God genadig
Boven allen met vreugdeolie zoet
Gezalfd, daardoor Hij u wel rieken doet.
Van mirr', aloë en met kassie krachtig,
Riekt Uw gewaad, als Gij, o Koning machtig,
Uit Uw kamer en ivoren troon gaat;
Daar ieg'lijk t' Uwer ere bereid staat.
- 5 De dochters der koningen, die Gij eret
En versiert, hebben Uwen staat vermeret.
Ook staat U de bruid aan Uw rechterhand,
Met Ofirs goud gesierd in haren stand,
Hoor dochter, die de schoonste zijt bevonden,
Versta en verneem wat ik zal verkonden;
Wil toch vergeten uw volk in 't gemeen,
Ja gans ook uwes vaders huis meteen.
- 6 Want onzen Koning, heerlijk boven allen,
Heeft in uwe schoonheid een groot gevallen.
Hij wil uwe Heer zijn van nu voortaan.
En gij zult Hem aanbidden onderdaan.
't Volk van Tyrus, in rijkdom overvloedig,
Zal u met gaven schoon eren ootmoedig.
's Konings dochter zal kost'lijk zijn gekleed,
Met gulden stukken versierd overbreed.
- 7 Met gestikte klederen toebereidet
Zal zij tot den Koning wezen geleidet,
Met alle haar staatsjonkvrouwen zeer rein,
En met der dienstmaagden getal niet klein.
Vol van vreugde ende vrij van benauwen,

Zullen zij komen en al t' zaam aanschouwen
Den Koning in Zijn triumfe zeer schoon,
Daar Hij heerlijk zal zitten in den troon.

- 8 Dies klaag niet, dat gij uw vrienden moet laten;
Want door dit huwelijk, hoog boven maten,
Zult gij krijgen kind'ren, lieflijk en fijn,
Die eeuwiglijk koningen zullen zijn.
Ik wil Uwen Naam en heerlijkheid prijzen
In eeuwigheid en U ere bewijzen;
En de volkeren zullen t' allen tijd
U loven en danken, zijnde verblijd.

Psalm 46

- 1 Als ons de nood overvalt krachtig,
Ons burt en heil is God almachtig;
Zulks bevinden wij in den nood,
En hebben in Hem troost zeer groot.
Dies vrezen wij in genen dinge,
Al waar 't dat de wereld verginge,
En de bergen hen wierpen snel
In 't midden der zee diep en fel.
- 2 Al waar 't dat 't water des meers diepe
Raasde t' zaam en ook overliepe;
Al waren teniet door zijn kracht
Bergen en steenrotsen gebracht;
Nochtans zullen de beken reine,
Ook menige klare fonteine,
De schone stad maken verblijd,
Daar God in woont tot allen tijd.
- 3 Midden in haar woont God geprezen,
En wil eeuwiglijk bij haar wezen.
Niets zal ze bewegen voortaan,
Want de Heer' wil z' altijd bijstaan.
Veel volks is ons geweest zeer tegen,
Koninkrijken hen ook bewegen;
Van haar gerucht, alzo dat scheen,
Verging d' aard' en hemel meteen.
- 4 In zulke stormen ende baren
Is met ons de Heer' der heirscharen;
God Jakobs is ons een burcht vast
Tegen geweld en overlast;
Komt toch al, wilt zien en bemerken
Onzes Gods grote wonderwerken;
Die Hij hier op der aarde doet,

Naar Zijne grote wijsheid goed.

- 5 Hij heeft over 't aardrijk in 't brede
Gestild de oorlogen zeer wrede.
Lansen, bogen heeft Hij in 't land
Vernield en de wagens verbrand,
Weest stil! (spreekt Hij) zijt toch gedachtig
Mijne grote sterkheid zeer machtig;
Ik ben de God zeer hoog geacht
Boven aller mensen geslacht.
- 6 Kortelijk, de God der heirscharen
Is met ons in stormen en baren;
God Jakobs is ons een burcht vast
Tegen geweld en overlast.

Psalm 47

- 1 Alle volk gemein
Sla de handen rein
Met vreugde te zaam
En met zang bekwaam;
Prijs Gods Name goed,
Met hart en gemoed,
Want Hij is de Heer,
Dien wij vrezen zeer;
Een Koning is Hij,
Die alzins toont vrij
Zijn zeer sterke kracht
En Zijn grote macht.
- 2 De volken gesteld
Onder ons geweld
Zullen wij haast zien,
Die voor ons haar kniën
Buigen met ootmoed,
Vallend' ons te voet.
Hij is 't, die Jakob
Tot Zijn volk neemt op,
En tot Zijn erfdeel
Ons verkiest geheel;
Want Hij als Zijn kind
Ons hart'lijk bemint.
- 3 Onz' God zeer vermaard
Met vreugd' hoog opvaart,
In een blij geschal
Der bazuinen al,
Die men lief'lijk hoort

Met een zoet akkoord.
Zingt nu openbaar;
Gods onz' Konings klaar
Goedheid wel bekend;
Want tot aan elk end
Strekt hem (zo elk ziet)
Zijn macht en gebied.

4 Zingt gij, die kloek zijt;
Want Hem zijn altijd
De volken voortaan
Gans'lijk onderdaan.
Hij zit, versierd schoon,
Hoog op Zijnen troon.
De prinsen van naam
Zijn Hem gehoorzaam,
En zijn daarom hier,
Dat zij werden schier
't Volk Gods minst en meest,
Dien Abraham vreest.

5 Onze God vol eer
Is een krachtig Heer',
Boven hen gesteld,
Die hebben 't geweld;
En steeds onbezwaard,
't Aardrijk Hij bewaart.

Psalm 48

1 In de heilige stad voorwaar,
Die God Hem verkiest openbaar,
Is 't dat Hij steeds ons wil bewijzen
Zijn heerlijkheid niet om volprijzen.
Sion gelegen in 't noord,
Heeft onze God van nu voort
Hem geheiliget alvoren,
In een schoon land uitverkoren;
Daarin alleen t' alle tijden
Moet hem dat aardrijk verblijden.

2 In haar paleis is God bekend,
Een Bewaarder tot in den end;
Want de koningen spanden t' zamen,
En gewapend tegen haar kwamen,
Zij hebben Gods kracht gezien,
En waren verbaasd mitsdien;
Zij vlogen met groot versagen,
Zeer verschrikt zijnd' en verslagen,

En hebben met angst en beven
Hen al in de vlucht begeven.

- 3 Een smart gelijk des barens nood,
Heeft ze bevangen, klein en groot;
Gelijk als wan' Gij met tempeesten
De schepen breekt, minst met den meesten,
Wij hebben 't bevonden klaar,
Dat ons voorzeid was voorwaar
Te weten, dat de woonstede
Des sterken Gods vol van vrede,
Is de plaatse, daar met lusten
Onze God eeuwig wil rusten.
- 4 Hij heeft z' alzo gemaakt voortaan,
Dat z' eeuwiglijk wel zal bestaan;
Midden in Uw huis kan men, Heere!
Uwe gunste wel merken zere.
Dies werd alleszins verbreed,
Heer! Uwes Naams heerlijkheid.
Uwen lof hoort men verkonden
Overal uit alle monden.
Uw rechterhand is bevonden
Vol gerecht'heid t' allen stonden.
- 5 De berg Sion is zeer verblijd;
Ook houden vierdag nu ter tijd
De dochters van Juda lofwaardig.
Over Uw oordelen rechtvaardig,
Gaat rondom Sion niet kleen,
En telt haar torens meteen;
Haar sterkheid bemerkt eendrachtig;
Ziet ook haar muren zeer krachtig.
Dat Sion den nakoom'lingen
Bekend werde door deez' dingen.
- 6 Want onz' God heerset overal
Eeuwiglijk, dies Hij ook nu zal
Ons in dit leven wel geleiden,
Totdat de dood ons doet verscheiden.

Psalm 49

- 1 Gij, mensen al, hoort en wilt toch verstaan,
Gij, volken al, komt en treed hier vooraan;
Gij, gemeen volk, ook die als heren leeft,
Rijk, arm en krank, u tot horen begeeft.
Wijsheid zal u uitspreken de mond mijn,
En van verstandige reden vol zijn;

Goede spreuken hoor ik zonder vervelen;
Op mijn harp wil ik grote dingen spelen.

- 2 Waarom zal ik mij in angst zo verslaan,
Al ben ik nu omringd en ook gevaan
Van de bozen, die op mij hebben acht,
Dat ik van hen tot niet werde gebracht?
Die hen verlaten op al haar groot goed,
En daarop dragen enen hogen moed;
Doch d' een broeder houdt d' ander niet in 't leven,
Hij kan God niets tot een rantsoengeld geven.
- 3 Want dat rantsoen valt den mense te zwaar,
Hij kan geenszins dat opleggen voorwaar.
Al leeft hij lang zonder in 't graf te gaan,
Nog moet hij zulks alles laten aanstaan.
Dat de wijzen sterven, men daag'lijks ziet,
Evenals de dwazen met groot verdriet;
Haar goed daarna bezitten en verzwenden
Vreemden, die zij nooit zagen noch en kenden.
- 4 Toch is haren lust en haar spreken al,
Dat haar huis eeuwiglijk vast blijven zal;
En haar plaats, die naar hen zijn genaamd,
Kindskind'ren erven zullen onbeschaamd.
Maar of ze schoon hier hebben heerlijkheid,
Ze behouden die niet in eeuwigheid,
Maar de pofhansen, geacht groot van staten,
Moeten als 't vee daarvan, en alles laten.
- 5 Niet dan ijdelheid en is al haar doen;
Nochtans van hare kind'ren kloek en koen,
Werd dit geprezen steeds met groten vliet;
Zij doen zulks na, nochtans is 't min dan niet.
Met hopen varen zij ter helle breed
En worden doorknaagd van den dood zeer wreed;
Maar die vroom zijn van harten en van zinnen,
Zullen heersen en de booz' overwinnen.
- 6 Der bozen roem en stoutheid zal vergaan,
In der helle blijven zij steeds gevaan.
Maar daarvan zal God mij bevrijden recht;
Omdat Hij mij neemt aan tot Zijnen knecht,
Daarom en vreest niet, als gij ziet of hoort,
Dat iemand rijk wordt en getrokken voort;
Want stervende draagt hij met hem geen have,
Zijn ere wordt ook met hem niet begraven.
- 7 Zij troosten hen in dezen overvloed;
En prijzen dien, die maken goeden moed;
Maar zij moeten tot haar vaders haast vlien,

Daar ze Gods heerlijkheid niet zullen zien,
Summa: als een mens komt tot heerlijkheid,
Zo wordt hij door zijn onverstandigheid
Den vee gelijk (groot'lijks tot zijne blamen);
Welkers ziel ende lijf vergaan te zamen.

Psalm 50

- 1 God, Die der goden Heer is, spreken zal,
En samenroepen dat gans' aardse dal,
Van den opgang tot den nedergang breed.
Uit Sion komt God, Die daar is bekleed
Met heerlijkheid en schoonheid hoog geprezen;
Onze God komt, Die niet stille zal wezen.
- 2 Voor Hem gaat een fel verslindende vier,
Een groot onweder komt met Hem tot hier.
Hij zal hemel en aard' aanspreken wel,
En Zijn volk richten, zeggende zeer snel:
Verzaamt Mij Mijn heil'gen, die met vertrouwen
Offeren en Mijn verbond onderhouden.
- 3 En gij, hemels, zult melden overbreid
Gods, des Rechters grote gerechtigheid,
Hoort mijn volk, Ik spreek u aan in 't gemeen,
Ik ben uw God, daar is ook anders geen;
Ik zal u niet straffen om uw off'randen,
Die ik hebbe geëist van uwe handen.
- 4 Van u iets te nemen heb Ik geen nood,
Ossen noch bokken, 't zij klein ofte groot;
Want al het vee der bossen dat is mijn,
Ook de dieren, die met duizenden zijn
Op de bergen; ja de vogelkens kleine
En 't gedierte des velds is Mijn alleine.
- 5 Al hongerde Mij, Ik en zei 't u niet;
Want 't aardrijk is Mijn, met al, dat men ziet.
Meent gij, dat Ik ossenvlees eten moet,
Of tot drank behoefte der bokken bloed?
Neen Ik; maar offert dankzegging met zingen,
En wilt uw beloften doen en volbringen.
- 6 Roept Mij aan, en Ik zal u in den nood
Helpen, en gij zult Mijn Naam maken groot.
Maar God spreekt de schalken aan zeer verstoord:
Waarom verkondigt gij alzo Mijn woord?
En neemt Mijn bond in uwen bozen monde,
Dewijl gij Mijn straffe haat in den gronde.

- 7 Nadat gij ook hebt Mijn gebod versmaad,
En als gij nog een dief ziet, met hem gaat;
Dien zijt gij gelijk, ja ook toegedaan.
Van echtbrekers wilt gij u niet ontslaan;
Den mond opent gij tot schenden en smaden,
Uw tonge kan niet dan liegen en schaden.
- 8 Gij zit en relt van uwen broeder kwaad,
En met achterklap gij hem zeer belaadt;
Dit doet gij, en omdat Ik zwijge stil,
Gij meent, dat Ik u gelijk wezen wil;
Maar ik zal u nog onder ogen stellen
Uw zond' en u daarom straffen en kwellen.
- 9 Och! wilt toch dit merken en wel verstaan,
Gij die God gans vergeet, hoort dit vermaan.
Opdat gij niet zonder hulp haast vergaat.
Die dankoffert, die eert Mij met der daad,
Spreekt God; en die dezen weg gaan en treden
Zullen Mijn heil overkomen in vrede.

PSALM 51

- 1 Ontferm U over mij, arme zondaar,
Heer, naar Uwe goedheid, niet om volprijzen;
Wil mij ditmaal Uw genade bewijzen,
En vergeef mij mijn zonden groot en zwaar.
Was mij, o God, maak mij zuiver en klaar
Van mijn lelijke stinkende misdaden,
Die mij voor U onrein maken voorwaar;
Reinig mij door 't water Uwer genade.
- 2 Want door veel klagen mijn hart mij verflauwt,
Als ik (och arm!) gevoel mijn grote zonden;
En dat meer is, voor mij staan t' elker stonde
Mijn zonden al; dies ik, Heer! ben benauwd.
Voor U en tegen U heb ik misdaan;
Dies blijft Gij rechtvaardig in Uwe wegen,
Als Gij mij straft en te gronde laat gaan,
En maakt beschaamd hen, die U spreken tegen.
- 3 Ik weet wel en moet bekennen voortaan,
Dat ik in ongerecht'heid ben geboren;
Ook staat mij dit tot allen tijd wel voren,
Dat mijn moeder in zond' mij heeft ontvaan.
Ik weet, dat Gij liefhebt en begeert zeer,
Een hart dat geheel oprecht is en goedig,
't Welk ik niet heb gehad; dien Gij, o Heer!
Uwe wijsheid openbaart overvloedig.

- 4 Gij zult mij met hysop, Heer, maken rein;
Zo zal ik geheel zuiver zijn bevonden;
Gij zult afwassen mijn smetten en zonden,
Zo word ik witter dan sneeuw in 't gemein.
Gij zult mij doen horen blijdschap en vreugd,
En mij van nieuws Uwe goedheid geprezen,
Bewijzen, Heer! dan zullen zeer verheugd,
Al mijn benen en al mijn krachten wezen.
- 5 Gij hebt lang genoeg gezien mijn misdaad,
Wilt toch Uw toornig gezicht daarvan wenden,
En vergeef mij (die nu ben vol ellenden)
Mijn boosheid al, en ook deez' zonde kwaad,
O God mijn Schepper, schep zonder verdrag
Een rein hart in mij en een nieuwe leven,
En, opdat ik U wel behagen mag,
Wil mij, o Heer! enen nieuwen geest geven.
- 6 Ik bid U, werp mij niet van Uw aanschijn,
En opdat ik besluite mijn begeren,
Uwen Heiligen Geest wil mij niet weren,
Als Hij in mij van U vernieuwd zal zijn.
Doe mij ook nu smaken de zekerheid
Mijner zaligheid Heer, door Uw genade;
Geef mij ook den geest der vrijmoedigheid,
Ende sterk mij daarmee vroeg en spade.
- 7 Dan zal ik gaan in Uw wegen bekwaam.
De bozen zal ik dien ook vlijtig leren:
Zodat ze hen tot U zullen bekeren,
En volgen mijn voetstappen al te zaam,
Wil mij, o God, Heer mijner zaligheid
Van deez' doodwaardige bloedschuld bevrijden;
Zo zal mijn mond Uwe gerechtigheid
En Uw goedheid zingen ende belijden.
- 8 O Heer! wil mij toch open doen den mond,
Anders kan ik niets goeds spreken waarachtig:
Maar als Gij, Heer, dien zult openen krachtig,
Zo zal ik Uwen lof schoon maken kond.
Waar 't dat Gij slachtofferen had begeerd
Der stieren en ossen of diergelijke,
Ik had ze geofferd; maar gans niet weerd
Is voor U zulk off'ren alzo 't mag blijken.
- 9 Een recht offer, dat de Heere neemt aan,
Is een gemoed, benauwd door angst en klagen;
Een need'rig hart en enen geest verslagen,
En zal God niet verachten, maar ontvaan.
O Heer! doe Sion wel naar Uw goedheid,
En Jeruzalem, die op U vertrouwt;

't Welk is de stad, die Gij U hebt bereid,
Haar muren toch genadiglijk opbouwet.

- 10 Dan zullen onz' harten zijn zeer bekwaam,
Om te offeren naar Uw welbehagen;
Dan zullen de kalveren zijn geslagen,
Die U, Heer, zullen wezen aangenaam.

Psalm 52

- 1 Zeg gij, tiran, waarop gij bouwet
Met geweld en boosheid,
Hoe staat gij zo ende betrouwet
Op uw ongerechtheid?
Nochtans is Gods bijstandigheid
Ons dagelijks bereid.
- 2 Uw tong alleen schadet en kwellet,
En is tot allen tijd,
Als een scheermes zeer wel gestellet,
Dat zeer scherpelijk snijdt.
Gij bemint valsheid en dat kwaad
Meer dan 't recht metterdaad.
- 3 Om woorden die zeer kunnen schaden
Te spreken zijt gij snel.
Maar God zal u straffen en smaden,
Gij valse tonge fel;
Gij wordt doorsneden en verdrukt,
Ja uit uw plaats gerukt.
- 4 Gij boze, gij wordt uitgehouwen
Tot den wortel meteen;
't Welk de vromen zullen aanschouwen,
Met een vreze niet klein,
En lachende met Uwen val,
Zullen zij spreken al:
- 5 Dit is hij, die niet heeft verkoren
God tot zijn hulp alleen,
Maar op zijn rijkdommen al voren
Steld' hij zijn hart onrein;
Hij heeft hem gesterkt met boosheid
En ongerechtigheid.
- 6 Maar ik, die nu ben en zal wezen
Alleen stout ende koen
Op Gods goedigheid hoog geprezen,
Als een olijfboom groen,

Zal geplant zijn midden eenpaar
In Godes huis eerbaar.

- 7 Dan zal ik voor deez' wrake, Heere,
U steeds prijzen voortaan;
En op U, vol van macht en ere,
Gronden en blijven staan;
Want Uw goedheid veel goeds doen zal
Uwen volk overal.

Psalm 53

- 1 De dwaas die spreekt in zijn harte zeer kwaad:
Daar is geen God; en hij verwoest mits dezen
Zijn leven gans door zijn gruwelijk wezen;
Daar is niet één, die met woord ofte daad
Wat goeds begaat.
- 2 God des hemels de wereld overziet,
Ende bemerkt de mensen hier te lande;
Of daar g.,n is, die met goeden verstande,
Om Gods goedheid te zoeken hem bevlit;
't Welk niet geschiedt.
- 3 Alles gemerkt, Hij vindt dat z' in 't gemeen
Al afwijken en gaan op boze wegen;
Grouw'lijk zijn zij, ja tot kwaad gans genegen;
Die wat goeds werkt en is onder hen geen,
Ja niet tot .,n.
- 4 Zijn dan de bozen zo dwaas al te zaam,
Dat ze niet dan kwaad doen zonder afkeren!
Die mijn arm volk als dat brood gans verteren,
En altijd om t' aanroepen 's Heeren Naam
Zijn onbekwaam.
- 5 Zonder reden zijn ze bevreesd gaar zeer.
Want God die breekt aller vijanden benen,
Dewijl dat Hij die al veracht met enen;
Gij zult hen nog aandoen o Sion teer!
Schand' en oneer.
- 6 Och dat de hulp over Israël, Heer!
Kwam uit Sion, en dat God uit 't verlangen
Wilde verlossen Zijn arm volk gevangen!
Israël en Jakob zouden in eer
Verblijd zijn zeer.

Psalm 54

- 1 Och, Heer almachtig, help toch mij,
Door Uwen Naam en sterkte krachtig;
Neem mijn zaak aan, wees mijns gedachtig,
Laat Uwe macht verschijnen vrij.
't Gebed dat ik nu doe, verhoor;
Wil, Heer, neigen tot mij Uw oren,
Opdat Gij moogt goediglijk horen
De woorden, die ik brenge voort.
- 2 Met een wreed harte, zo elk ziet,
Komen mij nu toe mijn vijanden;
Naar mijn leven zijn ze gestanden,
Zij hebben God voor ogen niet,
Nochtans doet God mij onderstand
Door hulp, die Hij mij heeft bewezen;
Hij is bij mij in allen dezen
En onderhoudt mij met Zijn hand.
- 3 Hij is 't, die daar doet vallen zwaar
Op mijn vijanden al Zijn plagen;
Als zij van Hem werden verslagen,
Dan werd Uwe trouw openbaar.
Dan zal ik vrijwillig, o Heer!
Een vrolijk offer U toebrengen;
Uwen naam lovende met zingen,
Die vol goedheid is en vol eer.
- 4 Gij heb mij uit nood ende pijn
Verlost, en mij laten aanschouwen
Mijnen lust in dat zwaar benauwen,
En de straf der vijanden mijn.

Psalm 55

- 1 O Heer, wil mijn gebed verhoren,
Keer niet van mijn smeken Uw oren,
Dat ik U, o God, doe gestadig.
Zie mij toch aan, hoor mijn gewag;
Want ik zucht en doe mijn geklag;
Tot U schrei ik, wees mij genadig.
- 2 Mijn haters mij dreigen en plagen
Met de bozen, die mij najagen;
Haar giftig hart, vol loze treken,
Op mijn schade naarstig bedenkt,
Ik ben van hen vervolgd, gekrenkt;

Haar gemoed is met toorn ontsteken.

- 3 Mijn hart is vol van angst en beven,
Vol dood'lijke vrees is mijn leven,
Ik ben verbaasd en zeer verslagen:
Met schrikken en benauwdheid groot
Ben ik nu bedekt in den nood;
Dies moet ik U, Heer, alzo klagen:
- 4 Och! of mij vleugelen toekwamen,
Als duifkens die daar vliegen t' zamen!
Opdat ik nu mocht weggeraken
En haast ergens wel bevrijd zijn;
Ik zou vliegen in een woestijn
Ende daar mijnen leger maken.
- 5 Ik zou mij haast verzien ter zijden,
En voor dezen stormwind mij vrijden,
Totdat hij waar voorbij gegleden.
Maak Heer, oneens haar tongen snel,
Verderf ze; want van geweld fel,
En van onrecht zijn vol haar steden.
- 6 Moedwillig geweld t' allen stonden,
Is binnen haar muren gevonden;
Moeit', arbeid en al zulke werken,
Onrecht en ook grote boosheid,
Liegen, bedriegen, listigheid,
Heersen bij hen, zo men kan merken.
- 7 Waar 't dat mijn vijand, dien ik kende,
Mij vervolgd' en mij alzo schende;
Of dat, die mij merk'lijk benijden,
Mij benauwden; ik zou 't voorwaar
Beter lijden, of hier of daar
Voor hen mij bergen en hen mijden.
- 8 Maar gij, die alleen pleegt te wezen
Mijn gezel en vriend uitgelezen;
Die mij waart lief en aangename,
En wist bovendien mijn secreet.
Wij wandelden fijn met bescheed;
Ja gingen in Gods huis te zamen.
- 9 De dood moet z' al haastelijk halen,
En dat ze ook levende dalen
Ter helle; want onrecht en schade
Woont onder deze boze rot;
Maar ik aanroep mijnen God,
Die mij beschermt door Zijn genade.

- 10 Des morgens vroeg voor den daag'rade,
's Middags en ook des avonds spade,
Bid ik God en Hij zal mij horen,
En ik zal door Hem zijn bevrijd
Van dezen voorgestelden strijd,
En van hen al, die mij verstoren;
- 11 D' onwankelbare God genadig,
Wiens rijk eeuwiglijk blijft gestadig,
Zal ze straffen van hare zonden;
Want zij God niet en vrezen gaar,
Maar zijn verhard, verstokt voorwaar
In haar ergheid en loze vonden.
- 12 Des schalks handen staan met verlangen,
Om zijnen vriend listig te vangen;
Tegen 't geen dat hij heeft gezworen,
Zijn woorden zijn als boter zoet;
Nochtans neemt hij in zijn gemoed
Niet dan twist en onvrede voren.
- 13 Zijn woorden zijn zoet t' allen tijden
Als olie, maar nochtans zij snijden;
Als zwaarden scherp zijn zij geraden.
Werp uw zorg op God, zo zal Hij
U helpen en niet dulden vrij,
Dat gij met onrust wordt beladen.
- 14 Gij zult de bozen, Heer almachtig,
In den kuil diep werpen zeer krachtig;
De bloeddorstige wrede honden
Komen voorwaar tot de helft niet
Harer dagen, also men ziet;
Maar ik hoop op God t' allen stonden.

Psalm 56

- 1 Ontferm U mijns, die nu benauwd ben zeer;
Want ik ben schier half verslonden, ja meer,
Van den schalk die mij belegert, o Heer,
Die mij steeds wil bestrijden.
Mijn vijanden schenden mij met verblijden;
Veel zijn daar mij tegen aan alle zijden;
Maar als mij, Heer, vreze kwelt in mijn lijden,
Tot U zal ik dan gaan.
- 2 Ik zal God lofzangen zingen voortaan
Van Zijn beloft' en op Hem zal ik staan;
Zo kan mij niet doen vrezen noch verslaan,

Wat de mensen voorstellen.
Mijn woorden al verkeren deez' gezellen;
't Voornaamste daarvan, dat ze zamen rellen,
Is hoe zij mij plagen zullen en kwellen,
Met al haar sterkt' en kracht.

- 3 Zij rotten zaam met geweld onbedacht.
Zij loeren en bespieden dag en nacht
Mijn gangen, en zoeken in hare macht
Te hebben mijn ziel reine.
Op haar listigheid staat haar hoop alleine,
Zij menen daardoor t' ontkomen gemeine;
Maar Gij, Heere, door Uw straffe niet kleine,
Dezulken toch verslaat.
- 4 Gij hebt geteld mijn vluchten vroeg en spaad';
In een flesse mijn tranen Gij ontvaart;
Mijn lijden, mijn benauwdheid ende smaad,
Hebt Gij, Heer, opgeschreven.
Als ik U bidde, zo lopen en beven
Mijn vijanden, zijnde van U verdreven;
Dit's zeker, want door U, o God verheven,
Zal ik wezen bevrijd.
- 5 Gods beloften roem ik breed ende wijd,
Dies zal ik Hem loven, zijnde verblijd;
Want Hij zal mij geven, na dezen tijd.
Wat Hij belooft waarachtig.
Mijn hope staat op mijnen God almachtig;
Ik vreeze geen listen der mensen krachtig
Maar ik heb Heer, mijn beloften eendrachtig,
U gedaan met ootmoed.
- 6 Dies zal ik betalen haast met der spoed
En U prijzen, zo Gij waard zijt, Heer goed;
Omdat Gij mij genadiglijk behoedt
Voor den val, zonder sterven.
Gij bewaart mij voor 't schandelijk verderven;
Dies wandel ik met dat volk Uwer erven
Voor U, ja met hen, die Gij laat verwerven
O Heer! Uw klaarheid zoet.

Psalm 57

- 1 Ontferm U, Heer, ontferm U over mij;
Want ik betrouw op U met harte blij;
Totdat de bozen vergaan zullen wezen,
Zal ik altijd mijn toevlucht nemen vrij
Onder Uwe vleugelen, Heer geprezen!

- 2 Tot den hoogsten God mijn stem komen zal,
Tot Hem, Die een eind maakt mijns lijdens al.
Gods goedheid en waarheid zullen hen t' zamen
Verbinden tot mijn hulp in dit misval;
En hen die mij verslinden, wil beschamen.
- 3 Mijn ziel is in 't midden der leeuwen snel;
Mij hebben omringet moordbranders fel;
Scherp als spiesen en pijlen zijn haar tanden,
Haar tonge gelijkt den zwaarde zeer wel;
Want ze scherp snijdt en maakt alles tot schanden.
- 4 Verhef U boven den hemel, o Heer!
Laat overal verbreed wezen Uw eer.
Zij stellen strikken allen mijnen gangen,
En zij verdrukken mijn ziele gaar zeer;
Zij graven enen kuil, om mij te vangen.
- 5 Maar zij zijn in den kuil nu ter tijd
Gevallen; dies is mijn hart zeer verblijd
En lacht, zijnde bereid tot dezen stonden,
Om Uwen lof te zingen breed en wijd,
En deez' verlossing alzins te verkonden.
- 6 Dies zijt wakker mijn tong en mijn gemoed,
Staat haast op, psalter en mijn harpe zoet:
Des morgens zeer vroeg wil ik mij opmaken,
Heer, om te verbreiden Uw ere goed,
In alle landen en in alle spraken.
- 7 Tot den hemel strekt haar Uwe waarheid,
En tot de wolken Uwe getrouwheid.
Verhef U, Heer! laat Uw kracht zien op d' aerde;
Toon, dat in d' hemel woont Uw Majesteit,
Doe dat Uw eer overal gemerkt werde.

Psalm 58

- 1 Gij, raadsheren, laat mij toch horen,
Die mij tegen zijt allegaer;
Zegt mij eens ter trouwe voorwaar,
Is 't ook recht, dat gij u neemt voren?
Zegt gij Adams kind'ren wel an;
Zoekt gij recht te doen ieder man?
- 2 Och neen, gij! maar in uwe dagen
En bedenkt gij niet dan boosheid
En allerlei ongerecht'heid,

Met uw valse maten en wagen.
De bozen zijn van God zo zaan
Vervreemd, als zij 't leven ontvaan.

- 3 Zo haast zij verwerven dit leven,
Door leugenen wijken zij af;
Zij gaan zwanger met gif zeer straf,
Als een slange tot kwaad begeven;
Als een adder loos, die niet hoort
Des gezangs niet een enkel woord.
- 4 Zij wil den tovenaer niet horen,
Hoe lief en schoon dat hij ook spreekt.
De keel en tanden, Heer, hun breekt
Door Uw kracht, die Gij pleegt t' oorboren;
Breekt hun de tanden; want zo fel
Zijn zij als jonge leeuwen snel.
- 5 Als water dat daar vloeit op aerden,
Zullen zij ook van zelfs vergaan;
Haar pijlen, die ze schieten zaan,
Zullen t' zamen gebroken werden,
Zij werden haastelijk versmacht
Als slakken, die niemand en acht.
- 6 Gelijk een ontijdig kind sterfvet
Eer 't den dag ziet of zonneshijn;
Gelijk onrijpe vruchten zijn
Haast verdwijnt, alzo ook verdervet
God de jonge doornen met smaad,
Eer ze rijp worden en gans kwaad.
- 7 Dan zal de vrome verheugd wezen,
Die met benauwdheid was bevaan,
Ziende de godd'lozen vergaan,
Door de wrake Gods geprezen.
Hij zal hem baden in dat bloed
Des bozen, en zo spreken vroed.
- 8 De rechtvaardige zal niet lijden
Te vergeefs, dat is openbaar;
Hij zal zulks genieten hiernaar
En hem zeer heerlijk nog verblijden.
Want een Rechter zal de God mijn
Over goeden en kwaden zijn.

Psalm 59

- 1 O Heer, ik ben van mijn vijanden

Omringd, verlos mij uit haar handen;
Van de bozen wil mij ontslaan,
Die uit haat naar mijn leven staan.
Van den boosdader wil mij vrijden,
Die niet dan kwaad zoekt t' alle tijden;
Van de bloedige handen fel
Dezes bloedhonds verlos mij snel.

- 2 Want ziet, zij loeren naar mijn leven,
In een verbond zij hen begeven;
Al de sterksten vangen zulks aan,
Daar ik hen niet hebbe misdaan.
Daartoe is 't dat zij hen nu stellen,
Opdat zij mij t' onrechte kwellen;
Dies waak op, Heer, en daarin ziet,
Voorkom mij toch in dit verdriet.
- 3 Ja Gij, o Heere der heirkrachten,
Die Israëls God zijt vol machten,
Waak op, zie toch wat nu zeer koen
Alle volken en heid'nen doen.
Bewijs toch, Heer, die geen genade,
Die uit moedwille doen dat kwade;
's Nachts zijn ze hier en daar bijeen,
En huilen als honden onreen.
- 4 Omher gaan zij t' zaam met kwaadspreken;
Haar woorden als zwaarden scherp steken;
Zij zeggen onder hen mitsdien:
Wie zal ons horen ofte zien?
Maar Gij zult haar roemen, o Heere,
Nochtans eenmaal bespotten zere;
De hoogmoedigen zult Gij daar
Belachen, Heer, in 't openbaar.
- 5 Zonder U is, Heer, haar macht gene,
Daarom begeef ik mij allene
Tot U Heer, Die mijn toevlucht zijt
En mijn bewaring t' allen tijd.
God, Wiens goedheid ik heb gesmaket,
Voorkomt mijn ongeluk en maket,
Dat ik nog mijnen lust zien zal
Aan mijn vijanden overal.
- 6 Maar laat ze niet dood zijn gesmeten,
Dat de mijnen zulks niet vergeten;
Maar verstrooi ze door Uwe kracht
Overal en maak ze veracht.
Heer, Die onze schild zijt bevonden,
Sla ze door Uw kracht gans te gronden;
Harer lippen zonden zeer groot,

Verdiene recht angst ende nood.

- 7 Verstrik z' in haar hoogmoedig wezen,
Haar boosheid is hoog opgerezen;
Alle haar doen is in 't gemeen
Vloeken ende liegen meteen.
Laat Uwe toorn wezen ontsteken,
Wil ze verdoen en gans verbreken;
Verderf z' in ongenade, Heer!
Ende verdelg ze langs zo meer.
- 8 Doe dit Heer! dat men mag bemerken,
Den God Jakobs niet om versterken.
Die eeuwig heerset met bescheid
Over 't gehele aardrijk breed.
Zij zullen 's avonds wederkeren,
Huilen en razen met oneren,
Zij zullen als honden met haast,
De straten omlopen verbaasd.
- 9 Daarna zal hen de honger strange,
Omher der stad doen lopen bange;
Zij zullen moeten slapen gaan,
Zijnde met honger scherp bevaan.
Dan zal ik zingen en verkonden
Openlijk en tot allen stonden,
Uwe kracht en goedheid zo zaan,
Als de dag klaar zal vangen aan.
- 10 Want Gij zijt mijn toevlucht alleine,
En in nood mijn beschutting reine;
Daarom zal ik altijd, o Heer!
Met lofzang verbreiden Uw eer.
Want God is mijn sterkheid geprezen,
Die mij in mijn ellendig wezen,
Dat mij steeds is gekomen aan,
Genadelijk heeft bijgestaan.

Psalm 60

- 1 Heer, Die ons hebt verstoten al,
En verstrooid in 't kruis en misval;
Die op ons toornig geweest zijt,
Troost ons wederom nu ter tijd.
Gij, Die d' aardse beweegt met kracht,
En die scheurt, ja klieft met der macht,
Wil haar schaad' en breuken genezen;
Want gans vervallen is haar wezen.

- 2 Gij hebt Uw volk zwaarlijk gekrenkt
Ende met tuimelwijn gedrenkt,
Zodat ze zijn gevallen slecht;
Maar Gij hebt weder opgerecht
Een teken Uwen knechten t' zaam,
Die trouw'lijk vrezten Uwen naam;
Dat zij 't hoog uitsteken en tonen
En zekerlijk daaronder wonen.
- 3 Opdat Heer, Uw geliefd volk zij
Van de vijanden gemaakt vrij,
Zo help ons met Uw rechterhand;
Hoor mij in dezen armen stand.
Maar God uit Zijnen troon heeft mij
Verhoord ende gemaakt zeer blij;
Sichem zal nog mijn erfdeel wezen,
En Sukkoth, dat schoon dal geprezen.
- 4 't Gehele land Gilead rein
Zal mij gegeven zijn allein;
Van Mannasse 't gehele goed
Zal mijn wezen met overvloed;
In Efraim met zijn volk al,
Mijn hoofd ik lieflijk rusten zal;
Juda zal ook zijn desgelijke
't Voornaamste van mijn koninkrijke.
- 5 Maar Moab zal zijn met oneer,
Ik en achte hem ook niet meer
Dan een wasvat daarin dat mijn
Voeten zullen gewassen zijn;
Edom acht ik met zijn volk koen,
Niet beter dan mijn oude schoen;
Philistea zal met gezangen
En met eerbieding mij ontvangen.
- 6 Wie geleidt mij van dat volk mijn
In een stad, daar ik vrij zal zijn.
Die sterk is? Wie zal wederom
Mij brengen in dat land Edom?
Zult Gij dat niet doen, Heer! hiernaar,
Gij, die ons verstroot hier en daar?
Gij, die met onzen leger koene
Niet gingt, alzo Gij pleegt te doene?
- 7 Doe ons bijstand, Heer! in den nood,
Tegen den geweldigen groot;
Want mensenhulp, zo men nu ziet,
Is in den nood veel min dan niet.
Maar God zal ons maken zeer sterk
Tegen onz' vijanden in 't perk;

Hij zal vertreden ons vijanden,
En die t' zamen brengen tot schanden

Psalm 61

- 1 Als ik roep, versta mijn reden,
Mijn gebeden,
O God! verhoor in 't gemeen.
Mijn ziel, met angst bezwaard zere,
Tot U, Heere,
Heeft haren toevlucht alleen.
- 2 Op een steenrots, Heer geprezen,
Laat mij wezen
Gesteld, daar ik vrij zijn zal;
Gij zijt mijn toevlucht bevonden
T' allen stonden,
Tegen mijn vijanden al.
- 3 In Uwen tempel zeer schone
Is mijn wone
Altijd, o God! met ootmoed;
Onder Uwe vleug'len zijnde,
Ik bevinde
Toevlucht en bescherming goed.
- 4 Want Gij geeft mij, Heer, genadig
En gestadig
Al mijn begeerten niet klein;
Want Gij laat mij, Heer, toekomen
Aller vromen
Erfdeel, die U vrezen rein.
- 5 Gij zult de jaren vermeren
En vereren
Uwes konings openbaar;
Zodat hij vast zal beklijven
Ende blijven
Nog menig geslacht en jaar.
- 6 Voor U ook, Heer, desgelijke
Zal zijn rijke
Zekerlijk en vast bestaan;
Dat Uw waarheid en genade
Vroeg en spade
Dat behoede nu voortaan.
- 7 Zo zal ik Uwen lof zingen
En voortbrengen,

En groot maken Uwen Naam;
Ik zal met vlijt dan betalen,
Zonder dralen,
Mijn beloften, Heer, al t' zaam.

Psalm 62

- 1 Hoezeer dat mijn ziel is gekweld,
In God werdt zij gerustgesteld;
Want Hij is mijn toevlucht allene,
Mijn troost, mijn bijstand in den nood,
Mijn kracht, Die mij voor den val groot
Zeer wel bewaart, en anders gene.
- 2 Hoe lange zult gij allen staan,
Om te schaden en dood te slaan!
Gij wordt nog met schanden versteken;
Als een wand die daar valt, zult gij,
En als een oude muur daarbij,
Van zelf vergaan, scheuren en breken.
- 3 Zij en gedenken anders niet
Dan om t' onderdrukken met vliet
Hem, dien Gij wilt verheffen, Heere!
Leugen behaagt hen met der daad,
Haar woord is zoet, maar 't harte kwaad
Is vol vloekens en vol onere.
- 4 Maar gij, mijn ziel, wil toch voortaan
Met geduld op den Heere staan;
Op Hem staat mijn hoop en betrouwen;
Hij is mijn troost en niemand el,
Mijn Heiland, Die mij bewaard wel,
Geen schand' noch leed kan mij benauwen.
- 5 God is mijn eer, mijn heil, mijn kracht.
Mijn toevlucht, mijn sterkte, mijn macht.
Gij volkeren wilt Hem betrouwen;
Komt en stortet toch allegaar
Voor God uwe harten eerbaar;
Op Hem alleen willen wij bouwen.
- 6 Maar de mensen machtig en rijk
Zijn ijdelheid allen gelijk,
Ieder van hen te feilen pleget.
Weegt ijdelheid, en ook met dien
De mensen al, zo zult gij zien
Dat ijdelheid veel zwaarder weget.

- 7 Op onrecht u toch niet verlaat,
Op geweld noch stelen niet staat;
Wilt aan ijdel dingen niet hangen.
Komt u 't goed toe met overvloed,
Wilt daarmee uw hart en gemoed
Geenszins laten wezen bevangen.
- 8 De Heer spreekt dikwijls in Zijn Woord,
Alzo ik dat hebbe gehoord,
Dat Hij allene zij almachtig.
Gij zijt Heer, vol genade zoet,
Die den mense wat recht is doet,
Naar zijnen doen, door Uw hand krachtig.

Psalm 63

- 1 O God! geen God heb ik dan U;
Van 's morgens aanbid ik U, Heere!
Mijn ziel verlangt naar U gaar zere,
Die gans in mij versmeltet nu.
Geheel verdroogd is mijn lichame,
Mijn krachten vergaan al gelijk;
Mij dorstet, als een dor aardrijk,
Naar U in deez' plaats onbekwame.
- 2 Opdat ik nog eens aanzien mag
Uw heerlijkheid na dit benauwen.
Zo ik die lieflijk te aanschouwen
In Uwen schonen tempel plach'.
Want veel beter is Uw genade,
Dan 's mensen leven zelfs hier is;
Daar zal ook mijnen mond gewis
Uwen lof spreken vroeg en spade.
- 3 Daar zal ik zingen Uw eer klaar,
Zo lang als ik ben in dit leven;
U met handen hoog opgeheven,
Zal ik, o God! aanroepen daar.
Dit zoude mijns harten vreugd wezen,
En ook al mijn geneugt allein;
Mocht ik met hart en monde rein
U altijd loven, Heer geprezen.
- 4 Als ik rust op dat bedde mijn,
En overleg al Uwe krachten,
Zo moeten dan al mijn gedachten
Des nachts met U onledig zijn.
Want in mijn verdriet en mijn zorgen,
Hebt Gij mij geholpen eenpaar.

Dies prijs ik U; Gij hebt voorwaar
Met Uw vleugelen mij verborgen.

- 5 Mijn ziel hangt U zo vast'lijk aan,
Dat ze van U geenszins kan wijken;
Uw hand bewaart mij desgelijken
Voor allen, die mij tegenstaan.
Maar zij, die mijn ziel met onwaarde
Overvallen willen met leed,
Zullen in den afgrond zeer wreed
Verstoten worden onder d' aarde.
- 6 Versneden werd tot stukken klein
Met den zwaard, en tot roof gegeven
Den vossen en dieren daarneven
't Goed mijner vijanden gemein.
Dan zal de koning hem verblijden
In Uw overwinninge, Heer;
Wie U kent, zal Uw lof en eer
Uitbreiden klaar aan alle zijden.
- 7 Daarom die leugenmonden al,
Hoe valselijk dat ze ook spreken,
Zullen gestopt zijn en versteken,
Zodat ze niemand helpen zal.

Psalm 64

- 1 Als ik roep, Heer, hoor mijn stem klachtig,
En help mij dan uit mijn gekwel,
Opdat mijn vijanden zeer fel
Mij niet doden; want zij zijn krachtig,
O Heer almachtig!
- 2 Verberg mij nu, o Heer geprezen,
Voor mijn vijanden, schalk en kwaad,
Voor de rotten en voor den raad
Der bozen, die met al haar wezen
Zeer zijn misprezen.
- 3 Haar tongen zeer krachtiglijk snijden
Als zwaarden, die scherp zijn en fijn;
Haar giftige woorden die zijn
Als pijlen fel, die zij in 't strijden
Schieten ter zijden.
- 4 Opdat ze zo, Heer, in 't verborgen
Met list schieten den vromen man;
Veel goeden zijn alzo daarvan

Doorschoten, die zij zonder zorgen
Heimelijk verworgen.

- 5 In 't kwaad doen zij hen zeer versterken,
Om mij te verschrikken; zij staan
En spreken stoutelijk: Welaan,
Wie zal ons doen en onze werken
Kunnen bemerken?
- 6 Zij dichten schalkheid t' allen stonden,
Daartoe doen zij t' zaam haren vliet;
Een ieder die diepte doorziet
Zijns harten, om zo te doorgronden
Listige vonden.
- 7 Maar God op Wien ik rust alleine,
Zal Zijnen boog afschieten zaan,
Geheel onvoorziens zal 't toegaan;
Zij zullen verwond zijn gemeine
Groot ende kleine.
- 8 Haar tonge, die niet kan dan schaden,
Hen plat te gronde werpen zal;
Dies zullen zij, die dit zien al,
Hen met bespottingen beladen
Ende versmaden.
- 9 Dan werden in 't gemein beleden
Des Heeren grote daden rein;
De versaagden zullen gemein
Verstaan des Heeren wonderheden
In alle steden.
- 10 Maar de vromen zullen verblijden
In God den Heere al te zaam;
En zij, die staan op Zijnen naam,
Zullen Zijn eer tot allen tijden
Alzins belijden.

Psalm 65

- 1 Men looft U, Heer, met stemmen reine
Tot Sion openbaar;
De beloofde gaven gemeine
Betaalt men U ook daar.
En dewijl dat Gij daar wilt horen
't Gebed Uwes volks goed,
Zo zullen daar Uw uitverkoren
U vallen, Heer, te voet.

- 2 Al mijn misdaden en mijn zonden
Waren zeer groot en zwaar;
Maar Uw goedheid, niet om doorgronden,
Vergaf die al voorwaar.
Wel Hem, dien Gij hebt uitgelezen,
Dat hij bij U zij, Heer!
Die ook altijd bij U mag wezen,
Zonder te scheiden meer.
- 3 Wij zullen met d' heerlijkheid schone
Uwes huis verzaad zijn,
D' rijkdom, Heer! van 't huis Uwer wone
Zal ons wel voeden fijn.
Gij, Die naar Uw goedheid verheven
Ons beschermt en bewaart,
Zult ons een goed antwoorde geven,
Naar Uw kracht zeer vermaard.
- 4 't Geheel aardrijk aan U Heer! hanget
Met een vertrouwen rein;
Al die dat grote meer omvanget,
Staan vast op U alleen.
Gij maakt door Uw schrik'lijke krachten
Zeer vast de bergen groot;
Van sterkheid en van grote machten
Zijt Gij, o Heer! niet bloot.
- 5 Gij kunt ook dat brullen haast stillen
Des meers, als 't is beweegd.
De mensen ook, die woeden willen;
Gij haast te stillen pleegt.
Als de volkeren wel bemerken,
Die omher zijn, o Heer!
Deez' grote wonderlijke werken,
Zij zijn verwonderd zeer.
- 6 Heer! van den oosten tot den westen,
Naar Uw goedheid en woord,
Laat Gij voortkomen ons ten besten
Allerlei blijdschap voort.
Zo haast als droog is ons aardrijke,
Gij bezoekt dat voorwaar,
Met dauw en regen desgelijke,
Maakt Gij 't rijk en vruchtbaar.
- 7 't Water springend uit de fonteine,
Maakt dit aardrijke goed
Tot tarw' en and're vruchten reine,
In groten overvloed.
De geploegde voren bekwame

Watert Gij t' zijner tijd;
Gij breekt 't aardrijk en zijn vrucht t' zamen,
Gij zeer gebenedijd.

- 8 Gij versiert dat jaar overvloedig
Met Uw goederen schoon,
En laat 't vette regenen goedig
Boven uit Uwen troon.
De hutten zelfs in de woestijne
Zijn vol vruchten meteen;
De bergen zeer vruchtbaar van wijne,
Staan lustig groot en kleen.
- 9 Dan ziet men in beemden en weiden
't Vee in groot getal gaan.
't Veld (van de bergen afgescheiden)
Ziet men vol koorne staan.
Alzo schijnt het aardrijk t' ontspringen
En te verblijden zeer;
Dies moeten wij juichen en zingen,
In U, van harten, Heer'.

Psalm 66

- 1 Zingt den Heer in den gansen lande,
Met gezang looft nu Zijnen Naam;
Prijst Hem met mond en met verstande,
Roemt Zijn goedheid allen te zaam.
Spreekt: Hoe wonderlijk zijt Gij, Heere,
In al Uw werken groot en klein;
Uwe vijanden, beschaamd zere,
Bidden om vreed' allen gemein.
- 2 Dat u dan, o mijn God geprezen,
De wereld roeme met ootmoed;
Uw lof moet ook gezongen wezen,
Alzins met stemmen klaar en zoet.
Komt hier en wilt toch wel aanmerken
De daden Gods des Heeren mijn;
Hoe wonderlijk dat ook Zijn werken
Bij der mensen kinderen zijn.
- 3 Hij verdroogt dat grote meer krachtig;
Dat men droogvoets kan gaan daardoor;
Dies wij Zijn volk, in liefd' eendrachtig
Hem zeer vrolijk danken daarvoor.
Zijn heerschappij zal eeuwig blijven,
Zijn oge de volken aanziet;
Wie van Hem wijkt, zal niet bekliven,

Maar vernederd worden tot niet.

- 4 Gij volkeren, wilt U begeven
Om God te prijzen bovenal;
Dat Zijn Naam zeer hoog zij verheven
Van allen in dit aardse dal,
Hij is 't, Die ons bewaart ons leven,
Die voor ons zorgt tot ons behoed,
Opdat wij niet vallen noch beven,
Ja dat niet slibb're onze voet.
- 5 Gij hebt ons doorzocht, Heer genadig!
Ende beproefd allen gelijk.
Alzo men door dat vuur gestadig
Dat zilver loutert van den slijk.
Gij hebt ons van de onbekenden
Vijanden laten zijn gevaan,
En hebt ons, Heer! om onze lenden
Met groten last zwaarlijk belaan.
- 6 Men heeft op onz' hoofden geklommen,
Zo men beklimt een kemeldier;
Als beesten werden wij alommen
Gedreven door water en vier.
Daarna hebt Gij ons, Heere goedig!
Vertroost; dies ik tot Uw huis rein
Wil brengen mijn offranden bloedig,
En mijn beloften groot en klein.
- 7 Mijn beloften zal ik betalen.
Die mijn lippen hebben gedaan,
Die in mijn nood en in mijn kwalen
Uit mijnen monde zijn gegaan.
Ik wil U, Heer! veel vett' offranden
Der rammen op Uwen altaar
En der bokken met vuur verbranden
Daartoe ook veel runderen zwaar.
- 8 Gij all' die God vreest, weest toch stille,
Komt tot mij, hoort en wilt verstaan.
Want te verhalen heb ik wille,
Dat goed, dat mij God heeft gedaan.
Als ik Hem heb gebeden klachtig,
Hij heeft mij haast verhoord voorwaar;
Dies heeft mijn tong oorzaak waarachtig
Hem te loven vrij openbaar.
- 9 Waar 't, dat ik had genomen voren
In mijn gemoed enig onrecht,
Zo hadde God niet willen horen
Dat gebed van mij, Zijnen knecht.

Maar ik mag met rechte wel spreken,
Dat mij God altijd verhoord heeft.
Mijn smeken heeft Hij nooit versteken.
Zo lang als ik hebbe geleefd.

- 10 Geloofd zij mijn God vol genaden,
Die mijn gebeden niet verstoot,
Die van mij (met ellend' beladen)
Niet afwendt Zijn goedigheid groot.

Psalm 67

- 1 Onze God zij ons nu genadig
En zegen' ons met overvloed,
Hij verlicht' ons allen gestadig
Met Zijn aanschijn lieflijk en zoet;
Opdat ons Zijn wegen
Bekend recht van degen
Werden, en meteen
De heidenen leren
Hen tot den weg keren
Onzes heils alleen.
- 2 Dat toch, Heer! de volken met zingen
U zeer danken vrij openbaar,
En met vreugd' Uwen lof voortbrengen,
Hen in U verheugen eenpaar.
Gij hebt alle lieden
Alzins te gebieden,
Naar Uw goedheid rein;
Ja 't geheel aardrijke
Gij in dergelijke
Regeert, Heer alleen.
- 3 De volkeren met zoeten tone
Danken daarom Uwen Naam goed;
Omdat 't aardrijk draagt vruchten schone,
Zegen ons, Heer! tot ons behoed.
De Heere zeer goedig,
Geeft ons overvloedig
Den zegen gewis;
Dat Hem dies elk vruchte,
En onzen God duchte,
Die almachtig is.

Psalm 68

- 1 Sta op, Heer, toon U onversaagd,
Zo werden verstrooid en verjaagd
Zeer haast al Uw vijanden.
Die God altijd hebben gehaat,
Zullen voor Hem met schand' en smaad
Vlieden in alle landen.
Ons God meteen verdrijven zal
Zijner vijanden gans getal,
Ja als rook doen verzwinden.
Gelijk dat was smelt voor dat vier,
Zal Hij alle godlozen hier
Verteren en verslinden.
- 2 Doch zullen de vromen verblijd.
Heer! Uwen Naam zingen altijd
En haar in U verblijden;
Zij werden van harten verheugd
En zullen voor God maken vreugd,
Juichende t' allen tijden.
Zingt nu vrolijk en looft den Heer,
Verbreidt met vreugd Zijnes Naams eer.
Prijst Zijn heerlijkheid t' zamen;
Die op de wolken vliegt en vaart,
En een Heer is zeer wijd vermaard,
Eeuwig God is Zijn Name.
- 3 Verblijdt u in God met ootmoed.
Hij is der wezen Vader goed,
En een Beschermmer krachtig
Der weduwen in billigheid;
In den tempel vol heiligheid
Heeft Hij Zijn woonst eendrachtig.
Hij is 't, Die de eenzamen geeft
Een huis dat vol van kind'ren leeft,
Na haar langwijlig wachten.
De gevangenen Hij ontslaat,
En verstrikt de boosdaders kwaad,
Ja laat z' in 't land versmachten.
- 4 Als Gij Uw volk, Heer! hebt geleid,
En gingt voor hen wijd ende breid
In de grote woestijne;
Toen beefde dat aardrijk meteen,
De hemelen dropen gemeen,
Heer! voor Uwen aanschijne.
Ook deze berg Sina zo groot,
Voor Uw aanschijn, o Heer! verschoot,
God Israëls geprezen!
Gij hebt ons den regen vruchtbaar
Gegeven, en getroost daarnaar
Uw erfdeel uitgelezen.

- 5 Gij verkwikt Uw volk goedertier,
En maakt dat een iegelijk dier
Daar woont zonder verderven
Uwen kind'ren deelt Gij Uw goed,
In 't kruis geeft Gij hun goeden moed,
Zonder troost zij niet sterven.
Gij hebt naar Uwe goedigheid,
Den reinen jonkvrouwen bereid
Een oorzaak zo 't mag blijken,
Om te zingen in 't ganse land,
Als onze vijanden met schand'
Veldvluchtig moeten wijken.
- 6 De koningen zeer groot geacht,
Zijn haastiglijk met al haar macht
Gevloden, zo wij weten.
Gods huisgenoten hebben stil
't Goed dezès volks naar haren wil
Gedeeld en uitgemeten,
Al is 't, dat gij (die algemeen
Gods volk zijt uit genaad' alleen)
Hier voormaals hebt geleken
Dengenen, die daar zitten hard
Tussen ketels als kolen zwart,
In onere versteken.
- 7 Nochtans als gij zult trekken uit
In 't veld met bazuinen geluid,
Gij werd schoner in d' ogen,
Als der duiven vleugelen klein,
Zijnde met goud en zilver rein
Versierd en overtogen.
Als onz' God door 't land henen ging,
Ende de koningen aanving
Te roeien uit haar wone;
Zo werd dat land rein, wit en klaar,
Gelijk de sneeuw is voor en naar,
Op Tsalmon den berg schone.
- 8 Gods berg, die is zeer wonderbaar,
Gelijk Basan den berg voorwaar
Staat hij hoog onbezweken.
Wat is 't, dat gij bergen rebel,
Met al uwe steenrotsen fel,
Gods berg zoekt te versteken?
God heeft dezen berg breed en wijd
Verkoren tot Zijn woonst altijd,
Naar Zijn goedheid geprezen;
Waar Hij eeuwig van nu voortaan
Zal wonen zonder te vergaan;

Dit zal Zijn ruste wezen.

- 9 Veel duizend engelen zeer schoon
Dienen den Heer voor Zijnen troon,
En zijn ook Zijn heikrachten.
Door hen doet Hij zeer groot geweld,
Zo Hij tot Sina heeft in 't veld
Voormaals getoond met machten.
O Heer! Gij zijt gevaren op,
Brekende der vijanden kop,
Nemende die gevangen;
Gij hebt heerlijke gaven fijn,
Ons, die verstrooid hier en daar zijn,
Rijk'lijk laten ontvangen.
- 10 Gij hebt Uw vijanden verjaagd,
Om bij Uw volk zeer onversaagd
Te wonen vroeg en spade.
Geloofd zij God, Die ons meteen
Onderhoudt en zegent gemeen
Door Zijn kracht en genade.
God de Heer is onz' zaligheid!
Hij toont ons Zijn goedgunstigheid
Door verlossingen machtig
Het is God, Die Zijn volk vrij stelt,
En maakt dat het blijft ongekweld
Van 's doods geweld zeer krachtig.
- 11 Het is God, Die in stukken breekt
Den kop, ja in den grond versteekt
't Getal onzer vijanden,
Hij zal gans breken en verslaan
Dat hoofd dergenen, die voortgaan
In haar zonden en schanden.
God spreekt: Mijn uitverkoren al
Uit Basan Ik verlossen zal
(Die nu is zeer hoogmoedig);
Ik wil ze fraai ende gezond
Uit des meers allerdiepsten grond
Trekken met Mijn hand goedig.
- 12 Gij zult dan baden uwen voet
In al uwer vijanden bloed,
Die gij slaan zult en jagen.
Daar zal lekken een ieder hond
't Bloed uwer haters die gewond
Zullen zijn en verslagen.
Men zag daar, o mijn God en Heer!
Opbreken en voortgaan met eer,
D' ark des verbonds geprezen;
De zangers voor haar henen gaan

En de speellieden volgen aan
Met gezang uitgelezen.

- 13 De jonge maagden loven t' zaam
Met gezang daar des Heeren Naam,
Met haar trommelen reine,
En zeggen: O, gij Israël!
Loof den Heer met gezang en spel,
Onder u in 't gemeine.
Daar is Benjamin, die nu heeft
Grote macht, omdat Gij hem geeft
Te heersen over velen;
Juda, Zebulon, Naftalin
Met haar vorsten zijn komen in,
Vrolijk voor U te spelen.
- 14 Israël! God geeft u dat gij
Zijn koninkrijk aanschouwet vrij,
Hij regeert al uw werken.
Wil toch, Heer! Gij, Die ons bemint,
't Werk, dat Gij nu in ons begint,
Volvoeren en ons sterken.
Om Uwes tempels wil, o Heer!
Zullen U de koningen eer
Bewijzen met offranden;
Dies wil met kracht overal snel
De bozen met haar wapen fel,
T' zamen brengen ter schande.
- 15 Wil de wrede stieren verdoen,
En jagen de volkeren koen
En haar heirkrachten dwingen.
Heer! breng de stouten tot ootmoed,
Opdat zij U vallen te voet,
En U tribuit toebringen.
De heren Egypti zeer rijk,
En ook de Moren al gelijk,
Met toegevouwen handen,
Zullen hen begeven al t' zaam
Tot U, en prijzen Uwen Naam,
En loven met verstande.
- 16 Prijst dien God, Die hoger gewis
Opvaart, dan zelfs de hemel is,
Die Hij gemaakt heeft reine.
Hij is 't, Die dat donderen maakt,
Waarvan de hemel beeft en kraakt,
Door Zijn sterkheid alleine.
Zijn almachtigheid toch bekend,
Zijn heerlijkheid schijnt zonder end
In 't land Israëls binnen;

Hij is 't, Die alzins blijken doet
Zijn grote kracht in overvloed,
Die niet is om verwinnen.

- 17 Gij zijt, o Heer! zeer wonderbaar
In al de plaatsen daar Gij klaar
Uw heerlijkheid toont krachtig;
Israëls toeverlaat Gij zijt,
En Uwes volks kracht; dies altijd
Looft men U, Heer almachtig!

Psalm 69

- 1 Ik bid U, help mij, o God goedertier!
Want 't water is tot aan mijn ziel geklommen;
In den onreinen slijk ben ik gekomen,
Daar geen grond is, ik ben verzonken schier.
't Water zeer sterk trekt mij weg met den vloed;
Mijn keel werdt hees en zal door 't roepen drogen,
Als ik wachte dat mij God bijstand doet,
Vergaan is mij dat gezicht mijner ogen.
- 2 Ik heb, och arme! (doch zonder mijn schuld)
Meer vijanden dan ik heb op 't hoofd haren,
Die om mijn schade te zoeken voortvaren.
Die worden met kracht en rijkdom vervuld.
Alzo moet ik betalen, dat ik niet
Hebbe geroofd. Maar Gij bekent, o Heere!
Mijn dwaasheid groot; daar beneven Gij ziet
Mijn zonden al, die mij mishagen zere.
- 3 O Heere! Die door Uwe grote macht,
De sterkte der heirkrachten kunt doen beven,
Maak, dat zij, die hen U gans overgeven,
Door mij niet beschaamd worden noch veracht.
O God! hen, die U aanroepen bijstaat,
Dat ze niet beschaamd worden door mijn schaden.
Om Uwes Naams wil ben ik zo gesmaad.
Om Uwentwil ben ik met schand' beladen.
- 4 Mijn broeders houden mij als een vreemd man;
Als enen onbekende zij mij achten;
Omdat Uwes huis liefde mij met krachten
Heeft verteerd, en dat ik Uw zaak neem an.
De smaad der bozen, waarmee dat Gij, Heer!
Zeer wordt versmaad, is over mij gevallen,
Ik heb altijd gevestigd, ja geweend zeer;
Doch was ik daarom bespot van hen allen.

- 5 Ik heb mij enen zak gegord aan 't lijf;
Maar zij hebben daarmee den spot gedreven,
Den brassers, die hier zeer hoog zijn verheven,
Ben ik daag'lijks een spot en tijdverdrijf,
Maar ik bid U, o Heer! gestadiglijk,
Laat mijn gebed U wezen aangename;
Naar Uwe goedigheid genadiglijk,
Sta mij getrouw'lijk bij ter tijd bekwame.
- 6 Trek mij uit den slijk, tot mij U begeeft,
En laat, o Heer! mij daarin niet verzinken;
Help mij van mijn haters, niet laat verdrinken
Mij in 't diep water, 't welk geen grond en heeft.
Maak dat ik niet versmoor in dezen vloed,
Dat de diepten mij niet te grond en trekken;
En dat de kuil hem niet open en doet,
Om mij te verslinden en te bedekken.
- 7 Uwe genaad' is vol troost, o Heer goed!
Daarom wil nu mijn begeren verhoren;
Wil tegen mij Uwe goedheid oorboren,
En toon mij Uw lieflijk aanschijn zeer zoet,
Wil Uwen knecht Uw aanschijn bergen niet;
Want ik ben vol van angst, niet om doorgronden;
Dies haast U Heer! in den nood mij aanziet,
Verhoor toch mijn klagen tot dezer stonden.
- 8 Maak U op, Heer! in deze tegenheid,
Om mijn ziele te behouden in 't leven;
Tot spijt mijner vijanden hoog verheven,
Help mij uit deez' banden en smadigheid.
U is mijn verachtheid zeer wel bekend.
Mijn schaamt' en schand', waar ik in ben versteken;
Mijner vijanden boosheid zonder end,
Is ook voor U openbaarlijk gebleken.
- 9 't Harte mij breekt door dezen smaad onvrij.
Ik kwel en ben van ieder man verlaten;
Ik wachte (maar vergeefs in aller maten)
Of iemand meed'lijden hadde met mij.
Want als ik lang op hen hebbe gewacht,
't Is al om niet, genen troost zij mij schinken;
Zij spijsden mij met galle dag en nacht,
En gaven mij niet dan edik te drinken.
- 10 Maak haar tafel en maaltijden niet klein,
Hen tot een strik, ja dat ze daarvan sterven;
Laat hen altijd dienen tot haar verderven
Haar wellusten en haar vreugden onrein,
Laat haar ogen alzo verblindet zijn,
Dat ze gans niet kunnen zien noch aanschouwen;

Breekt hun de lendenen door smart en pijn,
Maak dat haar benen onder hen verflauwen.

- 11 Stort over hen, Heer! Uwe toornigheid;
Omring ze met Uw ongenade krachtig;
Dat niemand in haar steden zij woonachtig,
Maar woest blijven tot in der eeuwigheid.
Want de bozen hebben hen niet geschaamd
Hem te kwellen, dien Gij slechts wilt kastijden,
Als Gij iemand tuchtigt, zo 't U betaamt,
Dien bespotten zij t' zaam met groot verblijden.
- 12 Vermenig haar zonden, maak ze beschaamd;
Van Uw goedheid laat ze wezen versteken;
Haar naam zij uit 't boek des levens gestreken,
Laat z' onder de vromen niet zijn genaamd,
Maar hoewel ik ellendig ben en krank,
Gij zult nochtans mijn troost en toevlucht wezen.
Ik zal Uwen Naam loven met gezang,
Met dankbaarheid wordt Gij van mij geprezen.
- 13 Zulks is den Heer dank'lijker t' aller tijd,
Dan ossen die klauwen en hoornen dragen;
Dit zullen zien d' ellendigen verslagen,
En zullen daarin wezen zeer verblijd.
Haar hart zal wederom 't leven ontvaan;
Want God verhoort de benauwden en armen;
Hij zal Zijn volk ook niet laten vergaan
In den put, maar Hem daarover ontfarmen.
- 14 Gij hemel en aarde prijst Zijn goedheid,
Gij zee en vissen, die in 't water leven;
Want God wil Hem tot Sions hulp begeven;
Hij zal Juda bouwen in zekerheid.
Daar zullen wonen Godes knechten al,
Ende haar zaad zal alzulks ook beërven;
Een ieder die Gods Naam beminnen zal,
Die zal daar een vrije woning verwerven.

Psalm 70

- 1 O God, op Wien mijn hope staat,
Haast U, help mij, vrijd mij van schanden;
Tot mijnen bijstand strek Uw handen,
Verdoe al mijn vijanden kwaad.
Die naar mijn ziel listelijk jagen,
Moeten vol schand' zijn en verdriet;
Die mij willen brengen tot niet,
Moeten vlieden en zijn verslagen.

- 2 Die mij jagen, zeggen eenpaar:
Ha, ha! daar, daar! met open kele;
Laat hun toekomen schanden vele,
Die zij mij wensen voor en naar.
Maar, dat hij in Uw hulp verblijde,
Die zijnen toevlucht tot U heeft,
En hem gans'lijk tot U begeeft,
Dat hij U love t' allen tijde.
- 3 O Heer! wil U haasten zeer snel
Tot mij, die arm ben en ellendig;
Gij zijt mijn Helper zeer bestendig;
Haast U, help mij uit dit gekwel.

Psalm 71

- 1 Mijn hoop stel ik op U gestadig;
Wil mij bewaren, Heer,
Voor een eeuwig oneer;
Verlos mij, o mijn God genadig,
Door Uw goedheid geprezen;
Wil mij bijstandig wezen.
- 2 Help mij en neig tot mij Uw oren;
Wees toch mijn toeverlaat
In den nood mij bijstaat,
Gij hebt mij te helpen gezworen:
Geen sterkten groot noch kleine,
Heb ik dan U alleine.
- 3 Uit der bozen handen onreine,
Uit der tirannen hand,
Die geweld doen in 't land,
Help mij; want troost noch hulpe gene,
En had ik al mijn leven,
Dan U, o Heer verheven!
- 4 Zo haast als ik hier was geboren
Uit mijn moeders lichaam,
Heb ik op Uwen Naam
Mijn hoop gesteld, Heer uitverkoren!
Uwen Naam t' allen tijden
Verbreid ik met verblijden.
- 5 Men houdt mij voor een zeer vreemd wonder!
Doch Gij zijt, Heer! mijn kracht,
Mijn toevlucht dag en nacht.
Maak, dat ik mag zijn een verkonder

Uws lofs en Uwer ere,
En die steeds mag vermeren.

- 6 Als ik, Heer! oud en koud zal wezen,
En zwak vol van verdriet,
Wil mij verwerpen niet;
Als ik ook zal zijn, Heer geprezen!
Ellendig bovenmate,
Wil mij dan niet verlaten.
- 7 Want tegen mij houden te zamen,
Mijn vijanden zeer kwaad
Enen listigen raad;
En tegen mij, wreed en gruwzame,
Met een zij hen verbinden,
Die mij willen verslinden.
- 8 Zij spreken: Haast laat ons hem vangen,
Want geen hulpe voorwaar.
Vindt hij verre nog naar.
Dies wil van mij in dit verlangen
Niet wijken; maar u Heere,
Tot mijn hulp haasten zere.
- 9 De haters die mij staan naar 't leven,
Moeten beschaamd zijn al,
En haast komen ten val;
Die tot mijn schanden hen begeven,
Laat z' o Heer! zijn misprezen
En met spot bedekt wezen.
- 10 Boven de daag'lijkse lofzangen,
Zal van mij zijn verbreed,
Heer, Uw gerechtigheid.
De gaven, die ik heb ontvangen,
Die niet zijn om doorgronden,
Zal ik altijd verkonden.
- 11 Ik zal vrijmoediglijk daar treden
En zien de werken aan,
Die Gij Heer, hebt gedaan.
Van mij werden altijd beleden
Uw oprechte voetpaden
En Uw grote weldaden.
- 12 Van jongs aan heb ik, Heer geprezen,
Uwe werken verstaan,
Daarvan doende vermaan.
Dies als ik oud en grijs zal wezen,
Wijk dan niet van mij, Heere,
Dien ik alleen verere.

- 13 Totdat ik allen, die nu leven,
En ook haren geslacht
Verklaard heb Uwe macht.
Uw oordelen zijn hoog verheven,
Daardoor Gij, zo wij merken,
Doet zeer veel wonderwerken.
- 14 Wie is met U te vergelijken?
Die mij proeft met angst groot,
Kruis en allerlei nood;
Die mij geeft van nieuws, zo 't mag blijken,
't Leven tot zijn oorboren,
't Welk scheen te zijn verloren.
- 15 Uit den diepen put onder d' aerde,
Hebt Gij mij gevoerd, Heer,
En mijn rijk verbreid zeer.
En als ik overweldigd werde,
Met Uw aangezicht krachtig,
Troost Gij mij, Heer almachtig.
- 16 Dies zal ik op den psalter spelen
En zingen met bescheid
Van Uw getrouwigheid.
God Israëls; zonder vervelen
Zal ik Uw lof voortbrengen
Op de harp en U zingen.
- 17 Mijn lippen haar in U verblijden
En prijzen ook eenpaar
Uwe heerlijkheid klaar.
Mijn ziel, die Gij hebt uit dat lijden
Gebracht, die is ontsteken
Met vreugd', Heer, onbezweken.
- 18 Mijn tong wil ik U overgeven,
Om Uw gerechtigheid
Te melden overbreid.
Gij verderft de booz' ongenadig,
Dat ze met schande sterven,
Die zoeken mijn verderven.

Psalm 72

- 1 Wil toch Uw gericht overgeven
Uwen Koning, o Heer!
En Uw gerechtigheid daarneven
Zijnen Zone met eer;

Opdat Hij al Uw volk voortrede
In de gerechtigheid,
En d' armen bescherme met vrede,
In alle billijkheid.

- 2 Dat de bergen den vrede rijke
Onder 't volk brengen voort,
En de heuvelen desgelijke
Dat recht, Heer, naar Uw woord.
Hij zal die bij dat recht bewaren,
Die met nood zijn gekweld;
En uitroeien die ze bezwaren,
Met kracht ende geweld.
- 3 Van een ieder der onderdanen
Zult Gij steeds eer ontvaan,
Zo lang als de zon en de mane
Zullen schijnen voortaan.
Hij daalt als de regen bekwame
Op 't veld aan elken kant,
En als de dauw zeer aangename
Op dat verdorde land.
- 4 Onder Zijn rijk zullen schoon bloeien
De goede mensen al;
In pais zullen zij zo lang groeien,
Als de maan schijnen zal.
Van d' een zee strekt Zijn rijk geprezen
Tot d' ander zee bekend;
Van Eufrates zal 't verbreed wezen
Tot aan des werelts end.
- 5 Hem zullen met gevouwen handen
Moren vallen te voet;
Ook zullen kussen Zijn vijanden
D' aarde met groot ootmoed.
Die in 't meer heersen en d' eilanden,
Zullen geschenk doen rein,
D' Arabers zullen met verstande
't Zelfde doen algemeen.
- 6 Alle koningen zullen t'zame
Hem aanbidden meteen;
De heid'nen zullen Zijnen Name
Prijzen groot ende klein.
Hij zal den armen, t' zijner baten
Verlossen, die nu schreit;
En helpen hem, die is verlaten,
Uit zijn ellendigheid.
- 7 Hij zal den armen en den klenen

Genadig zijn en goed.
Dengenen, die schreien en wenen
Werd Hij vriend'lijk en zoet,
Hij zal ze voor 't geweld bewaren,
En voor bedrog zeer kwaad;
Hij zal ook 't bloed Zijner dienaren
Hoog achten vroeg en spaad'.

- 8 Den armen zal Hij ook uitgeven
Dat Arabische goud;
Zij zullen Hem alle haar leven
Dienen t' zaam met eenvoud.
Dat koorn zal overvloedig wezen,
't Veld vol zijnd' overal,
Gelijk de bomen hoog gerezen
Des Libans ruisen zal.
- 9 Dan zullen bloeien in de steden
Burger ende koopman;
Zij zullen toenemen in vrede;
Gelijk 't groen gras voort-an.
Des Konings Naam zal bekend blijven,
Elk zal dies doen vermaan!
Zijn roem zal zo lange bekliven,
Als zon en mane staan.
- 10 Der heidenen alle geslachten
Werden Hem onderdaan.
Zij zullen Hem gelukkig achten
En prijzen Hem voortaan,
Sprekende: Geloofd zij de Heere
Des volks van Israël,
Die in 't werk is wonderlijk zere,
Ja Hij en niemand el.
- 11 Heerlijk geloofd werde Zijn Name
Tot in der eeuwigheid;
De landen moeten vol zijn t' zame
Van Zijne heerlijkheid.

Psalm 73

- 1 God is nochtans troostlijk en zoet
Israël, ook ieder man goed,
Die met een hart en gemoed reine
Bewaart Zijn woorden groot en kleine;
Doch zo hadden mijn voeten schier
Gestruikeld uit mijnen weg hier,
Ik lag bijna gevallen plat,

Geweken uit den rechten pad.

- 2 't Verdroot mij zeer dat ik aanzag
Der bozen 'spoed menigen dag;
Ik konde zeer zwaarlijk gehingen
Haar groot geluk in alle dingen;
Want zij staan niet in 's doods gevaar,
Maar zij blijven vast'lijk eenpaar;
Fijn ende gezond zij voortgaan,
Als paleizen versierd zij staan.
- 3 Als ander mensen zijn geplaagd,
Zij blijven vrij en onversaagd.
Als ongeluk komt over allen,
Zij gaan waar geen slagen en vallen.
Dies is haar trotsen groot geacht,
Een kost'lijk ding heet hare kracht;
Dat ze met geweld vangen aan,
Moet goed heten en wel gedaan.
- 4 Haar ogen pruisten zeer hoog op
Uit haren vetten dikken kop,
Zij gaan slechts om met zulken renken
Als zij voornemen en bedenken.
Zij brengen alle ding tot niet
En roemen van 't kwaad en verdriet.
Dat ze den vromen doen; dies zij
Daarna trotselijk spreken vrij.
- 5 Zij steken stout'lijk den mond snel
Naar den hemel en spreken fel.
Haar tonge wreed (doch klein van waarde)
Relt vals'lijk over de gans' aarde.
Dies struikelt Gods volk ende valt,
En twijfelt in zulk een gestalt'.
Men schenkt hun, en het drinkt met leid,
Als water al deez' tegenheid.
- 6 Zij spreken vermetelijk zeer:
Zou ook uit Zijnen troon de Heer
Ons doen aanzien ende bemerken?
Zou God acht nemen op onz' werken?
Dit zijn de godd'lozen zeer kwaad;
Toch ziet men dat hen wel gaat,
En dat ze worden zat en rijk
Hier op aarde allen gelijk.
- 7 Zal 't om niet zijn, dat mijn ziel heeft
Onstraffelijk en wel geleefd?
Heb ik om niet in alle standen
Met onschuld gewassen mijn handen?

Heb ik vergeefs geweest gekweld?
Is al mijn smart als niet geteld?
Is mijn kruis (dat t' allen stonden
Mij toekwam) niets waard bevonden?

- 8 Maar wild' ik met zulk onverstand
Spreken, ik zou zondigen; want
Ik moest verdoemen en bezwaren
Al Uw kind'ren, Heer, die ooit waren,
Daarom heb ik arbeid gedaan.
Om dit stuk eens recht te verstaan;
Doch het blijft mij voor ende naar
Schier onbegrijpelijk en zwaar.
- 9 Totdat ik in dat heiligdom
Uwes tempels, Heer, ging alom;
Dan kon ik den uitgang aanschouwen
Der godd'lozen met groot benauwen.
Daarom wandelden zij voorwaar
Op enen gladden weg eenpaar;
Daarvan zij gestort zijn terstond,
En varen haast ter helle grond.
- 10 Dan is verwonderd ieder man,
Dat ze zo haast komen daarvan,
En zo tot niet werden geslagen
Te grond met schrikken en versagen.
De schijn haars rijkdoms haast vergaat.
Zij zijn veracht en zeer versmaad;
Gelijk als een droom ongewis
Vergaat, als men ontwaket is.
- 11 Toch ging mij zulks zeer na altijd,
Het kweld' en maakte mij vol spijt,
Ja, 't heeft mij de nieren doorsteken,
Veel harder dan ik 't kon uitspreken.
Ik was uitzins in zulk verdriet,
Ja ik was bij mij zelve niet;
Maar als een kalf onwijs en bot,
Als ik zo morde tegen God.
- 12 Nochtans, wat mij, Heer, wedervaart,
Ik hang U aan, zijnde bezwaard;
Want in 't lijden dat mij benauwet,
Met Uw hand Gij mij onderhouwet.
Gij geleidt mij naar Uwen raad
Trouwelijk, Heer, mijn toeverlaat;
Totdat ik fijn werde gebracht
Ter eren, Heer, door Uwe kracht.
- 13 Als ik dan U heb, o Heer mijn!

Zou daar iets anders mijn God zijn?
Zou ik ergens groot ofte klene,
Een God hebben dan U allene?
Maar ik werde nu gans versmacht.
Mijn hart verliest al zijne kracht;
Doch Gij zijt, Heer, mijn troost geheel,
Mijn borch, mijn toevlucht, mijn erfdeel.

- 14 Want zij, die van U wijken af,
Zullen vergaan en zijn als kaf;
Zij zullen voor U niet bekliven,
Die valse godsdiensten bedrijven.
Tot U Heer, wil ik houden mij,
En mijnen toevlucht nemen vrij;
Dat is mij 't beste; dies ik zal
Altijd melden Uw werken al.

Psalm 74

- 1 Hoe komt 't, dat Gij ons verstroot, o God mijn?
Dat Uw gramschap, over ons zeer ontsteken,
Dikken rook uitwerpt, zo 't hier heeft gebleken,
Die wij toch schapen Uwer weide zijn.
- 2 Uwes volks, dat Gij hebt verworven rein,
Gedenkt toch eens, en Uw erfdeel bevrijdet;
Gedenk den berg Sion, die nu angst lijdet,
Dien Gij verlost en gekocht hebt alleen.
- 3 Sta op Heer! en gans'lijk te niete doet
Den hoop der godd'loze vijanden t' zamen,
Die moedwilliglijk, zonder hen te schamen,
Uw huis wredelijk treden onder voet.
- 4 Daar Uw werken voortijds waren verteld,
Daar hoort men ze brullen en wreed'lijk tieren;
Haar schand'lijke tekenen en banieren
Hebben zij daar opgericht en gesteld.
- 5 Een ieder van hen werkt nu met vliet,
Om Uwen heil'gen tempel te verderven;
Met bijlen zij even houwen en kerven,
Zo zulks in enen groten bos geschiedt.
- 6 't Heerlijk schutwerk uitgesneden zo wel
't Welk een sieraad Uws huis was onderwijlen.
Hebben zij met houwmessen en met bijlen
Ontstuk gehouwen en verwoest zeer snel.

- 7 Zij hebben ook met den vure verbrand
Uw heilig huis, 't welk zeer hoog was verheven;
Zij hebben 't ook ontheilgd en daarneven
Verdorven, ja gemaakt slecht als het land,
- 8 Haast spreken zij: Laat ons deez' worgen al,
Zij hebben ook met harten zeer moorddadig,
Uw heil'ge plaatsen wreed en ongenadig
Verbrand en overal gebracht ten val.
- 9 Ach! wij zien geen tekenen meer voortaan
Uwer gunst; de profeten ons ontbreken;
Niemand wil voor ons noch strijden, noch spreken;
Wanneer zal Uwe toorn van ons toch gaan?
- 10 Hoe lang zult Gij nog dulden, o Heer!
Dat de booz' Uwen Naam zo zullen schenden?
Zal ook dat lasteren nimmermeer enden,
Daarmee zij Uwe kracht bespotten zeer?
- 11 Hoe komt 't, dat Gij Uwe hand zo stil houdt,
En over ons Uw rechterhand niet strekket?
Nochtans is 't nood, dat Gij die nog eens trekket
Uit den schoot, ter hulp Uwes volks benauwd.
- 12 Gij zijt toch mijn Koning van ouden tijd,
Die mij wilt en openlijk kunt bewaren.
Als mij zware nood hier is wedervaren;
Gij hebt mij duizendmaal daarvan bevrijd.
- 13 Gij hebt gedeeld dat meer door Uwe kracht;
De schrik'lijke draken hebt Gij verslagen,
Zodat wij de waterkanten vol zagen
Van monsters, die Gij, Heer, hadt omgebracht.
- 14 Gij slaat den walvis, Heer, met krachten dood,
Het volk in de woestijne tot een spijsje.
Gij brengt ook voort, gans op een nieuwe wijze,
Waterfonteinen uit steenrotsen groot.
- 15 Gij stilt den vloed der waterstromen breed;
Dag ende nacht hoort U toe desgelijken;
De zon en de sterren zonder afwijken,
Houdt Gij in gewissen gang met bescheed.
- 16 De landpalen hebt Gij gesteld alleen
Over de ganse wereld, Heer almachtig!
De zomer heet, winter, en dat ijs krachtig,
Zijn Uwer handen werken algemeen.
- 17 Gedenk Heer! hoe Uwe vijanden fel

- Uw eer verminderen en boos'lijk schenden;
Hoe dat uitzinnig volk aan alle enden
Uwen Naam schoon lastert met zijn opstel.
- 18 Wil deze wreden overgeven niet
De ziel Uwes tortelduifkens deemoedig;
Wil ook niet eeuwig vergeten, Heer goedig,
Uw arm volk, 't welk men nu troosteloos ziet.
- 19 Gedenk Heer! aan Uw opgericht verbond,
Dewijl 't aardrijk zo hard is onderdrukt,
En dat het onder geweld en last bukt
Der bozen, die veel zijn tot dezer stond.
- 20 Laat Uwen armen knecht niet beschaamd zijn;
Maar geef hem veeleer oorzaak om te zingen
Van Uwen Naam; dat zij mogen ontspringen,
Die benauwdheid lijdten, met smaad en pijn.
- 21 Heer! voer Uw zaak uit, van den slaap opstaat.
En wil deez' grote smaadheid niet vergeten,
Die U daag'lijks met spotten wordt verweten
Van dit volk, 't welk Uwen Naam steeds versmaadt.
- 22 Dat bitter roepen en tieren aanhoort
Der vijanden, die gans uitzinnig razen;
Haar schreeuwen vol van hoogmoed opgeblazen,
Wordt langs zo groter en vaart altijd voort.

Psalm 75

- 1 Wij danken U, God en Heer,
Wij prijzen Uw werken al;
Want de roem Uwes Naams zal
Ons bij zijn langes zo meer,
En wij zullen zingen klaar
Uw daden zeer wonderbaar.
- 2 Als daar komt mijn tijd bekwaam,
Ik zal richten rechtelijk.
Dit aardrijk smelt ganselijk,
Met d' inwoners al te zaam.
Maar zijn pilaren niet klein,
Onderhoud ik vast alleen.
- 3 Ik sprak de hovaardig' aan,
Die roemen zonder verstand;
Verheft U niet hier te land,
Wilt op Uw geweld niet staan;

Steekt Uwen hoorn onbeschaamd
Niet hoger op dan 't betaamt.

- 4 Oost noch west, noch ook dat noord,
En maken al t' zamen niet,
Dat de mens, alzo men ziet,
Wordt zo zeer getrokken voort;
Maar van God wordt verhoogd d' een,
En d' ander gemaakt zeer klein.
- 5 In Gods handen is een kop,
Vol gemaakt met sterken wijn;
Hij zal daaruit schenken fijn
Zijn kind'ren; doch het grondsop
Zullen al de booz' onrein
T' zamen uitdrinken gemein.
- 6 Ik zal dan nog met gezang
Des Gods Jakobs werken schoon
Verbreiden met zoeten toon;
En der bozen hoorne krank
Breken; maar de vromen goed,
Worden geëerd in voorspoed.

Psalm 76

- 1 God is in Judea zeer wel
Bekend en overal vermaard;
Zijn Naam en kracht in Israël
Zijn geroemd en geopenbaard;
In Salem en tot Sion schone
Staat dat huis fijn van Zijne wone.
- 2 Daar ziet men, dat Hij breekt zeer klein
Kracht'lijk den boog en pijlen t' zaam;
Schilden, zwaarden en ook meteen
Den krijg met zijn rusting bekwaam;
En toont, dat Hij meer zij te vruchten,
Dan men de straatrovers moet duchten.
- 3 Slapende zijn de stouten zaan,
Beroofd harer goederen groot;
De krijgers, die op haar kracht staan,
Laten vallen de handen bloot.
Uwe toorn doet haast in slaap vallen
Paarden en wagenen met allen.
- 4 Gij zijt verschrikkelijk gaar zeer,
Gij, o mijn God! en niemand el!

Wie zal voor U bestaan, o Heer!
Wanneer Gij toont Uw gramschap fel?
Als Gij Uw oordeel hebt gegeven,
Moet dat aardrijk schrikken en beven.

- 5 Dan stond Gij op en hebt verkond
Uw oordelen en gemaakt vrij
D' ellendigen ter zelfder stond,
En hebt die getroostet zeer blij.
Als de mensen tegen U strijden,
Gij behaalt eer aan alle zijden.
- 6 Gij zult ombrengen 't ganse rot
Der woedende boosdaders kwaad.
Elk doe beloften onzen God,
En volbreng die met der daad;
Doet zulks gij, die daar woont beneven
Des Heeren woning hoog verheven.
- 7 Brengt God gaven, die vrees'lijk is,
En wreekt Zijnen smaad ende schand';
Ja Hem, Die door Zijn kracht gewis
Den koningen neemt haar verstand;
Die schrikk'lijk is en groot van waarde
Alle koningen op de aarde.

Psalm 77

- 1 Ik heb mijn stem opgeheven
En mijn schreien daarbeneven,
Tot U, Heer, en naar Uw woord
Hebt Gij mij voormaals verhoord;
In mijnen nood en benauwen
Stond op U al mijn betrouwen;
Ik heb mijn handen, Heer goed,
Tot U gestrekt met ootmoed.
- 2 Mijn ziel in dit groot verlangen,
En wil genen troost ontvangen;
Ja, als ik aan U denk, Heer!
Bedroefd ben ik dies te meer.
Al heb ik van ganser harte
Gebeden in angst en smarte.
Zo blijft toch mijn hart eenpaar
Vol benauwdheid en angst zwaar.
- 3 Gij hebt mij, o Heer genadig,
Wakker gehouden gestadig;
Ik ben zo kracht'loos daarvan

Dat ik schier niet spreken kan.
Als ik met druk ben doorsneden,
Gedenk ik des tijds voorleden,
D' oude jaren dag en nacht
Worden van mij overdacht.

- 4 Dat schoon, lieflijk spel der snaren
Kan uit mijnen zin niet varen,
Mijn hart vol smarten voorwaar
Gedenkt daaraan voor en naar,
Daarna tracht ik t' allen stonden,
Of ik dat eind mocht doorgronden
Dezes dings en dat verstaan;
Dies vang ik zo mijn klacht aan:
- 5 Zal mij God altijd versteken?
Is Hij gans van mij geweken;
Is mij nu in eeuwigheid
Geen genade meer bereid?
Zal Gods goedheid hoog geprezen
Hiermee nu gans'lijk uit wezen?
Zullen Zijn beloften fijn
Hiermee gans ten einde zijn?
- 6 Heeft God 't mijwaarts gaar vergeten
Zijne goedheid ongemeten?
Gaat nu Zijne toornigheid
Boven Zijn barmhartigheid?
Alzulks sprak ik tot die tijden;
Mijn God wil, dat ik zal lijden;
Hij heeft verwisseld Zijn hand
Die mij voortijds gaf bijstand.
- 7 Daarna werd ik ook indachtig
Der wonderdaden Gods krachtig,
Die Hij voormaals heeft gedaan:
Dezer deed ik ook vermaan.
Maar als ik zo ging aanmerken
Zijn heerlijke wonderwerken,
En al Zijn doen groot en klein,
Dan sprak ik bij mij alleen:
- 8 O God! heilig zijn Uw wegen;
Niemand kan U spreken tegen;
Waar is er breed ofte wijd
Een alzulk God als Gij zijt?
Gij laat Uwe daden blijken
Door macht niet om vergelijken.
Gij doet de heid'nen vol pracht
Ondervinden Uwe kracht.

- 9 Gij hebt door Uw hand almachtig,
Uw volk verlost, Heere krachtig;
De kind'ren des Jakobs goed,
En des vromen Jozefs vroed.
Uwe vrees is, Heer, gekomen
Over al de waterstromen;
Voor Uw Majesteit terstond
Beefde, Heer, de diep' afgrond.
- 10 De wolken zeer dicht gesloten,
Hebben water uitgegoten;
En des donders groot geluid
Strekt hem in de wolken uit;
De vuurstralen hen uitspreiden,
Donderslagen hen uitbreiden.
De bliksem met den schijn fel
Ontstak 't gans aardrijke snel.
- 11 Den aardbodem zag men beven,
En Gij gaaft enen weg even
Door 't meer tot Uws volks oorboor,
Daar geen voetpad was te voor.
Gij leidet Uw volk bekwame
Als een kudde schapen t' zame,
Door Mozes en Arons hand
In dat schoon beloofde land.

Psalm 78

- 1 O mijn volk, wil mijn lering nu aanhoren,
Neig uw verstand, wil open doen uw oren,
Verneem mijns monds schoon' en heerlijke reden.
Van mij werden Godes werken beleden;
Van Zijn grootdaden wil ik doen vermaan,
Die onze God hiervoormaals heeft gedaan.
- 2 De daden die ons voortijds zijn vermondet,
Die ons onz' grootvaders hebben verkondet;
Dat ze de kind'ren ook wisten al voren,
Die nog na hen zouden worden geboren;
Opdat ze wisten de roem en de kracht
En werken groot onzes Gods hoog geacht.
- 3 God heeft in Jakob Zijn verbond gegeven
En is Israël Zijn gezet gedreven;
Dat onze voorvaders hen zouden keren,
Om van geslacht tot geslacht die te leren;
Opdat ze den kind'ren klaar ende bloot
Verkondigden des Heeren werken groot.

- 4 Opdat z' op God alleenlijk mochten bouwen,
Zijn grote werken vastelijk onthouwen,
En Zijn wetten bewand'len en beleven,
Niet als haar vaders, die waren begeven
Tot moedwille, met een hart erg en fel,
En tegen God steeds geweest zijn rebel.
- 5 Zulks is in Efraïm zeer wel gebleken,
Die in den strijd van God zijn afgeweken,
Of zij schoon met bogen gewapend waren,
En in het schieten kunstig wel ervaren:
Want zij hielden niet des Heeren verbond,
En verwierpen Zijn wet tot aller stond.
- 6 Zij hebben des Heeren schoon' wonderwerken,
Die zij hebben kunnen zien en zelfs merken,
Vergeten en veracht uit boze gronden;
Ja die zij gezien hadden en bevonden
In Egypte en in dat veld Zoan,
Die haar grootvaders zelf daar zagen an.
- 7 Hij deelde 't meer en ook de waterstromen,
En liet al Zijn volk droogvoets daardoor komen;
't Water bleef als muren vast in zijn stede.
Door een wolke leidd' Hij 't volk daags met vrede
En 's nachts door een kolomme vuurs zeer klaar,
Om Zijn volk te leiden zonder gevaar.
- 8 God brak de steenrotsen door Zijn kracht spoedig;
Opdat Zijn volk mocht drinken overvloedig
In de woestijne, daar Hij uit de steinen
En uit de klippen voortbracht de fonteinen,
En gaf 't water met zulk een overvloed,
Dat daar stromen liepen des waters zoet.
- 9 Doch zij hebben al t' zaam gedaan veel zonden,
En God tot toorn verwekket tot dien stonden,
Zij hebben Hem verzocht naar hare wijze
In de woestijn, en daar begeerd met spijze
Naar haren lust verzaad te zijn wel zeer;
En murmureerden zo tegen den Heer:
- 10 Zou God (zeiden zij) ons in deez' woestijne
Den dis kunnen dekken met spijs en wijne?
Uit den geslagen steen de stromen drongen,
En de wateren zeer haast daaruit sprongen;
Zou God ons hier kunnen geven ons brood?
En ons spijzen met vlees in dezen nood?
- 11 Daarom als God deez' blindheid ging aanmerken,

Werd Hij zeer gram en wilde haar niet sterken;
Terstond zag men een groot vuur haast ontsteken
Over dat zaad van Jakob die afweken;
Hij verloor de kinders van Israël,
Omdat zij op Hem niet betrouwen wel.

- 12 Want daar zij zulken nood hebben bezeven,
God hadde den wolken gebod gegeven
En den hemel ontdaan in 't openbare;
Hij regende 't manna der ganse schare,
Zodat zij zijn geworden tot dier stad
Des hemels brood geheel vol ende zat.
- 13 De sterf'lijke mens daar zijnde gezeten,
Heeft van dat brood der engelen gegeten;
Dies is hij haast zat geweest boven maten.
God heeft de winden zeer sterk waaien laten,
Den enen uit het zuiden door Zijn kracht,
Den and'ren heeft Hij uit 't oosten gebracht.
- 14 Daarna heeft Hij dat vlees van smake goedig,
Geregend uit den hemel overvloedig;
En gelijk des zands veel is in getale,
Gaf Hij hun vogels t' eten altemale;
Die vielen op den leger overbreid,
In den tenten hebben zij die bereid.
- 15 Zo werd deze hoop zwaarlijk om verzaden,
Zeer vol zijnde, met deez' spijs overladen;
Haren lust koelden zij op deze wijze;
Doch zij aten noch steeds van deze spijs,
Ja hadden noch even tot dezer stond
't Vlees tussen de tanden in haren mond,
- 16 Als God gram werd en dit volk liet verderven,
En de voornaamst' onder hen ook liet sterven;
Ja haast'lijk stierven de voornaamsten zere.
Toch heeft deez' boze aard God haren Heere,
Voortaan vergramd en Zijn ere geroofd,
En Zijner wonderwerken geen geloofd.
- 17 Daarom zijn zij gestorven in ellenden,
En hebben haast haren tijd moeten enden;
Dies als zij zulks onder malkander zagen,
Begonnen ze naar God den Heer te vragen.
Een ieder heeft vroeg, ja vóór den daag'raad
Gezocht Godes genaad' in zulken staat.
- 18 Dan bedachten ze, dat God in 't benauwen
Een toevlucht is, daarop men mag betrouwen,
Die door Zijn kracht en sterkte wonderdadig

Die verlost, die Hem betrouwen gestadig.
Maar zij huichelden steeds met haren mond,
Haar tong sprak niets dan leugen in den grond.

- 19 Met harten wilden zij God niet aankleven;
In Zijn verbond zijn zij ook niet gebleven,
Doch zo genadig is de Heer bevonden,
Dat Hij hun vergaf haar schand'lijke zonden;
Hij keerde Zijn gramschap groot van hen af,
En stilde dikwijls Zijnen toorne straf.
- 20 Hij bedachte dat haar zwakke nature
Niets anders dan een vlees was t' elke ure,
En als een wind die doorvliegt zonder keren.
Hoe dikwijls hebben zij den Heer der heren
Tot toorn verwekt en zeer bedroefd gemaakt
In de woestijne, die van hitte blaakt.
- 21 Dit volk, om God te tergen zeer genegen,
Heeft Hem verzocht altijd en allerwegen;
Ja heeft willen meesteren t' allen tijden
Den Heilige Israëls zonder mijden;
Niet denkend' aan Zijn hand, daardoor dat zij
Van haar vijanden gemaakt waren vrij.
- 22 Hij heeft hun wondertekenen gegeven
Die Hij in Egypte hadde bedreven;
In Zoan heeft Hij Zijn daden vermeret,
Daar Hij 't water haast in bloed heeft verkeret;
De beken waren bloed, dies met verdriet
Verging 't volk en konde zulks drinken niet.
- 23 Dan zond hun God wormen boos boven maten,
Die z' al, ja zelfs tot in de bedden aten;
Vorsen plaagden hen ook aan alle zijden;
In de vruchten moesten zij schade lijden
Van de rupsen die ze hebben gekweld;
De sprinkhanen verdorven 't ganse veld.
- 24 Haar wijngaard werd met den hagel geslagen,
Over de vijg'bomen vielen veel plagen.
Met hagel is al haar vee omgekomen,
't Vuur verteerde de kudde ook alomten.
Summa, Hij heeft over hen in 't gemeen
Zijnen toorn groot uitgestortet meteen.
- 25 Hij liet ze zeer straffen in alle zaken,
Door d' engelen die bereid zijn ter wraken.
Hij maakte plaats in Zijn gramschap zeer krachtig,
Niemand en verschoonde de Heer almachtig;
Haar vee, ja zij zelf storven zeer verbaasd,

Door de pestilentie wel met der haast.

- 26 In Egypte waren zeer snel verdorven
De eerstgeboor'nen, die haastelijk storven;
't Verraderisch geslacht van Cham geboren,
Heeft God ommegebracht in Zijnen toren.
Toen trok Zijn volk uit als schapen zeer goed,
Die Hij heeft in de woestijn opgevoed.
- 27 Hij leidde 't volk zekerlijk tot dien stonden;
De zee heeft al de vijanden verslonden.
Zijn volk wilde Hij zo den weg bereiden,
En hen tot haar erfgoed zeer schoon geleiden;
Tot den heerlijken berg, dien Hij hun geeft,
Die Hij door Zijnen arm verworven heeft.
- 28 De volkeren heeft Hij voor hen verdreven,
En haar land zeer vruchtbaar ook ingegeven
De stammen Israëls als d' onversaagde.
Doch zij verzochten Hem, 't welk Hem mishaagde;
Zij hebben t' zaam den Heer vergramd eenpaar,
En niet gehouden Zijn geboden klaar.
- 29 Volgende der voorvaderen gebreken,
Als verachters zijn zij van God geweken;
Zij ware gelijk loze bogen alle,
Door afgoden zijn zij gebracht ten valle;
Daardoor de jaloerse God werd verstoord
En getergd tegen Zijn gebod en woord.
- 30 Want als God begon haar boosheid te merken,
Hij kreeg een mishagen van hare werken,
En werd toornig over Zijn huisgenoten.
Dies Hij tot Silo Zijn huis heeft verstoten.
Ende Zijn woning verlaten gaar
Daar Hij gewoond hadde zo menig jaar.
- 31 D' arke des verbonds kwam in vreemde landen,
En haar heerlijkheid tot hare vijanden.
Zijn volk werd van d' onbesneed'nen gevangen
Te vuur en te zwaarde niet om verstrangen.
Alzo was God vergramd gans en geheel,
Over Israël Zijn geliefd erfdeel.
- 32 't Vuur nam haren jongelingen dat leven,
De maagden zijn steeds ongetrouwd gebleven,
Eenzaam bedrukt heeft men z' alleen gevonden,
Door 't zwaard zijn gedood de priesters vol wonden;
De weduwen in dezen zwaren strijd,
En hadden om treuren schier genen tijd.

- 33 Maar gelijk een dronkig mens hem opmaket,
 Als de wijn wel verteerd is, en ontwaket,
 Die zeer luid tiert en maakt een zeldzaam wezen,
 Alzo is ook onze God opgerezen,
 En sloeg 't achterdeel der vijanden kwaad,
 't Welk hun een eeuwige schand' is en smaad.
- 34 Hij verstiet 't huis Jozefs des uitverkoren,
 En den stam Efraim in Zijnen toren,
 En nam Juda, dat Zijn huis daar zou wezen,
 Op Sion, den berg van Hem uitgelezen;
 Daar Hij Zijn woning ende Zijnen troon
 Heeft opgericht zeer sierlijk en zeer schoon.
- 35 Zijn woninge heeft God de Heer geprezen,
 Voor eeuwiglijk zeer wel gegrond mits dezen
 Zo vast als d' aardbodem staat nu ten tijden.
 En uit Zijn volk verkoos Hij met verblijden
 David Zijn knecht, daar hij de schaapkens klein
 Gehoedet heeft op 't veld in 't groene plein.
- 36 God nam hem, daar hij de schapen moest weiden
 En beval dat hij 't volk zoude geleiden,
 En Israël, Zijn erfdeel wel bewaren;
 't Welk David gedaan heeft, Zijn trouw' dienare;
 Hij heeft dat volk met verstand en wijsheid
 Geregeerd en gevoerd in heiligheid.

Psalm 79

- 1 De heid'nen zijn in Uw erfdeel gevallen;
 Zij hebben ontheilgd onder hen allen
 Den tempel schoon, en daartoe afgelopen
 Jeruzalem, ja gemaakt tot steenhopen.
 De lichamen daarnaar
 Uwer knechten eerbaar
 Den raven zij voorstelden;
 't Vlees Uwer knechten goed
 Wierpen ze met hoogmoed
 Den dieren op de velden.
- 2 Zij hebben, Heer! Uwe knechten verstoten,
 En 't bloed rondom Jeruzalem vergoten
 Als water klaar, hetwelk klein is van waarde;
 Niemand heeft ze dragen willen ter aarde.
 Wij zijn een spot en smaad
 Onzen naburen kwaad;
 Zij schimpen zeer vermeten,
 En spotten zonder end,

Zij, die ons zijn omtrent
Met woninge gezeten.

- 3 Ach, hoe lang zult Gij nog, o Heer geprezen,
Op ons alzo vergramd en verstoord wezen?
Hoe lang zal nog Uwen toorn zijn ontsteken,
Als een vuur, 't welk men met kracht ziet uitbreken?
Stort Uwen toorne zwaar
Over 't volk, dat voorwaar
U niet wil kenne, Heere!
De koninkrijken t' zaam
Sla Heer, die Uwen naam
Niet aanroepen met ere.

- 4 Zij hebben schier Jakobs huis gans vereten,
En zijn nakomelingen al verbeteret;
Zijn woningen ook geworpen ten gronde,
Ja gans verwoest, als 't blijkt tot dezer stonde,
Wil Heer! gedenken niet
De zonden die geschied
Voor U zijn in voortijden;
Haast U, Heer, kom toch voort,
En help ons naar Uw woord
Want wij zijn in groot lijden.

- 5 Help ons, Heer, Gij zijt onz' toevlucht alleine;
Opdat geëerd word' Uwen Name reine;
Verlos ons en wil ons t' zamen vergeven
Onz' zonden, door Uw goedheid hoog verheven.
Dat men tot Uwen spot
Niet zegg': Waar is haar God?
De bozen wil benauwen,
En wraak overal doet
Van Uwer knechten bloed,
Dat wij 't mogen aanschouwen.

- 6 Laat tot U komen dat zuchten en klagen
Dergenen, die in banden zijn geslagen;
Laat die vrij zijn, schenk hun o Heer! dat leven,
Die tot den dood geëigend zijn en beven.
Onzen naburen fier,
In haren schoot wil schier
Zevendubbel vergelden,
Den smaad ende den blaam,
Daarmee zij Uwen Naam
Steeds lasteren en schelden.

- 7 Dan zullen wij, die schapen Uwer weiden
En Uw volk zijn, met blijdschap groot uitbreiden
Uwes Naams eer; ook werden Uwe krachten
Altijd verteld, van geslacht tot geslachten.

Psalm 80

- 1 Gij, Herder Israëls, wil horen,
Die de kudde Jozefs verkoren
Uitgevoerd hebt als schapen goed;
Toon ons Uw lieflijk aanschijn zoet,
Gij, Die hoog zit in Uwen troon,
Boven de cherubijnen schoon.
- 2 Laat Uwe kracht, Heere, verschijnen,
Efraïm tot nut en den zijnen,
Ook Manasse en Benjamin;
Keer toch tot ons, Heer, Uwen zin,
Troost ons met Uw lieflijk aanschijn,
Opdat wij van schaden vrij zijn.
- 3 Hoe men ons handelt kunt Gij merken;
Dies wil ons door Uw goedheid sterken;
Sla over ons 't gezicht eenpaar
Uwer vriend'lijke ogen klaar;
Zo zullen wij van 't kruis niet klein,
Vrij zijn door Uw gezicht allein.
- 4 Hoe lang zal, o Heer der heirkrachten,
Uwe toorn nog branden met machten
Tegen Uwes volks gebed rein?
Gij hebt ons met tranen gemein
Gespijst; ook was bitter geklag,
Onze drank Heer, den gansen dag.
- 5 Gij hebt ons gemaakt den naburen
Tot twist en gekijf t' aller uren;
Onz' vijanden spotten ons zeer;
Verlos ons uit schaden, o Heer!
Laat ons schouwen Uw aanschijn blij,
Zo worden wij zeker en vrij.
- 6 Uwen wijngaard uit Egypteland,
Bracht Gij, Heer, en Gij hebt hem geplant,
Daar verdelgd zijn de volken wreed.
Gij maaktet hem een plaatse breed,
Daar hij geworteld vast'lijk kleeft,
Zodat hij 't land vervullet heeft.
- 7 De bergen zijn zeer schoon bedekket
Met zijne schaduw, die wijd strekket;
Zijn ranken hoog klimmen en gaan,
Gelijk de cederbomen staan;

Zijn takken zijn gewassen bloot,
Van 't water tot aan de zee groot.

- 8 Waaron heb Gij den tuin doen breken,
En zijt den roveren geweken?
Hoe komt 't, dat wilde zwijnen fel,
Daar ingevallen zijn zo snel?
Waarom heeft 't wild tot dezer stond,
Hem zo verdorven in den grond?
- 9 O God, Die een Heer zijt der heren,
Zie ons aan, wil U tot ons keren;
Bezoek en zie den wijnstok rein,
Dien Uw hand geplant heeft allein;
Wil dien weder bouwen voortaan,
Dat Gij daarvan prijs moogt ontvaan.
- 10 Hij zal schier tot asse verbranden,
En is nu gans gemaakt te schanden;
Hij vergaat door Uw gramschap haast,
Strek Uw hand uit, maak onverbaasd
't Volk, Heer, dat alleen op U bouwt,
En van harten vast'lijk vertouwt.
- 11 Wij zullen ons niet meer begeven
Tot afwijkinge; laat ons leven,
Wij zullen steeds zingen Uw eer,
Troost ende help ons langs zo meer.
Uw aanzicht geve Zijnen schijn,
Zo zullen wij geholpen zijn.

Psalm 81

- 1 Zingt den Heere blij,
Die ons sterkt' is krachtig;
Verheugt u ook vrij
In God, Israël;
Bewijst Hem met spel
Prijs en eer aandachtig.
- 2 Zingt psalmen zeer goed,
En lieflijk om horen
De tamboeren zoet,
Harpen bekwame,
En psalters t' zame,
Wilt met vreugd oorboren.
- 3 Op de nieuwe maan
Met bazuinen zinget,

En vrolijk voortaan
Der lovertenten
Jaarlijkse renten
Betaalt en volbringet.

- 4 Dit 's in Israël
Een gebruik gewezen;
God en niemand el,
Dit bevolen heeft,
En tot teken geeft
Zijns bonds hoog geprezen.
- 5 Zulks heeft Hij gedaan,
Als 't volk uit den lande
Egypte gegaan
Is, daar 't de talen
Hoorde verhalen,
Die 't niet heeft verstanden.
- 6 Haar lasten aldaar
Heeft Hij weggenomen;
Van de potten zwaar,
Lastig om dragen,
Zijn ze ontslagen
En gans vrij gekomen.
- 7 Gij riept mij daar aan,
En Ik, in uw lijden,
Heb u bijgestaan,
En verhoord in nood,
Als de donder groot
Mij dekte ter zijden.
- 8 Ik proefd' u voorwaar
Aan 't twistwater klachtig,
En vond u daarnaar
Verhard van zinnen;
Doch Ik uit minnen
Sprak u aan eendrachtig:
- 9 Mijn volk! Mij toch hoort,
Mijn bond zal Ik maken
Met u van nu voort;
Wil Mij toch horen,
Open uw oren,
En wil Mijn woord smaken.
- 10 Maak u, Mijn volk vroed,
Generlei afgoden,
Genen dienst hen doet,
Wil ze niet eren,

- Noch tot hen keren;
Want Ik heb 't verboden.
- 11 Want Ik ben uw God
Eeuwig en almachtig;
Dit land tot uw lot
Gaf Ik u goedig
En trok u spoedig
Uit Egypte krachtig.
- 12 Opent uwen mond
Zeer wijd onbeladen,
Ik zal hem terstond
Met goede spijze,
Naar Mijne wijze
Rijkelijk verzaden.
- 13 't Volk, dat Ik verkoos
Is van 't woord geweken;
Verstokt is 't en boos:
Ik heb 't gebeden,
't Heeft toch mijn reden
Ganselijk versteken!
- 14 Ik in toornigheid
Gaf 't over met allen,
Zijner verstoktheid,
Om zelf zijn zaken
Voortaan te maken
Naar zijn welgevallen.
- 15 Och! of 't volk rebel
Mij gehoorzaam ware!
En dat Israël
Ware gebleven
Op den pad even
Vast in 't openbare.
- 16 Ik zou haast verdaan
Hebben zijn vijanden;
Mijn hand, sterk in 't slaan,
Had boven maten,
Haast die hen haten,
Al gebracht te schanden.
- 17 Zijn vijanden al
Zouden druk bedrijven
En komen ten val;
Dat ze al t' zamen
Zouden met blamen
Eeuwig verdrukt blijven.

- 18 Tarw' in overvloed
Had Ik hun gegeven,
En met honing zoet,
't Welk vloeit uit stenen,
Gespijsd met enen
Had Ik z' al haar leven.

Psalm 82

- 1 God is in de vierschaar gezeten
Der rechteren zeer stout vermeten;
Onder de prinsen hooggeacht
Is Hij Rechter met volle macht.
Hoe lang zult gij, rechters vol trekken,
Onrechtvaardig oordeel uitspreken?
En met de godd'lozen mitsdien,
Zo schand'lijk door de vingers zien?
- 2 Wilt toch dat recht is, doen den armen,
Oordeelt de wezen met ontfarmen,
Helpt d' ellendige tot zijn recht,
En den verdrukten mense slecht.
Verlost uit versmaadheid en slagen
Hem, die benauwd zijnde, moet klagen;
Van de tyrannen hem vrij stelt,
Die overlast is met geweld.
- 3 Maar wat wil ik hun 't goede prijzen?
Haar hart is niet om onderwijzen;
Zij volgen na haar blind verstand,
Al zoude vergaan 't ganse land.
Gij zijt, 't is waar, ik wil 't belijden,
Als klein' goden tot dezen tijden;
Gij heerset met ere vermaard,
Alsof gij Gods kinderen waart.
- 4 Doch gij moet al te zaam verderven,
En gelijk and're mensen sterven;
En gij prinsen moet al voortaan
Gelijk ander te gronde gaan.
Wil U haast'lijk, o Heer, opmaken,
Oordeel hier beneden onz' zaken;
Want U behoort toe t' allen tijd
Dat volk der ganse wereld wijd.

Psalm 83

- 1 Wil toch niet langer zwijgen, Heer,
Wil zo stille niet wezen meer,
Houd U niet zo gans zonder spreken;
Want zaam woeden al Uw vijanden,
Razende maken zij te schande,
En 't hoofd stoutelijk zij opsteken.
- 2 Zij raadslagen met listen kwaad,
Tegen 't volk, Heer, dat op U staat;
Over dien bruiken zij haar krachten,
Die vrijmoediglijk zonder zorgen
Onder U willen zijn verborgen;
Veel loze vonden zij betrachten.
- 3 Zij spreken: Laat nu zijn voortaan
Dit volk omgebracht en verdaan,
Dat het geen volk meer zij zo krachtig;
Dat niet genaamd zij in eerwaarde
De naam Israëls op de aarde;
Dat men dies niet meer zij gedachtig.
- 4 Tegen U maken zij een bond,
En binden hen t' zaam nu terstond,
Edom en de Ismaëlieten,
Moabs en ook Hagars geslachte,
De Gebalieten groot van machte,
Zijn U tegen met d' Ammonieten.
- 5 Palestina, Amelek rijk,
En die van Tyrus al gelijk,
Bruiken haar verstand en haar krachten;
De Assyriërs hoog verheven,
Hulp en onderstand zij t' zaam geven
Den kind'ren Lots, die U verachten.
- 6 Doe hen zo Gij deedt Midian,
Dat harer geen kome daarvan;
Zo Gij tot Kison aan de beken
Jabin en Sisera hoogmoedig
Versloegt; daar ook 't volk overvloedig
Als drek in Endor bleef versteken.
- 7 Haren oversten Vorsten doet
Als Oreb en Zeëb onvroed,
Dat Zeba Tsalmuna geschiedde;
Die daar zeiden met hoogmoed prachtig,
Dat ze zouden 't huis Gods almachtig
Innemen tot haren gebiede.
- 8 Maak z' ongestadig als een rad,

En als dat stof der aarde plat,
Omhoge van den wind gedreven;
Zo de vuurvlammen 't hout verbranden,
En de bergen maken te schanden,
Hoe hoog ook dat ze zijn verheven.

- 9 Vervolg ze zo met groot tempeest,
Door onweder maak ze bevreesd,
Wil ze hier en daar met angst jagen;
Haar aangezichten wil beschamen,
Opdat ze met handen te zamen
In ootmoed naar U, o Heer, vragen.
- 10 Laat ze beschaamd zijn en verbaasd,
Verschrik z' en breng z' om met der haast;
Dat zij mogen verstaan en gronden,
Dat Gij een Heere zijt allene,
De Allerhoogst' en anders gene
In de wereld kan zijn bevonden.

Psalm 84

- 1 Hoe lieflijk, o Heer, en hoe rein
Zijn Uwe woningen niet klein;
Lustig zijn z' en schoon bovenmate.
Mijn hart verlangt met allen zeer,
En zucht naar Uwen tempel, Heer!
Mijn ziel en lijf in dezen state
Zijn in den waren God verblijd,
En zeer verheugd tot dezen tijd.
- 2 De mussen en zwaal'wen t' zame
Vinden enen nest bekwame;
Och Heere der heirscharen krachtig,
O God mijn troost en Helper mijn,
Waar is 't dat Uw altaren zijn,
Daar Gij woont, o mijn Heer Almachtig?
Wel hun, die in Uw huis eerbaar
Wonen, die loven U eenpaar.
- 3 Zalig is hij t' allen stonden,
Wiens kracht, Heer, Gij zijt bevonden,
Die naarstig bewaart Uwe wegen;
Als zij door dit jammerdal gaan,
Zij zullen met vlijt recht voortaan
Putten te graven zijn genegen;
Die worden gemaakt waterrijk
Door den regen alle gelijk.

- 4 Zij zullen gaan van deugd tot deugd,
Totdat z' in Sion al met vreugd
Komen en daar den Heer aanschouwen.
O Heer der heirkrachten zeer schoon,
Uit den hogen hemelsen troon
Hoor mijn gebed in dit benauwen;
Gij, Jakobs God, mij toch verhoort,
Verneem mijn smeken naar Uw woord.
- 5 Heer! tot Wien wij in den nood vlien,
Wil Uwen gezalften aanzien;
Want veel beter is slechts ,,n ure
In Uw huis, dan elders dit 's klaar
Duizend zijn; beter is ook daar
Een wachter te zijn aan de deure,
Dan 't is in de paleizen zoet
Der godd'lozen met overvloed.
- 6 Want onz' God is vriend'lijk en goed,
Een zon en schild tot ons behoed,
Die ons geeft eer ende genade;
Die den vromen in genen nood
Verlaten zal tot in den dood.
Geen ding ontbreekt hem vroeg noch spade.
Zalig is hij, die op Hem bouwt,
En Hem van harte gans vertrouwt.

Psalm 85

- 1 Gij zijt, Heer, met Uw volk nu tevreden,
Jakobs gevangenen maakt Gij ook vrij,
En vergeeft des volks boosheid voorleden,
Zijn zonden uit genade bedekt Gij;
Uwe gramschap doet Gij van hen zeer wijd,
En matigt Uwen toon tot dezen tijd;
O Heer, Gij, Die ons Heiland zijt alleen,
Help ons op, stil Uwe gramschap niet klein.
- 2 Wilt Gij nu, Heer, voortaan toornig wezen?
Wordt Gij van geslacht tot geslacht verstoord?
Neen, maar Gij zult ons troosten na dezen;
Dies zal Uw volk hen verblijden nu voort.
Of wij schoon zwaarlijk hebben, Heer, misdaan,
Nochtans bewijs ons Uw goedheid voortaan,
En wil ons helpen, o Heer en God mijn!
Al is 't dat wij al arme zondaars zijn.
- 3 Toch wil ik horen wat God zal spreken,
Want den vromen zal Hij den vrede goed

Verkonden en dien laten uitbreken;
Daardoor worden zijn kind'ren wijs en vroed.
Maar die in Gods vreze zoeken bijstand,
Denzelven zal God steeds bieden de hand;
Opdat bij ons wederom wone, Heer!
Uwe heerlijkheid en Uwes Naams eer.

- 4 Genaad' en waarheid komen in 't gemoed,
't Recht en pais kussen malkand'ren met vliet.
't Geloof zal uit de aarde spruiten zoet,
Gerechtigheid van boven nederziet.
God zal vruchten geven in overvloed,
Die ons dat aardrijke voortbrengen moet.
In 't regiment zal 't oprechtelijk staan,
Alle dingen zullen ook recht toegaan.

Psalm 86

- 1 O Heer, open mij Uw oren,
Wil mij goediglijk verhoren;
Want ik vermag gans niet meer,
Benauwd zijnde nu zo zeer;
Wil toch mijn leven bevrijden,
Ik wil weldoen met verblijden;
Bewaar toch Uwen knecht vroed,
Die U vertrouwt, o Heer goed!
- 2 Wil mij, Heer, genadig wezen,
Naar Uwe goedheid geprezen,
Die U bidde met ootmoed,
En daag'lijks valle te voet,
Verheug nu Uwen knecht klachtig,
Die U Heer, aanroept aandachtig;
Want ik heffe 't hart alleen
Tot U in den nood niet klein.
- 3 Gij zijt, Heer, vriend'lijk en goedig,
Barmhartig en zeer lankmoedig,
Dengenen die tot U gaan
En in den nood roepen aan.
Verhoor mij, Heer uitverkoren!
Laat mijn stem U komen voren;
Versta mijn klachten zeer zwaar,
Want 't is meer dan tijd voorwaar.
- 4 Als ik ben in nood en kwaden,
Tot U schrei ik zeer beladen;
Omdat Gij verhoort altijd
Mijn stem en maakt mij verblijd.

Bij U, o Heer des aardrijken,
Is geen God te vergelijken,
Daar is ook niemand zo koen,
Die Uw werken kan nadoen.

- 5 Alle volken, die Gij krachtig
Hebt geschapen, Heer almachtig!
Zullen vereren te zaam
En groot maken Uwen Naam.
Gij zijt groot, niet om versterken
En doet wonderlijke werken;
Gij hebt den naam breed en wijd,
Dat Gij alleen een God zijt.
- 6 Uw wegen wil mij toch leren,
Dat ik recht ga t' Uwer ere;
Opdat Gij van mij ook meest
Ten rechten moogt zijn gevreesd.
Ik wil U, Heer hoog verheven,
Altijd prijs en ere geven;
Ik wil Uwen Naam zeer klaar
Groot maken in 't openbaar.
- 7 Gij hebt, uit louter genaden,
Mij bewezen veel weldaden,
En mij verlost uit den nood
Der helle en van den dood.
Heer! de wreed' onder hen allen
Met kracht mij gans overvallen,
Naar mijn leven zij al staan
Zonder U te merken aan.
- 8 Maar Gij zijt goed en genadig,
Barmhartig ende weldadig,
Lankmoedig tot toornigheid,
Bestendig in der waarheid.
Wil mij goediglijk aanschouwen,
Sterk mij ook in dit benauwen,
Help mij en maak onversaagd
Den knecht van Uwe dienstmaagd.
- 9 Wil mij toch een teken geven,
Opdat mijn vijanden beven,
Als zij zien zullen, Heer mild,
Dat Gij mij steeds bijstaan wilt.

Psalm 87

- 1 God heeft Zijn huis vast gegrondet met vrede,

Op de heil'ge bergen die Hij bemint.
Tot Sions poorten is Hij meer gezind,
Dan tot alle Jakobs schone woonsteden.

- 2 Men hoort van u, o stad Gods hoog verheven,
Grote dingen, Egypte en Babel
Werden (spreekt God) onderwezen zo wel,
Dat zij tot Mijn volk werden aangeschreven.
- 3 Tyriërs, Palestiners ende Moren
Zullen in Mijn Kerke voortgebracht zijn.
Men zal spreken, dat in dat Sion Mijn
Allerlei volk bijeen Mij werd geboren.
- 4 God zal Sion bouwen met Zijn hand krachtig;
Uit alle spraken Hij de Zijnen zal
Roepen: Dan werd gezeid van dezen al,
Dat z' in Sion al t' zamen zijn woonachtig
- 5 Dies wilt nu openlijk en vrolijk zingen,
Op de bazuinen verkondigt Zijn eer,
In U, Sion zal wezen (spreekt de Heer)
Rijkdom en overvloed van alle dingen.

Psalm 88

- 1 Heer, Die mij dus lang hebt behoed,
Ik roep altijd met groot verlangen;
Laat tot U komen, wil ontvangen
Mijn gebed, uit genade goed;
Wil vriendelijk neigen Uw oren,
En mijn gestadig klagen horen.
- 2 Want mijn ziel is vol angst en nood,
Ter helle is gedaald mijn leven.
Ik mag met hen wel zijn geschreven,
Die t' ondergaan door lijden groot.
Men mag mij hem wel gelijk achten,
Die hulpeloos is zonder krachten.
- 3 Ik ben onder de doden al
Versteken en ook gans verlaten,
Als een, die vermoord is op straten,
Dien men zeer haast begraven zal;
Want Gij gedenkt mijner niet, Heere!
Uw hand hebt Gij afgekeerd zere.
- 4 Gij werpt mij diep in den afgrond,
Die duister en diep is, met zuchten.

Uw gramschap, die zeer is te vruchten,
Drukt mij zeer hard tot dezer stond;
Gij overvalt mij met de roeden,
En met toorn als met watervloeden.

- 5 Mijnen vrienden ben ik gemaakt
Vreemd en veracht, ja een afgrijzen;
Met vingeren naar mij zij wijzen,
Ik ben overvallen gaar naakt;
Alle midd'len zijn mij benomen,
Uit de banden kan ik niet komen.
- 6 Door 't kruis is mijn gezicht ontsteld;
Ik bid U daag'lijks, Heer almachtig,
En strek uit steeds mijn handen klachtig,
Wanneer toont Gij eens Uw geweld?
Wanneer zullen wij toch aanmerken,
Die schier dood zijn, Uw wonderwerken?
- 7 Zullen de doden hervoort gaan,
En Uw wonderdaden vermonden?
En Uwe goedheid niet om gronden,
In hare graven doen vermaan?
Zullen zij van Uw waarheid spreken,
Die dood zijnde nog in 't graf steken?
- 8 Worden Uwe wond'ren bedacht
In 't duister, daar men niets kan weten?
Zal men, daar all' ding wordt vergeten,
Op Uw gerecht'heid hebben acht?
Nochtans bid ik U, Heer, gestadig
Van 's morgens vroeg: wees mij genadig!
- 9 Waarom o Heer, verstoot Gij mij?
Waarom is Uw aanzicht verborgen?
Van der jongheid ben ik vol zorgen,
Duizendvoud beangst, zeer onvrij;
Ik ben door schrikken gans verslagen,
Benauwd, vol vreze met versagen.
- 10 Uwe gramschap over mij gaat,
Uwe verschrikkingen mij drukken;
Waterstromen mij gans wegrukken
In dezen zeer benauwdten staat.
Alles wat mij angst kan toebrengen,
Wil mij nu al meteen omringen.
- 11 Gij hebt van mij gedaan zeer wijd
Mijn beste vrienden al metene;
Mijn secreetste vrienden gemene
Zijn wijd van mij in dezen strijd;

In al mijne zware ellenden,
Van mij wijken zij, die mij kenden.

Psalm 89

- 1 Van des Heeren goedheid zal ik zingen altijd,
Zijn waarheid zal ik roemen met harte verblijd;
Want 't is openbaar dat Zijn genade zal blijven
Tot in der eeuwigheid, also men ziet bekliven
Den hemel, dien Hij heeft gemaakt om te bewijzen
De zekerheid Zijner waarheid, niet om volprijzen.
- 2 Ik hebbe, spreekt de Heer, gemaakt een vast verbond
Met David Mijnen knecht, dien Ik voor 's werlds grond
Verkoren heb en met eed' zekerlijk gezworen;
Dat voortaan zou erven 't geslacht van hem geboren,
Deze genade, dat de koninklijke krone
Zou blijven erfelijk in zijn geslachte schone.
- 3 D' hemelen prijzen Heer! Uw werken wonderbaar;
In Uw gemeente goed schijnt Uwe waarheid klaar.
Niemand is er zo hoog geklommen, 't heeft gebleken,
Die bij U in sterkheid kan wezen vergeleken.
Geen engelen zijn in kracht zo hoog opgerezen,
Die gelijk kunnen zijn Uwen godd'lijken Wezen.
- 4 In de gemeente Zijner heiligen zeer goed,
Is God sterk, ook wordt Hij gevrezet met ootmoed.
Heer der heirscharen! Gij doet buigen alle krachten,
O eeuwig God zeer sterk! wie is U gelijk t' achten?
Het is rondom en alzins vol van Uwe trouwe
En Uwer waarheid, welke U niet zal berouwen.
- 5 Gij heerset over 't ganse meer diep ende breed,
Zijn baren stilt Gij als zij overlopen wreed.
Gij hebt Egypte omgebracht door 't zwaard en plagen;
Uwer vijanden kracht hebt Gij ontstuks geslagen,
Hemel en aard' is Uw; Gij hebt gemaakt alleine
't Aardrijk en alles wat daarin is groot en kleine.
- 6 Dat noord en 't zuiden Gij geschapen hebt, o Heer!
In Uwen naam juichen Hermon en Thabor zeer.
Gij hebt enen arm sterk, krachtig zijn Uwe handen.
Uw rechterhand verhoget is in alle landen.
Uwe troon staat vast in billigheid en 't gerichte,
Genaad' en waarheid gaan voor Uwen aangezichte.
- 7 Welzalig is dat volk, dat hen in U verblijdt,
Dat zal voorspoedig zijn nu en tot allen tijd;

In 't licht Uwes aanschijns zullen zij gaan al t' zame
En hen verheugen in den roem van Uwen Name;
Als zij zullen wezen door Uw gerechtigheden
Versierd daag'lijks met gaven schoon en ook met vrede.

- 8 Zo wij sterk zijn, daarvan hebt Gij alleen de eer;
Vermogen wij ook iets, zulks alles komt, o Heer!
Van Uw goedheid, die onz' bescherming is bevonden;
Is 't dat wij benauwd zijn nu of t' eniger stonde,
Gij, o heilige God Israëls hoog verheven,
Zijt onz' Koning, tot Wien wij ons gans'lijk begeben.
- 9 Gij hebt voormaals, o Heer, door Uwe goedigheid,
Tot Uwen knecht door een openbaring gezeid:
Ik heb enen sterken jongeling uitverkoren,
Dien wil Ik bijstand doen, dat hij kracht mag oorboren!
Ik heb David alleen uit Mijn volk uitgelezen,
Hij zal boven all' and'ren Mij getrouwe wezen.
- 10 Ik hebbe hem gezalfd met heilig' olie zoet,
Onderhouden zal hem Mijn hand in tegenspoed,
In wederwaardigheid zal hem Mijn hand versterken;
Zodat zijn vijanden, door haar krachten en werken
Hem niet zullen overweldigen noch verdrukken,
Noch brengen onder voet door al haar boze stukken.
- 11 Maar veel meer zal Ik zijn vijanden al verslaan;
Die hem haten, zullen met veel plagen vergaan.
Mijn waarheid en goedheid zullen van hem niet wijken;
Door Mij zal zijnen hoorn verhoogd zijn desgelijken.
Hij zal over 't meer de hand met geweld uitstrekken,
Tot de rivieren zal hij zijn rechterhand rekken,
- 12 En zal spreken: Gij zijt mijn Vader en mijn God,
Mijn troost, mijn steenrotse, mijn burcht en mijn vast slot.
Ik wil hem nemen op tot Mijnen eersten Zone,
En boven de vorsten eren in Zijnen trone;
Mijn genade wil ik Hem eeuwiglijk bewaren,
Mijn verbond zal met Hem vast blijven en voortvaren.
- 13 Eeuwiglijk zal voorwaar overblijven zijn zaad;
Zijn rijke blijft zo lang als de hemel bestaat.
Zo zijn kind'ren daarna Mijn woord haast'lijk vergeten
En dat klein achten, uit hoogmoedigheid vermeten,
En niet wandelen in Mijne wetten gestadig,
Maar Mijn inzettingen ontheiligen boosdadig,
- 14 Ik wil bezoeken haast hare misdaden al,
Met plagen Ik die scherpelijk ook straffen zal.
Toch zal Ik Mijn goedheid van hen niet gans afwenden,
Mijn waarheid zal Ik niet laten feilen noch enden.

Ik wil gans niet afwijken van Mijnen verbonde,
Noch ook van 't woord, 't welk is gegaan uit Mijnen monde.

- 15 Ik heb David bij Mijn heiligheid enen eed
Gedaan, die zal niet feilen, noch Mij wezen leed,
Dat zijn zaad eeuwiglijk blijven zal overvloedig.
En zijn troon zolang als de zon en mane spoedig
Zullen schijnen zeer schoon in haar hemelse klaarheid;
't Welk tekenen zijn van Mijn bestendige waarheid.
- 16 Doch Gij hebt Uwen knecht verworpen nu zo gaar;
Op Uwen gezalfden zijt Gij toornig voorwaar.
Uw verbond houdt Gij nu gans'lijk van gene waarde.
Gij tredet zijn krone schier gans en gaar ter aarde.
In zijn steden breekt Gij de muren af in 't ronde;
Zijn bollewerken laat Gij raseren te gronde.
- 17 Hij wordt beroofd van hen, die slechts daar gaan voorbij,
Zijner naburen spot tot allen tijd is hij.
Gij hebt verhoogd en gesterkt alle zijn vijanden,
En zijn haters verblijd, die daar zoeken zijn schanden.
Gij hebt zijn zwaard gemaakt bot, dat het niet kan snijden;
Hij wordt overwonnen van hen, die hem bestrijden.
- 18 Zijn grote klaarheid hebt Gij nu verduisterd zeer;
Zijn koninklijke stoel heel geworpen ter neer.
De dagen zijner jeugd verkort Gij hier ter plekken,
En gaat hem met schande aan elken kant bedekken.
Hoe lang zult Gij, o Heer, van ons trekken Uw handen?
Zal 't altijd duren, dat Uw toorn als vuur zal branden?
- 19 Denk hoe kort mijn levenstijd zij, Heer, en ontwaak;
Zoudt Gij den mens alzo vergeefs hebben gemaakt?
Wie is hij, die ontgaat den dood niet om verstrangen?
Die ook in 't grafsgeweld hierna niet werd gevangen?
Ach! waar mag de genade des ouden tijds wezen,
Die Gij David toezeit', naar Uw waarheid geprezen?
- 20 Gedenk des smaads, die Uwen knechten is gedaan,
En dat ik in den schoot al den spot moet ontvaan
Veler mensen, die U, o Heer! schenden en smaden;
En ook verachten Uwes gezalfden voetpaden.
Geloofd zij God altijd met eeuwig lof en prijzen!
Het zij alzo, dies zal Hem ieg'lijk eer bewijzen.

Psalm 90

- 1 Gij zijt geweest ons toevlucht, Heer genadig,
En t' allen tijd ons toeverlaat geprezen;

Ja zelfs eer de bergen waren in 't wezen,
Eer dat gemaakt werd 't aardrijk ongestadig,
Zo waart Gij God, alzo Gij nu ook zijt,
En voortaan blijven zult t' eeuwigen tijd.

- 2 Als Gij wilt, de mense moet haast bezwijken;
Gij spreekt: o mens! sterf'lijk van kleiner waarde,
Ik wil, dat gij haast wordt tot stof der aarde.
Want bij U zijn duizend jaar te gelijken,
Als bij ons een dag, die nu is vergaan,
Of een nachtwake, die haast loopt voortaan.
- 3 Gij laat den mensen een tempeest toekomen,
Zo vergaan zij als een droom onbekwame.
In ener morgenstond zijn zij al t' zame
Afgemaaid, zo men op 't veld snijdt de bloemen,
Die 's morgens staan lieflijk en schoon bijeen,
Maar 's avonds hebben verwe noch kracht geen.
- 4 Vergaan doet ons Uw gramschap zeer beladen,
En maakt dat wij zijn wonderlijk verslagen;
Uw toorn doet, dat wij ganselijk versagen,
Als Gij Heer, voor U neemt al onz' misdaden
En doorgrondt ons harte scherp'lijk met vliet,
Ja onz' verborgen gedachten doorziet.
- 5 Zo einden onz' dagen, die haast voortvaren;
Door Uw gramschap gaat recht voorbij ons leven
Als een spreekwoord, van de mensen gedreven;
Want onz' dagen zijn slechts zeventig jaren,
Of tachtig, als 't al ten beste raakt,
En naardat het een sterk mens lange maakt.
- 6 Noch is 't beste van onz' ellende dagen,
Niet dan moeit' en arbeid, ja ook zwaar lijden,
't Welk vergaat, zo wij ook doen t' allen tijden.
Wie kan den last Uwer gramschap verdragen
Ofte verstaan? Want zo groot Uw kracht is,
Zo groot is ook Uwe toorne gewis
- 7 Daarom o Heer! leer ons verstaan en merken,
Hoe kort dat ons leven is, vol van smarten.
Dat wij verstaan mogen en recht beharten
Uwe wijsheid, in Uw woord en Uw werken.
Keer tot ons, hoe lang zullen klagen wij?
Van Uwe gramschap maak Uw knechten vrij.
- 8 Maak ons 's morgens vroeg vol Uwer genade;
Opdat wij met vreugd en vrolijken zingen
Den loop onzes leven mogen volbringen.
Verheug ons, Heer, al t' zaam vroeg ende spade,

Nadat Gij ons nu hebt zo menig jaar
Zeer hard benauwd in Uwen toorne zwaar.

- 9 Over Uwe knechten laat Uw werk blijken;
Laat over onz' kind'ren schijnen Uw ere,
En Uw heerlijkheid klaar blinken, o Heere!
Regeer ons doen, o God! Heer des aardrijken,
En stier ons toch in enen rechten gank,
Regeer ons doen, want wij zijn mensen krank.

Psalm 91

- 1 Die in Godes bewaring sterk
Hem begeeft onbezweken,
Die woont in een vast bollewerk;
Dies hij zeer wel mag spreken,
En zeggen bij hem t' allen stond:
God is mijn hulpe krachtig,
Mijn burcht en ook mijn vaste grond,
Daar ik op hoop eendrachtig.
- 2 Van des jagers valstrikken al,
En van geweld zeer machtig,
Van schadelijke pesten zal
Hij u ook helpen krachtig,
Hij zal met de vleugelen Zijn
U dekken en bevrijden;
Zijn hulp zal u in nood en pijn,
Een schild zijn t' allen tijden.
- 3 's Nachts zult gij dat ding vrezen niet,
Dat de mensen doet beven;
Noch de pijlen die 's daags met vliet
Geschoten zijn daarneven;
Ook voor geen sterven scherp noch groot,
Dat 't volk des nachts bespringet;
Noch voor 't haastige, 't welk den dood
Den mensen 's daags tobringet.
- 4 Al storven aan uw linkerzijd'
Duizend en tienduiz'd t' zame,
Ter rechter; nog zijt gij bevrijd
Voor schaden onbekwame.
Gij zult onbevreesd schouwen aan
De booz' in haar verderven;
En hoe zij haren loon zeer zaan,
Ontvangen en beërven.

- 5 Omdat Gij tot God spreekt eenpaar;
Gij behoedt mij, o Heere!
En op God in alle gevaar
Hoopt, en Hem doet deez' ere.
Met geen schaden wordt gij bezwaard,
Noch geen plagen met allen,
En zullen uw huis wel vermaard
Geenszins dan overvallen.
- 6 Hij geeft den engelen bevel,
Zijnde tot u genegen,
Dat z' op u steeds acht hebben wel
In alle uwe wegen.
Zij zullen in handen, dit 's klaar,
U dragen fijn besloten,
Dat gij niet vallen zult daarnaar,
Noch u aan den steen stoten.
- 7 Jonge leeuwen en slangen wreed,
Leeuwen en draken mede,
Zult gij al zonder schaad' of leed
Onder de voeten treden.
Want dit spreekt God van u voorwaar:
Omdat hij Mij vereret,
Ik zal hem helpen uit nood zwaar,
Want Mijn Naam hij vermeret.
- 8 Roept hij Mij aan, hij werd verhoord;
In den nood zal Ik wezen
Bij hem t' allen tijd, van nu voort;
Hij werd van Mij geprezen.
Ik zal hem vervullen zeer goed
Met veel vrolijke dagen,
En hem ook laten smaken zoet
Mijn hulp naar Mijn behagen.

Psalm 92

- 1 Het zijn heerlijke dingen,
Als men U looft, o Heer!
Als men des Hoogsten eer
Met harte goed mag zingen;
Als men 's morgens verkondet
Des Heeren goedigheid,
En Zijn getrouwigheid
Des nachts ook steeds vermondet.
- 2 Op dat spel van tien snaren,
En op den psalter zoet,

Ja ook op harpen goed,
Wil ik Zijn lof verklaren,
Want Uw heilige werken
Verheugen mijn hart zeer
En Uwe daden, Heer,
Roem ik zo men kan merken.

- 3 Hoe heerlijk zijn mits dezen
Uwe werken bekend,
Hoe groot en zonder end
Is Uw wijsheid geprezen!
Dit en kan niet betrachten
De mense dwaas en bot;
Een overstandig zot
Kan dit terecht niet achten.
- 4 Dat de godd'lozen groeien
Als 't gras doet op dat veld,
Die kwaad doen met geweld,
In voorspoed t' zamen bloeien;
Opdat zij daarna vallen
En eeuwiglijk vergaan.
Maar Gij Heer, zijt voortaan
God, geëerd boven allen.
- 5 Want zie Heer, Uw vijanden
Zullen verderven al,
De boosdoeners ten val
Zullen komen met schanden.
Mijn hoorn daarentegen
Zal zeer verhoget zijn,
Gij zult mij doen gaan fijn,
Alzo d' eenhoornen plegen.
- 6 Heer! met olie vol trouwen
Werd ik gezalft zeer klaar;
Aan mijn vijanden daar
Zal ik mijn lust aanschouwen.
Mijn oren zullen horen
Haren lust haast en snel,
Aan der bozen val fel,
Die mij willen verstoren.
- 7 Dan zal wassen en bloeien
De mens oprecht en vroom;
En als de palmenboom
En cederboom ook groeien.
Zij, die de Heer wil planten
In Zijn voorhoven rein,
Zullen al in 't gemein
Groeien aan alle kanten.

- 8 Ja ook oud zijnd' al t' zame,
Zullen zij zijn vruchtbaar,
En groeien voor en naar,
Vol vruchten aangename.
Dat van hen zij beleden,
Dat God mijn toevlucht is,
Zuiver en rein gewis
Van ongerechtigheden.

Psalm 93

- 1 God regeert, zijnde met ere bekleed,
Hij is versierd met kracht wijd ende breed;
En heeft 't aardrijk vast gemaakt overal,
Dat het onbeweeglijk wel blijven zal.
- 2 Uwen stoel, Heer, eeuwiglijk vast bestaat;
Gij zijt voorwaar eeuwig God met der daad.
De waterstromen hen verheffen, Heer!
Zij tieren en razen met allen zeer.
- 3 Doch hoewel dat 's meers waterbanen fel
Hen verheffen zeer gruwelijk en snel,
Die in den hemel woont, is de God mijn,
Die zal nog veel hoger en sterker zijn.
- 4 O Heer! zeker is voor mij, Uwen knecht,
De leer Uwes monds, ja goed en oprecht.
Uw heiligheid is een sieraad zeer schoon
Uwes huizes, 't welk Heere, is Uw troon.

Psalm 94

- 1 O God, Gij, Die een God zijt der wraken,
En hard straft al onrechte zaken,
Verschijn, toon U in 't openbaar.
Maak U op, Gij, Die richt 't aardrijk
Betaal den stouten al gelijk,
Naar verdienst' haars hoogmoeds zeer zwaar.
- 2 Hoe lang zullen de boze t' zamen
Hen des kwaads roemen zonder schamen
En hen verblijden met hoogmoed?
Hoe lang zullen zij roemen koen,
Die niet anders dan boosheid doen,
En stoutelijk poffen onvroet?

- 3 Zij slaan, o Heer, Uw volk aan stukken,
Uw erfdeel zij gans'lijk verdrukken,
Dan roven zij dat ganse land.
Weduwen en den vreemden man
Doden zij, en gaan vrij daarvan,
Ja spreken nog zonder verstand:
- 4 God en weet niet van onze werken,
God Jakobs kan noch zien noch merken
Ons doen, 't welk is beschikt zo fijn.
Merkt toch, mensen onwijs en zot,
Wilt gij blijven zo dwaas en bot,
En altijd zo uitzinnig zijn?
- 5 God, Die u heeft gemaakt de oren
En d' ogen, zoude Hij niet horen
Of zien? Zou Hij niet merken aan?
Hij, die de volkeren kastijdt,
En geeft verstand tot Zijnen tijd,
Zou Hij u niet straffen en slaan?
- 6 Doch de Heer weet 's mensen gedachten,
En dat zij met al hare krachten
Ijdel zijn en ganselijk niet.
Wel hem dien Gij onderwijst, Heer,
En die ook in Uwes woords leer
Daag'lijks toeneemt met allen vliet.
- 7 Opdat hij hem niet en durft schromen,
Als de tijd zal wezen gekomen,
Die vol van angst wordt en weemoed.
Dewijl dat men den put uitgraaft
Voor hem, die steeds tot boosheid draaft,
't Welk 't eind is van zijnen voorspoed.
- 8 De Heer en zal niet gans verderven,
Noch verlaten 't volk Zijner erven,
Dat op Hem vast betrouwen zal.
Maar Hij zal Zijn gerechtigheid
Tonen; dan zullen met bescheid
De vromen Hem toevallen al.
- 9 Waar is hij, die mij is bijstandig,
Tegen de boosdaders vijandig,
En tegen deez' godd'lozen hier?
Had mij de Heer niet bijgestaan,
Ik waar lange t' onder gegaan,
Ja, mijn ziel waar in 't graf nu schier.
- 10 Ik dacht, dat mijn voet ongestadig

Schier viel, maar Uw goedheid genadig
Onderhield mij altijd, o Heer!
Mijn hart was vol droefheid en nood,
Maar Uw schoon vertroosting groot
Heeft daarna mijn ziel verheugd zeer.

- 11 Wat hebt Gij gemeens met hen allen,
Die Uw volk zwaarlijk overvallen
Onder den schijn des rechts zeer goed?
Naar 't leven des vromen zij staan,
En storten hier en daar voortaan
Zeer wredelijk onschuldig bloed.
- 12 Maar God is mijn beschutting machtig,
Mijn toeverlaat en troost zeer krachtig;
Haar kwaad hun werd vergolden haast;
Hij zal ze uitroeien gemein,
Om hare misdaden niet klein;
God maakt ze teniet en verbaasd.

Psalm 95

- 1 Komt, laat ons blij zijn in den Heer,
En met zang verbreiden Zijn eer,
Hij is ons troost en heil alleine;
Laat ons met dankzegginge gaan
Voor Zijn aangezicht, en voortaan
Hem zingen met vreugd psalmen reine.
- 2 Want Hij een groot God is geacht,
Een Koning van veel groter macht
Dan de goden zijn; want 't aardrijke
Heeft Hij in Zijn hand, welks vrucht al
Hem toebehoort, Die berg en dal
Steeds voortbrengen beide gelijke.
- 3 De zee Hem alleen toebehoort,
Hij heeft die gemaakt door Zijn woord,
en schiep ook het aardrijk bekwame.
Komt, laat ons al t' zaam met deemoed
Vallen voor onzen God te voet,
Hij heeft ons geschapen al t' zame
- 4 Hij is een God, Die ons behoedt;
Wij zijn 't volk en de schapen goed,
Die van Hem wel geweidet werden;
Hoort gij heden Zijn stemme klaar;
Wilt toch uwe harten zo gaar
Niet verstokken noch ook verherden.

- 5 Zo tot Massa en Meriba
Uwe vaders voor ende na
In de woestijne te doen plagen;
Zij tergden Mij met harten kwaad,
En beproefden vroeg ende spaad'
Al Mijn werken, die zij daar zagen.
- 6 Daar Ik veertig jaren eenpaar
Met hen veel arbeid had voorwaar;
Dies klaagd' Ik aldus onverzwegen:
Dit volk is gans zonder verstand,
Van harten gaar dwalende, want
Zij zullen niet leren Mijn wegen.
- 7 Dies als Ik van hen werd versmaad,
Ik was toornig door zulk een daad,
En heb in Mijn gramschap gezworen:
Dat dit boos en verkeerd geslacht
Nimmermeer zoude zijn gebracht
Ter ruste Mijner uitverkoren.

Psalm 96

- 1 Zingt een nieuw lied den Heer geprezen,
Zingt, gij volken, wilt vrolijk wezen;
Looft en prijst Zijnen Naam altijd,
En verkondigt breed ende wijd
Gods verlossingen groot mits dezen.
- 2 Laat de heidenen Zijn eer merken,
Maakt gewag van Zijn wonderwerken;
Want hoog verheven is de Heer,
Die gevreesd moet wezen veel meer
Dan d' afgoden in alle perken.
- 3 Want de goden, die 't volk doen beven,
Zijn gans'ijk niet, want zij niet leven;
Maar God schiep den hemel zeer rein,
Zijn heerlijkheid en kracht niet klein,
Gaan voor Hem; hoog is Hij verheven.
- 4 Majesteit en kracht t' allen stonden
Zijn in Zijn heilig huis bevonden;
Daarom, gij volken, komt toch hier,
Geeft God den Heere goedertier
Eer en vreze met hart en monden.
- 5 Looft ende prijst den Heer eendrachtig,

Maakt groot den Name Gods almachtig.
Gij volken brengt Hem met deemoed
Geschenken en veel gaven goed;
Komt in Zijn huis, zijt daar aandachtig.

- 6 Komt t' samen, doet in Zijn woonsteden
In heiligheid uwe gebeden,
In Zijn woning tot Hem gaat.
Dat alle mensen met der daad
Hem vrezen en dienen met vreden.
- 7 Iegelijk moet nu openbaren,
Dat onz' God heerst en zulks verklaren;
Dies zal 't aardrijk zeer vast'lijk staan.
Als door Zijn hand worden voortaan
Recht'lijk gerichtet alle scharen.
- 8 Dat de hemelen hen verblijden;
't Aardrijk dat lacht in deze tijden;
't Meer verheffe met vreugd den kop;
't Veld en ook al wat groeit daarop,
En bossen moeten God belijden.
- 9 De Heer komt, de Heer komt zeer spoedig!
Om 't aardrijk met harten zachtmoedig
Te richten in gerechtigheid
En de volken in billigheid
Te leiden naar Zijn waarheid goedig.

Psalm 97

- 1 Een Koning is de Heer,
Dies moet verblijden zeer
In Hem dat gans aardrijke,
D' eilanden desgelijke;
Der wolken duisterheid
Verbergt Zijn Majesteit
En Zijn stoel metterdaad,
Zeer vastelijk bestaat
Door Zijn gerechtigheid.
- 2 Een groot vuur voor Hem gaat,
't Welk rondomme verslaat,
En doet al Zijn vijanden
Gans tot asse verbranden.
Den bliksem fel Hij schiet
Over 't aardrijk met vliet,
Hij weerlicht hier en daar,
't Aardrijk is vol gevaar

En beeft als 't dit aanziet.

- 3 De bergen niet bestaan,
Maar als dat was vergaan
Voor God, een Heerser machtig
Des aardbodems zeer krachtig.
De hemelen doen kond,
En 't firmament vermond
Gods gerechtigheid goed;
En 't aardrijk bemerkt vroed.
Zijn eer tot dezer stond.
- 4 Dat zij werden beschaamd,
Die daar ('t welk niet betaamt)
Tot beelden zijn gevloeden
En dienen de afgoden.
Gij eng'len al te zaam
Aanbidt den Heer bekwaam.
Sion, die Godes woord
Met vreugde heeft gehoord,
Verblijdt in Zijnen Naam.
- 5 O Heer, Uw regiment
Den dochteren bekend
Van Juda uitgelezen,
Werd zeer van haar geprezen.
Want Gij nu verhoogd zijt
In alle landen wijd;
Meer zijt Gij door Uw kracht
Dan de goden geacht,
Nu en tot allen tijd.
- 6 Gij, die den Heer bemint
En hartelijk bezint,
Wilt toch de boosheid haten
En ganselijk verlaten;
Want God 't leven bewaart
Zijner knechten vermaard.
Die Hij verlossen zal
Van de godd'lozen al,
En maken z' onbezwaard.
- 7 Den vromen zal voortaan
't Licht des troestes opgaan;
Blijdschap komt na veel smarten
Allen oprechten harten.
Komt dan, gij vromen rein,
Verblijdt u groot en klein;
In den Heer u verheugt
En prijst (zijnde vol vreugd)
Zijn goedheid in 't gemein.

Psalm 98

- 1 Wilt onzen God een nieuw lied zingen,
Want Hij heeft groot wonder gedaan;
Door Zijn hand kan Hij alle dingen
Overwinnen en gans verslaan.
Hij heeft ons 't heil geopenbaret,
Daardoor dat wij al zijn bevrijd,
En Zijn gerechtigheid verklaart
Den volkeren breed ende wijd.
- 2 Hij heeft gedacht aan Zijn genade,
Naar Zijne goedigheid zeer groot,
En aan Zijn waarheid vroeg en spade,
Tot troost Israëls in den nood.
't Heil, dat ons God nu wilt toezenden
Is alzins bekend nu ter tijd;
Dies moeten des aardbodems enden
Juichen en zingen zeer verblijd.
- 3 Looft den Heer met der harpen snaren,
Trompetten en bazuinen klaar;
Dat ze met psalmen nu verklaren
En zingen Zijnen lof eenpaar.
Juichet voor onzen God geprezen,
Die een Koning sterk wezen zal.
Dat de zee ontspringe mits dezen,
En het aardrijk met zijn volk al.
- 4 Dat de waterstromen zeer krachtig
Verblijd zijn en t' zamen verheugd;
Dat ook alle bergen eendrachtig
Geneugte bewijzen en vreugd.
Want God komt richten hier beneden
De wereld in gerechtigheid,
Ende Hij zal heersen met vreden
Over 't volk in der billigheid.

Psalm 99

- 1 Onze God Die is
Een Koning gewis,
Daarom ook nu raast
Dat volk gans verdwaasd.
Op cherubim voort
Vaart God ongestoord;

Dies moet dat gans aardrijk
Hem vrezen al gelijk.

- 2 Zeer groot is de Heer,
Verheven in eer,
In Sion met kracht,
Dies ieder geslacht
Moet den Name Zijn
Met zang prijzen fijn;
Want Hij is wonderbaar
En zeer heilig voorwaar.
- 3 De koning niet slecht,
Heeft zeer lief dat recht
En rechtvaardigheid
Met de billigheid.
Daar leidt de Heere
Jakob met ere,
Naar Zijn woord met bescheid,
In der gerechtigheid.
- 4 Lovet nu dan vrij
Onzen God zeer blij,
En valt met ootmoed
Voor Hem nu te voet;
Zijn Naam is heilig.
Mozes goedwillig
En Aäron, die t' zaam
Gods dienaars zijn bekwaam.
- 5 Die en Samuël
Zijn naar Gods bevel
Biddende verhoord,
Naar Zijn godd'lijk woord
Uw volk beladen,
Als zij U baden,
Waren van U ontvaan
En verhoord van stond' aan.
- 6 Uit de wolken klaar
Sprak Hij met hen daar,
En toonde hen bloot
De kolomme rood.
Zij onbezwaret
Hebben bewaret
Zijn woord ende verbond
't Welk kwam uit Zijnen mond.
- 7 Gij, Die onz' God zijt,
Hebt verhoord altijd.
Uw volk; de misdaad

Hebt Gij vroeg en spaad'
Hen gans vergeven;
Doch Gij daarneven
Hebt, zonder onderlaat,
Gestraft haar zonden kwaad.

- 8 Den Heere nu prijst,
Hem ere bewijst;
Wilt Hem bidden aan
Op Zijnen berg zaan,
Naar Zijn gevallen;
Want boven allen
Is Hij heilig en goed;
Dies elk Hem loven moet.

Psalm 100

- 1 Gij, volkeren des aardrijks al,
Zingt den Heere met blij geschal,
En dient Hem met harte verheugd,
Verschijnt voor Zijn aanschijn met vreugd.
- 2 Bekent, dat Hij een Heere zij,
Die ons zonder ons toedoen vrij
Gemaakt heeft en verworven fijn
Tot schaapkens goed der weiden Zijn.
- 3 Wilt tot Zijnen tempel ingaan,
Doet van lof en dank vermaan;
In Zijn schone voorhoven zoet,
En prijst daar Zijnen Name goed.
- 4 Want vol van goedheid is de Heer,
Zijn genade duurt immermeer;
Zijn godd'lijk woord en Zijn waarheid
Blijven tot in der eeuwigheid.

Psalm 101

- 1 Van Gods goedheid en oordeel wil ik zingen;
Ik wil Hem schone lofpsalmen toebrengen,
Daarmee dat ik God den Heer bovenal
Grootmaken zal.
- 2 Ik wil wand'len met oprechten gemoede;
Wann' zal ik heersen met vreed' in voorspoede?
Dan wil ik mijn volk trouwelijk bijstaan

En voren gaan.

- 3 Van de boosheid heb ik, Heer, een afgrijzen;
En die anders met der daad niet bewijzen
Dan ergheid, die zullen in dat huis mijn
Nimmermeer zijn.
- 4 Ook de verkeerde mensen altemale
Moeten wijken uit mijn hof en mijn zale;
Hij zal van mij, die hem tot boosheid wendt,
Niet zijn gekend.
- 5 Die met achterklap haren naasten schaden,
Die met grootsheid en hoogmoed is beladen,
Die zal ik zamen uitroeien met vliet,
En lijden niet.
- 6 Mijn ogen zullen zien naar de oprechten,
Opdat zulken mogen wezen mijn knechten;
Mij zullen dienen, die vroom ende goed
Zijn van gemoed.
- 7 Die tot bedrog en list hem wil begeven,
Die zal van mij in dienst niet zijn verheven;
De leugenspreker en zal ook bij mij,
Niet wezen vrij.
- 8 Vroeg met ernst zal ik drijven uit den lande
De bozen all', en t' zaam brengen te schande;
Opdat Gods huis van boosheid groot en klein
Gans worde rein.

Psalm 102

- 1 Wil mijn gebed, Heer, verhoren,
Laat komen tot Uwe oren
Mijn zuchten, en in den nood
Verberg U niet, hij is groot
In dezen tijd der ellenden
Wil Uw oren tot mij wenden,
En als ik U bid ootmoedig,
Verhoor mij haast, o Heer goedig!
- 2 Verteerd is nu mijn leven zaan,
En als rook is 't geheel vergaan;
Mijn benen zijn droog door smart
Als een vuur brandt; en mijn hart
Moet gelijk 't dorre gras werden,
't Welk gemaaid ligt op der aerde;

Zodat ik hebbe vergeten
Mijn brood en mijn spijs t' eten.

- 3 Vlees en benen 't zamen kleven,
Door mijn zwaar zuchten en beven;
En mijn huilen en geklag
Geduurt altijd, nacht en dag.
Den roerdomp ik gelijk schijne
Die stil woont in de woestijne;
Den steenuil ben ik geleken,
Die alleen woont gans versteken.
- 4 Zo d' eenzaam' musse moet waken
In stilheid onder de daken,
Zo moet ik ook voor en naar
Wakker zijn met lijden zwaar.
Dagelijks aan alle enden
Mijn vijanden mij zeer schenden;
Zij spotten mijns en uit wraken,
Van mij een spreekwoord zij maken.
- 5 Ik ete d' asse in 't gemein,
Als brood in mijn lijden niet klein;
Vermenget is mijn drank klaar
Met mijne tranen voorwaar,
Door Uwen toorn niet om lijden;
Want Gij, Die mij hadt voortijden
Grotelijks en zeer verheven,
Hebt mij nu te grond' gedreven.
- 6 Als een schaduwe vergaan snel
Mijn dagen door dit lijden fel,
Ik ben verdorret als gras,
Dat voormaals afgemaaid was.
Maar Gij zult, Heer, eeuwig blijven,
En tot den eind' vast bekliven,
En de gedacht'nis geprezen,
Uwes Naams zal eeuwig wezen.
- 7 Gij zult U Heer, nu (och armen!)
Opmaken en U ontfarmen
Over Sion goedertier,
Uwe woonstee; want 't is schier
Meer dan tijd om te bewijzen
Uw goedheid niet om volprijzen;
De stond' is daar, wil toch merken
En Uwe woning versterken.
- 8 Gaarne zagen Uwe knechten
Dat Gij de stad woudt oprechten,
Want zij ganselijk gewis

Overhoop geworpen is,
Opdat U de volken vruchten,
En voor U beven en zuchten
De koningen des aardrijken,
En U eren desgelijken.

- 9 't Vervallen Sion opbouwen
Zal onze God vol van trouwen,
Hij, Die ons geholpen heeft,
Ende Zijn klaarheid ons geeft;
Hij zal dat bidden en klagen
Dergenen, die schier versagen,
Verhoren en verstaan goedig,
Naar Zijn goedheid overvloedig.
- 10 Dat zulks toch werde beschreven,
Opdat zij, die zullen leven
Na ons, gedenken hieraan,
En den kind'ren doen verstaan.
Dat Gods volk, van Hem verkoren
En nieuw'lijk wedergeboren,
Hem love tot alle stonden
Voor deez' weldaad niet om gronden.
- 11 Want de Heer, naar Zijn goedheid schoon,
Heeft van boven uit Zijnen troon
Op Zijn volk genomen acht,
Dat hier onder 't kruis versmacht;
Dat Hij 't zuchten en verlangen
Hore der arme gevangen,
En vrij maak' uit des doods banden,
En Zijn volk verloss' uit schanden.
- 12 Opdat des Heeren Naam en eer
Bekend tot Sion werd, o Heer!
En tot Jeruzalem rein
Zijn lof verbreed zij gemein.
Als de volkeren deemoedig
T' zamen zullen komen spoedig,
En de rijken zullen eren
En dienen den Heer der heren.
- 13 God vernedert gans mijne kracht
Op den weg, ende heeft gebracht
Tot niet mijn dagen voorwaar;
Dies spreek ik tot Hem eenpaar:
Heer, laat mij niet zijn verslagen
In 't midden van mijne dagen;
Want steeds blijven en voortvaren,
Heer, Uwe dagen en jaren.

- 14 Gij hebt gemaakt vast dat aardrijk
En de hemelen al gelijk;
Door Uw kracht zeer vast zij staan,
Nochtans moeten zij vergaan.
Maar Gij zult blijven bestendig,
Daar z' oud worden en ellendig,
Als een doek zeer klein van waarde,
En 't kleed eens mensen op aarde.
- 15 Als een verrot kleed en gewaad
Wordt ook veranderd hare staat;
Hoe heerlijk dat z' ook nu zijn,
Vergaan toch zal hare schijn.
Maar Gij, o Heer! daarentegen
Onveranderd allerwegen,
Zult blijven in wezen krachtig,
Zonder eind een Heer almachtig.
- 16 Daarom zullen der oprechten,
Uwer dienaren en knechten
Kind'ren, nu en t' allen tijd
Blijven vast en zijn verblijd.
Dat zaad Uwer uitverkoren
Zal wassen en vreugd oorboren,
En zal in overvloed wezen
Rijk en vruchtbaar, Heer geprezen.

Psalm 103

- 1 Mijn ziele, wil den Heer met lofzang prijzen;
Al wat in mij is, moet Hem eer bewijzen,
En Zijnen heil'gen Naam loven met vliet.
Wil hem prijzen en roemen onbeladen;
O gij, mijn ziel, loof des Heeren weldaden,
Die gij ontvangen hebt; vergeet die niet.
- 2 Loof Hem, Die door Zijn goedheid hoog verheven
De zonden al u gans'lijk heeft vergeven,
En u geneest van uw gebreken groot.
Prijs Hem, die u heeft vrijgekocht uw leven
Van den dood, dewelk' u zeer heeft doen beven,
Die u nu omringt met genade bloot.
- 3 Die uwen mond vol maakt met goed en vreugde,
En u jong maakt en daartoe ook vol jeugde,
Alzo men den arend jong worden ziet.
Hij is de Heer, Die gedenkt t' allen tijden,
Genadelijk hen, die hier onrecht lijden,
Dat recht is te doen in al haar verdriet.

- 4 Hij heeft Mozes (dat wij niet zouden dwalen)
Zijn wegen verklaard en willen verhalen;
Israël heeft Hij getoond Zijn doen al;
Hij is een Heer, barmhartig en zeer goedig,
Hij vergeeft haast en is tot toorn lankmoedig,
Volmaakt in goedheid, 't welk Hij blijven zal.
- 5 Het is wel waar, dat als wij ongestadig
Hem vergrammen, zo straft Hij ons genadig;
Nochtans blijft Hij niet verstoord langen tijd.
Hij handelt met ons niet naar onze zonden,
Hij is vriend'lijk en straft tot genen stonden
Ons naar verdienst', maar scheldt ons alles kwijt.
- 6 Zo hoog als de hemel staat van de aarde,
Zo groot is Zijn goedheid hun die aanvaarden
De heilige vreze Zijns woords voortaan.
Veel wijder dan 't oosten klaar is gestanden
Van den westen, zo heeft zonden en schanden
Onz' God van ons uit genade gedaan.
- 7 Gelijk een vader hem pleegt te erbarmen
Over zijn kind, zo wil Hem God ontfarmen
Over hen, die Hem vrezen in 't gemein.
Wat de mense zij, dat bekent de Heere;
Hij weet ook wel dat wij, vol van onere,
Niets anders zijn dan stof en stank onrein.
- 8 Als gras en hooi is hier des mensen leven,
Die heerlijk bloeit, zijnd' een wijle verheven,
Als een schone bloeme staand' op dat veld;
Maar als de wind eenmaal daarover drijvet,
Zij vergaat haast, zodat niet langer blijft
Haar plaatse, daar ze voormaals was gesteld.
- 9 Maar Gods barmhartigheid zal eeuwig duren
Hun, die Hem vrezen, en tot elke uren
Over kindskind blijft Zijn gerechtigheid;
Dien, die Zijn bond houden zonder afwijken,
Die Zijnen wille steeds doen desgelijken,
Uit 's harten grond met aller vlijtigheid.
- 10 God heeft Zijnen stoel vastelijk bereidet
In den hemel, en Zijn rijk uitgebreidet,
Denwelken alles onderworpen is.
Dies looft Hem, gij engelen sterk in krachten,
Gij, die daar uitricht met vlijt en met machten,
Zijn bevel met haast en met vreugd' gewis.
- 11 Looft den Heer, alle gij hemelse scharen,

En maakt Hem groot, gij Zijn trouwe dienaren,
Die Zijnen wille tot allen tijd doet;
Wilt al Zijn doen overal heerlijk loven;
En gij, mijn ziel, wil den Heer van hier boven
Altijd groot maken met hart en gemoed.

Psalm 104

- 1 Welaan, mijn ziel, gij moet God prijzen zeer;
Och, hoe groot en hoe heerlijk is nu, Heer,
Uwe goedheid overal uitgebreidet!
Gij zijt met heerlijkheid en eer bekleidet.
Gij zijt met klaarheid ganselijk bedekt,
Als waar' een kleed over U uitgestrekt;
Tot een tente hebt Gij des hemels trone,
Dien Gij uitspant als een gordijne schone.
- 2 Gij welft Uwe kamers met water rein;
De wolken zijn Uwe wagens niet klein;
De winden, drijvende naar Uw behagen,
Trekken met haar vleugelen Uwen wagen,
Van de winden, die licht zijn ende snel,
Maakt Gij Uwe posten en boden wel;
Vuur en tempeest zijn de dienaars bekwame
Uwer gerechtigheid alle te zame.
- 3 Gij hebt d' aard in haren pas vast in 't rond
Onbeweeglijk en ordent'lijk gegrond;
Zodat zij niet beweegd kan zijn ter zijden,
Maar blijft stedes vast staande t' allen tijden.
Te voren was dat gans aardrijke breed,
Overgedekt als met een zeer schoon kleed,
Door 't water 't welk daarover is gedreven
Boven de bergen, die hoog zijn verheven.
- 4 Maar zo haast als Gij die aanspraak zeer straf,
Zijn zij gevloten en gelopen af,
En voor de stem Uwes donders zeer krachtig
Zijn zij zamen geweken, Heer almachtig.
De bergen, die zeer hoog verheven zijn,
En de diepe dalen schoon, groen en fijn,
Zijn tot de plaatsen haast'lijk voortgevaren,
Die hen van U voortijds bereidet waren.
- 5 Gij hebt de palen des meers gemaakt vast,
Daar 't niet over en komt, noch ook en wast;
Opdat het niet meer bedekte 't aardrijke,
Deedt Gij, Heer, dat heerlijk werk desgelijke.
Gij deedt 't water in de dalen aldaar,

En liet springen schone fonteinen klaar,
Die zeer liefelijk langs de bergen vlieten,
En met gerucht in de dalen voortschieten.

- 6 Opdat alzo alle beesten op 't veld
Drinken mochten, zijnde met dorst gekweld;
En dat in de beken en de rivieren,
Hen verkwikken alle de wilde dieren.
Aan de beken en alszins daaromtrent,
Wonen de vogelkens elk aan zijn end,
Die tussen de takken der bomen springen,
En liefelijk met zoete stemmen zingen.
- 7 Gij maakt de stenige bergen eenpaar,
Door Uw kracht van boven vocht en vruchtbaar;
Zodat 't aardrijk vol vruchten is niet kleine,
Die Gij verleent den mensen in 't gemeine.
Gij doet 't gras wassen op berg en in dal,
Opdat het vee daarvan mag leven al;
Gij laat dat zaad voortkomen uit der aerde,
Daarmee dat ook de mensen gevoed werden.
- 8 Den wijn, die 't harte des mensen maakt blij,
En brood ook om hen te sterken geeft Gij;
Gij wilt Hem daartoe met olie beschinken,
Opdat zijn aanzicht schoon en klaar mag blinken.
De bomen wassen en zeer hoog opgaan,
De cederen die op Liban staan;
Die Uw goedheid, die niemand kan volprijzen,
Zelf heeft geplant, zo de werken bewijzen.
- 9 Daar maken de vogelkens haren nest,
En generen hen een ieder om best;
Op de hoge dennen, tot elke jaren.
Nestelen de wijd vliegende ooi'varen.
De bergen vol van allerlei gerucht
Zijn den geiten en hinden een toevlucht.
In holen, waar de zonne niet kan schijnen,
Behelpen hen de hazen en konijnen.
- 10 Wat zal ik meer zeggen? De mane klaar
Maaktet Gij, om af te delen dat jaar;
Der zonne loop hebt Gij zo afgemeten,
Dat ze haren ondergang steeds kan weten.
Van de duisternis hebt Gij door Uw kracht
Zeer wijselijk, o Heer, gemaakt den nacht;
In dewelk' ieder dier naar zijn begeren,
Hem kan roeren en overal generen.
- 11 Alsdan komen de jonge leeuwen voort
Uit de holen briesende zeer verstoord,

- Naar enen roof lopende welgemoedet;
Dat aas geeft Gij hun, Die alle ding voedet.
Zo haast als de zonne daarna opstaat,
Een ieder van hen in zijn kuile gaat,
Daar zij blijven tot den nacht zonder zorgen
En rusten gemakkelijk in 't verborgen.
- 12 Alsdan gaat de mens uit zonder gevaar,
Om te volbrengen zijnen arbeid zwaar,
Om 't akkerwerk, daarmee hij is beladen,
Te doen van 's morgens vroeg tot 's avonds spade.
O God! hoe heerlijk en hoe wonderbaar
Zijn Uwe wonderwerken ver en naar.
Hoe wijselijk doet Gij toch alle zaken,
Alle creaturen Uw goedheid smaken.
- 13 Wie kan uitspreken tot enigen tijd,
Die dieren die hen roeren in 't meer wijd?
De grote vissen met de kleinen, plegen
Daarin te zwemmen en hen te bewegen.
Daar varen de schepen niet zonder nood;
De walvissen, die schrikk'lijk zijn en groot,
Die Gij, o Heere hebt gemaakt om velen,
Ziet men alzins in de wateren spelen.
- 14 Alle dieren komen, o Heer, tot U vrij,
Zij zien op U en verwachten dat Gij
Hun haar spijs geeft in bekwame tijden,
Als zij nood hebben ende honger lijden.
Zo haast als Gij dan hun haar voeder geeft,
Zij nemen dat, zodat elk daarvan leeft.
Als Gij Uw hand opent en hen beg'nadigt,
Dan worden zij met goederen verzadigd.
- 15 Maar als Gij van haar Uw aanzicht afwendt,
Zo verschrikken zij zeer in groot ellend';
Gij neemt, Heer, den adem ende zij sterven,
En worden stof daarin zij ook verderven,
Is 't dat nog eens Uwe adem uitgaat,
Gij doet ze weder leven met der daad,
Zo zij tevoor' waren in zulke waarde,
En vernieuwt de gestaltenis der aarde.
- 16 Dat nu voortaan des Heeren heerlijkheid
Vast blijve staan tot in der eeuwigheid;
De Heere wil toch met genaad' aanmerken
En aanschouwen alle Zijn schone werken.
De Heer, zeg ik, Die als Hij d' aard' aanziet,
Haar doet verschrikken, dat zij van Hem vliedt;
Die de bergen door 't woord van Hem gesproken
Haast doet beven, zweeten ende zeer roken.

- 17 Ik wil den Heere gans mijn leven lang,
Zonder stilzwijgen prijzen met lofzang.
Mijn God wil ik, zo lang als ik zal leven,
Psalmengezang en vereringe geven.
Ik bid Hem, dat Hij mijn gebed en woord
Hem laat behagen en wezen verhoord;
't Welk zo het geschiedt, ik wil mij verblijden
In den Heer mijnen God aan alle zijden.
- 18 D' ongelovig' en godd'lozen bekend,
Moeten vergaan en haast nemen een end.
Welaan mijn ziel, den goeden God wil loven:
De wereld gans prijze den Heer hier boven.

Psalm 105

- 1 Een ieder moet tot deze tijden
De hoogheid des Heeren belijden,
En prijzen Zijnen Name goed.
Elk verkondige met der spoed
Allen volkeren nu voortaan
De werken, die Hij heeft gedaan.
- 2 Wilt Hem loven en van Hem zingen,
En Zijn wonderwerken voortbringen;
Roemt zeer Zijnen heiligen Naam,
Gij, die Hem zoekt van harten zaam,
Wilt ook wezen tot dezen tijd
In Hem verheugd en zeer verblijd.
- 3 Zoekt den Heer en Zijn wonderwerken,
Zoekt Zijn aanschijn, daarop wilt merken;
Vergeet Zijn grote daden niet;
Vertelt Zijn wonderen met vliet.
Roemt Zijn oordelen en Zijn woord,
Die de Heer Zelf gebracht heeft voort.
- 4 Gij dat zaad Abrahams al voren,
't Welke Hem God heeft uitverkoren;
En desgelijks gij Jakobs zaad,
't Welk God zeer liefheeft met der daad.
God is onz' God, en blijven zal;
Hij heerset met kracht overal.
- 5 Want God gedenkt altijd genadig
Aan Zijn verbond, 't welk blijft gestadig,
En aan dat woord, dat Hij heeft klaar
Toegezeid, en wil 't houden waar

In 't duizendste geslacht dat leeft,
Zo Hij Abraham belooft heeft.

- 6 Die eed en zal niet zijn verloren,
Dien Hij Izaäk heeft gezworen,
En ook Jakob; maar hij zal fijn
Eeuwiglijk vast en zeker zijn,
In Israël zal dit verbond
Vast blijven staan tot aller stond.
- 7 Ik zal Mijn volk, sprak God verheven,
't Schone land Kanaän ingeven;
Dat zal gewis en voor een slot
Uwes erfdeels wezen dat lot;
Al waren zij weinig en klein,
En vreemdelingen in 't gemein.
- 8 Van 't een rijke tot 't ander krachtig
Trokken zij, en tot volken machtig.
Maar God wilde toelaten niet,
Dat men hen aandede verdriet;
Ja zelfs de koningen Hij niet
Om harentwil ongestraft liet.
- 9 Mijn gezalfden (sprak Hij) niet schadet,
Mijn profeten toch niet versmadet.
Hij liet honger komen in 't land,
Dat men schier daar geen brood en vand;
Maar Hij zond voor hen een man groot.
Die Zijn volk hielp uit 's hongers nood.
- 10 Dat was Jozef, die daar behendig
Verkocht was tot een knecht ellendig;
Die in stokken vast lag en stijf
Met veel ijzers rondom aan 't lijf;
Tot de tijd kwam, was hij gekweld,
Dien God daartoe hadde gesteld.
- 11 Toen hem genoeg hadde, ja zere
Doorlouterd en beproefd de Heere,
Toen zond de koning tot hem zaan,
En liet Jozef los en vrij gaan;
Hij was een groot heer, toch liet hij
Jozef halen en maken vrij.
- 12 Hij maakte hem zijner dienaren
Een meester, hoe hoog dat zij waren;
Hij maakte hem regeerder vroed,
Van al zijn rijkdom en zijn goed;
Om te geven een recht verstand
Den wijzen in Egypteland.

- 13 Toen reisd' in Egypteland spoedig
Met zijn kinderen Jakob goedig;
Als een vreemdeling hij daar kwam
In 't land van den vervloekten Cham;
Daar zijn vijanden zeer vol pracht
Gesteld werden onder zijn macht.
- 14 God, Die daar is de hoogst geëerde,
Der vijanden harten verkeerde;
Zodat zij gram werden en fel
Over Gods lieve knechten snel;
Zij versierden veel listen kwaad,
Om die te verdrücken met smaad.
- 15 Mozes en Aäron geprezen
Zond God, die Hij had uitgelezen
Tot Zijn knechten die t' zaam gelijk
Al Zijn wonderwerken zeer rijk
Zouden doen en laten geschiên,
Dat ieder man die konde zien.
- 16 Hij liet hun duisterheid toekommen,
En maakte 't gans donker rondomme;
Deze twee waren ook voortaan
De stemme Gods gans onderdaan
Haar water werd bloed overal,
Dies stierf veel vis in groot getal.
- 17 Hij maakte der vorsen zeer vele,
Dat de stank kwam tot in de kele,
Ja tot in 's konings kamer rein,
God sprak, en daar werden gemein
Luizen ende wormen zeer wreed,
Over 't ganse land wijd en breed.
- 18 Hij gaf hagel in steed' van regen;
Met vuurvlammen was 't land geslegen;
Den vigg'boom en den wijngaard teer
Sloeg God, en ook veel bomen neer.
Hij sprak en haast kwamen daar bloot
Kevers en veel sprinkhanen groot.
- 19 Zo werd dat gras alle vereten;
De vrucht des velds werd ook verbeteret;
D' eerstegeboren' zijn vergaan,
De sterksten waren ook verdaan.
God voerd' uit Zijn volk menigvoud
Geladen met zilver en goud.
- 20 Daar was onder den hoop gemeine

Gans geen krankheid, noch groot noch kleine.
Egypte was tot dezen tijd,
Door des volks uittrekken verblijd;
Want zij allen minst ende meest
Voor dit volk zeer waren bevreesd.

21 Met een wolke God Zijn volk dekte;
Om 's nachts te lichten, Hij verwekte
Een vuur, 't welk brandde met geweld,
En verlichtte dat ganse veld.
Zij baden God, Die hun haast gaf
Veel kwakkelen van bovenaf.

22 Met hemels brood spijsd' Hij ze allen,
En met dorst hard zijnd' overvallen,
Gaf Hij uit den steen water zoet
In de woestijn met overvloed.
Want Hij heeft bij Hem overleid,
Wat Abraham was toegezeid.

23 Hij voerde Zijn volk uit met vreugden;
Zijn kind'ren op den weg verheugden,
En zongen Zijn daden zeer schoon;
Totdat God hun tot enen loon,
Der heidenen erfgoed gaf in,
Ende meteen al haar gewin.

24 Opdat z' als Zijn trouwe dienaren
Zijn geboden zouden bewaren,
En bereid zouden zijn eenpaar,
Om te houden Gods wet zeer klaar.
Dies moet Zijn lof wezen verbreed
Met lofzang in der eeuwigheid.

Psalm 106

- 1 Dankt God, want Hij is vriendelijk,
En Zijn goedheid duurt eeuwiglijk.
Waar is hij, die toch kan uitspreken
Des Heeren wonderwerken al?
En Zijn grootdaden, klaar gebleken,
Genoegzaam kunnen prijzen zal?
- 2 Wel dien, die houdt Uw gebod goed,
En in alle dingen recht doet.
Gedenk mijns, Heer, naar Uw genade
En naar Uwe vriendelijkheid;
Laat mij toekomen vroeg en spade
Uwen bijstand en goedigheid.

- 3 Dat wij zien en horen gemein
't Heil Uwer uitverkoor'nen rein;
En ons daarin mogen verblijden,
Dat het Uwen volke welgaat;
Dat ik mag roemen t' allen tijden
Met Uw erfdeel in dezen staat.
- 4 Wij en onze vaders meteen
Hebben U vergramd groot en klein;
Gans verkeerd zijn, Heer, onze wegen,
Wij zijn trouw'loos aan U gaar zeer;
Onz' vaders in Egypte plegen
Uw werken te vergeten, Heer.
- 5 Zij en hebben niet recht bedacht
Uwer goedheid zeer grote kracht;
Maar aan de zee zijn zij al t' zame
Den Heere geweest zeer rebel;
Doch Hij hielp ze (door Zijnen name
En door Zijn macht) en niemand el.
- 6 Hij heeft gestraft de zee zeer wijd,
Zij werd droog en des waters kwijt;
Hij voerde ze door dat meer krachtig,
Als door een woestijne zeer breed;
En hielp ze door Zijn hand almachtig
Van al haar vijanden zeer wreed.
- 7 Hij heeft ze los en vrij gesteld
Van harer vijanden geweld.
In 't meer zijn die alle verzopen,
Die Zijn volk haten, 't welk heeft fijn
God vertrouwd, en met grote hopen
Geloofd en geroemd den God zijn.
- 8 Maar zij hebben vergeten zaan
De werken, die God had gedaan;
Zijnen raad zij niet en verwachten,
Maar werden in de woestijn daar
Belust, en hebben met verachten
God getergd en gelasterd zwaar.
- 9 Hij gaf hun harer harten lust,
Dat haar begeerte werd geblust;
Maar z' hebben haast den walg gekregen.
Zij hebben Mozes wederstaan,
En ook Aäron allerwegen,
Die de heil'ge kleders had aan.
- 10 Onder Dathan ging 't aardrijk op,

- En viel Abiram op den kop.
't Vuur werd haast onder hen ontsteken,
't Welk de bozen heeft verbrand gaar;
En tot Oreb gans afgeweken,
Maakten en dienden 't kalf daarnaar.
- 11 Zo waren zij verdwaald gans zeer,
En hebben God, D'welk was haar Heer',
Bij een weidende kalf geleken;
En de werken vergeten snel,
Die God had met kracht onbezweken
In Egypte gedaan zeer wel.
- 12 Zijn daden vergaten zij haast,
Die toch 't land Cham maakten verbaasd;
En ook al Zijne wonderwerken,
Die bij 't Rode Meer zijn geschied.
Daarom liet God Zijn gramschap merken,
En wilde 't volk brengen tot niet.
- 13 Maar Mozes, Gods verkoren knecht,
Heeft hem tussen beiden gelegd,
En Gods toornigheid afgewendet,
Zodat Hij Zijn straffen naliet,
Dat Zijn volk niet gans werd geschendet,
Met zoveel plagen en verdriet.
- 14 Zij verachtten 't beloofde land,
Vol goederen aan elken kant;
Zijne woorden zij niet vertrouwden;
Maar murmureerden voor en naar,
In de hutten, die zij hen bouwden;
En verachtten Gods stemme klaar.
- 15 Daarom hief de Heer op Zijn hand
Tegen hen, en heeft ze met schand'
Met hopen ter neder geslagen.
Onder de volkeren aldaar,
Zijn zij met haar zaad door veel plagen
Verstrooid in Gods toorne zeer zwaar.
- 16 Ba,,l-peor hingen ze aan,
En hebben te eten bestaan
Der doden afgoden off'randen,
Zij maakten God met haar doen gram,
Dies nam ze de Heer uit de landen,
In den toorn die over hen kwam.
- 17 Toen kwam Pinehas met der daad,
En strafte een zulk schand'lijk kwaad.
Daarmee werden gestild de plagen;

Welke werk van God was geacht
Voor een werk naar Zijn welbehagen,
In der gerechtigheid volbracht.

- 18 Zij vergramden ook God altijd
Aan 't twistwater met haren strijd;
Mozes zij ook jammerlijk plaagden,
Bedroefden hem zo zeer zijn hart;
Dat hij wat sprak, 't welk God mishagde,
Door ongeduldigheid en smart.
- 19 De heidenen, zo God beval,
Brachten zij niet om overal.
Maar spaarden die, 't welk was verboden;
En leerden doen haar boosheid groot;
Zij dienden haar vervloekt' afgoden,
Die hun waren enen aanstoot.
- 20 Den veldduivelen zeer onrein,
Hebben zij geofferd gemein
Haar zonen en dochteren t' zamen;
Zij vergoten 't onschuldig bloed
Harer kinderen, in de namen
Der afgoden in overvloed.
- 21 Zij hebben 't land met bloed bedekt
Der onschuldigen en bevlekt
Met haar onreinheid niet om lijden;
Zij hebben schand'lijk geboeleerd,
En dagelijks aan alle zijden
Met de afgoden gehoereerd.
- 22 God werd over 't volk zeer beroerd,
Dat Hij zo wijd hadde gevoerd,
En kreeg een walging Zijner erven.
Dies gaf Hij Zijn volk in de macht
Der heidenen, die haar verderven
En verdrukking zochten met kracht.
- 23 Haar haters hebben z' onder voet
Gehad en gebracht tot ootmoed.
God maakte ze vrij onbeladen;
Maar zij dreven moedwilligheid;
Niet ter wereld konde hen schaden,
Dan alleen haar eigen boosheid.
- 24 Toch aanzag de Heer in den nood
Zijn volk, en uit genade bloot
Hoorde Hij haar bidden en klagen.
Aan Zijn verbond heeft Hij gedacht,
En Zijns toorns heeft Hij leed gedragen,

Naar Zijn goedheid zeer hoog geacht.

- 25 Bij hen, daar Zijn volk was gevaan,
Vonden zij gunst van stonden aan.
Wil ons, Heer, goediglijk bevrijden,
En verlossen door Uwen Naam
Van de heidenen t' allen tijden;
Zo zullen wij U prijzen t' zaam.
- 26 Geloofd zij God van Israël
In eeuwigheid en niemand el;
Hij zij altijd heerlijk geprezen!
Dies moet het volk spreken verheugd;
Het moet also eeuwiglijk wezen,
God zij alzins geloofd met vreugd!

Psalm 107

- 1 Wilt God lof en eer geven,
Groot is Zijn vriend'lijkheid,
En Zijn goedheid verheven
Blijft in der eeuwigheid.
Zij die vrij zijn gekocht,
Zullen Zijn Naam verklaren,
En die God heeft gebrocht
Uit angst en groot' bezwaren.
- 2 Hij brengt dat volk te zame,
Uit 't oost en 't westen breed
En uit 't noord onbekwame,
En ook uit 't zuiden heet;
Zo zij dolen meteen
In onbegaande wegen,
Ende toch vinden geen
Plaatsen hun welgelegen.
- 3 Zo zij door 's hongers krachten
En met dorst zijn gekweld,
En dat schier ook versmachten
Ziel en lijf op dat veld;
Zo zij dan God zeer goed
Bidden in haar ellenden,
Hij zal Hem met der spoed
Haast tot haren troost wenden.
- 4 Hij brengt ze dan zeer goedig
Op enen rechten pad,
Totdat ze komen spoedig
In een bewoonde stad.

Alsdan zingen zij rein
Gods goedheid, die zij prijzen;
Van Zijn wond'ren niet klein
't Volk zij fijn onderwijzen.

- 5 De Heer verkwikt dat harte,
Dat van dorste vergaat;
Dat ook lijdt 's hongers smarte,
Van Hem zijn spijs ontvaat;
Zij die gevangen zijn
In moordkuilen verstoten,
Vol van angst, vrees en pijn,
In ketenen gesloten.
- 6 Omdat ze niet betrachtet
Hadden des Heeren woord,
Maar hadden stout verachtet
Gods gebod voort en voort.
Doch als zij zijn in nood
En ootmoediglijk klagen,
En in lijden zeer groot
Benauwd zijn en verslagen.
- 7 Zo zij bidden den Heere
In al haar lijden zwaar;
Haar kruis, om Zijns Naams ere,
Weert Hij hen haast daarnaar.
Uit de moordkuilen fel,
Uit angst en ook uit schanden
Verlost Hij die zeer snel,
En uit ijzeren banden.
- 8 Gods goedheid, die ze prijzen,
Alsdan zingen zij rein;
't Volk zij fijn onderwijzen
Van Zijn wond'ren niet klein.
Omdat Hij breekt meteen
Al de metalen deuren,
En grendels slaat aan tweên,
Door Zijn kracht tot die uren.
- 9 Die met kruis zijn beladen
Om harer zonden stank,
En zijn om haar misdaden
Uitdrogende zeer krank.
Als zij in zulk geval
Niet eten tot dien stonden,
Maar werpen 't uit met al,
En zijn half dood bevonden;
- 10 Zo zij bidden den Heere

- In al haar lijden zwaar;
Haar kruis, om Zijns Naams ere,
Weert Hij hen haast daarnaar.
Als Hij spreekt een woord goed,
Gezondheid zij verwerven;
Daardoor zijn zij behoed
Van den dood en 't verderven.
- 11 Gods goedheid, die ze prijzen,
Alsdan zingen zij rein,
't Volk zij fijn onderwijzen
Van Zijn wond'ren niet klein.
Zij doen God t' Zijner tijd
Dankofferen bekwame,
En melden zeer verblijd
Met vreugd' Zijn doen al t' zame.
- 12 Die in galeien blijven
Ter zee hier ende daar,
Ende te water drijven
Haren handel eenpaar,
Die zien altijd zeer wel
Gods wonderlijke werken,
In 't meer vol baren fel
Kunnen ze die bemerken.
- 13 Als God beveelt de winden,
Zij blazen met geweld,
Zodat men haast kan vinden
't Meer met baren ontsteld.
Zij varen hoog zeer haast,
Dan vallen ze te gronden,
Dat het volk wordt verbaasd,
En half dood schier bevonden.
- 14 Zij suizelen en vallen,
Als dronkaards in 't gemeen,
En verliezen met allen
Zin en verstand meteen.
Zo zij dan God zeer goed
Bidden in haar ellenden,
Hij zal Hem met der spoed
Haast tot haren troost wenden.
- 15 Hij maakt de winden stille;
De baren zo men ziet,
Moeten naar Zijnen wille
Stil zijn en roeren niet.
De tempeesten stilt Hij,
Dat zij met blijdschap slaven,
En brengt ze daarna vrij

In een gewisse haven.

- 16 Gods goedheid, die ze prijzen
Alsdan zingen zij rein,
't Volk zij fijn onderwijzen
Van Zijn wond'ren niet klein.
Bij 't volk zonder verdrag
Gods Name zij vereren,
En doen daarvan gewag
Bij eerbare raadsheren.
- 17 Hem, die de waterstromen
Maakt een droge woestijn,
En de beken alomme
Gans uitgedroogd doet zijn;
Die dat aardrijk vruchtbaar
Plaagt met onvruchtbaarheden,
Om de mensen die daar
In drijven haar boosheden.
- 18 Die den dorren aardrijke
Geeft waters overvloed,
Op heiden desgelijke
De beken lopen doet;
En daar bijeen verzaamt
't Volk met honger beladen;
Die steden zeer vernaamd
Daar bouwen zonder schaden.
- 19 Die daarna 't veld bezaaien,
Planten ook wijngaard zoet,
Daarvan zij daarna maaien
Jaarlijks de vruchten goed,
Daar werden zij verzaad,
Zij nemen toe en bloeien;
Men ziet in zulken staat
Haar vee wassen en groeien.
- 20 Dan werden zij geminderd
En zeer klein in getal,
Door tegenheid gehinderd
En door nood overal.
Rijk, edel, zeer vernaamd,
Werden verstrooid te malen;
In omwegen beschaamd,
Achter landen zij dwalen.
- 21 Toch helpt God en bevrijdet
D' armen uit tegenspoed,
Zijn zaad gebenedijdet
God, gelijk schaapkens goed.

De vromen, die dit zien,
Verheugen onverdroten;
Maar de godd'lozen vlien
Met den mond toegesloten.

- 22 Die wijs is zal zulks achten,
En dit al gadeslaan,
En Gods goedheid betrachten;
Zo zal hij die verstaan.

Psalm 108

- 1 Mijn hart is, o Heer, recht bereid,
Met ernst ende met vurigheid,
Om dichten, en U met gezang
Te loven met harpengeklang.
Gij, mijn psalter, ontwaket vrij,
En gij, mijn harpe, wil ook blij
God loven; want 's morgens bekwame
Wil ik vroeg prijzen Zijnen Name.
- 2 Ik wil U danken, o mijn Heer!
Onder de volkeren gaar zeer;
Ik wil Uwen roem maken kond
Met psalmen, nu en t' aller stond.
Want Uwe genade zeer zoet
Gaat zo wijd als de hemel doet;
Uwe waarheid haar zo wijd rekket
Als de hemel in 't brede strekket.
- 3 Verhef U zeer hoog, Heer, mitsdien
Laat Uw heerlijkheid alzins zien;
En opdat Uw volk verlost zij,
Help mij met Uw hand en hoor mij.
Maar God heeft verhoord 't gebed mijn
Van Zijnen berg, dies moet ik zijn
Verblijd; want Hij heeft mij gegeven
Sichem en 't dal Sukkoth daarneven.
- 4 't Gehele land Gilead rein
Zal mij gegeven zijn alleen;
Van Manasse 't gehele goed
Zal mijn wezen met overvloed.
In Efraim met zijn volk al
Mijn hoofd ik lieflijk rusten zal.
Juda zal ook zijn desgelijke
't Voornaamste van mijn koninkrijke.
- 5 Maar Moab zal zijn met oneer,

Ik en achte 't gans'lijk niet meer.
Dan een wasvat, daarin dat mijn
Voeten zullen gewassen zijn.
Edom acht ik met zijn volk koen,
Niet beter dan mijn oude schoen,
Palestina zal met gezangen
En eerbiedinge mij ontvangen.

- 6 Wie geleidt mij van dat volk mijn
In een stad, daar ik vrij zal zijn,
Die sterk is? Wie zal wederom
Mij brengen in dat land Edom?
Zult Gij dat niet doen, Heer, hiernaar,
Gij, Die ons verstroot hier en daar?
Gij die met onzen leger koene
Niet gingt, alzo Gij pleegt te doene?
- 7 Doe ons bijstand, Heer, in den nood,
Tegen den geweldigen groot;
Want mensenhulp, zo men nu ziet,
Is in den nood veel min dan niet.
Maar God zal ons maken zeer sterk
Tegen onze haters in 't perk;
Hij zal vertreden onz' vijanden,
En hen t' zamen brengen te schanden.

Psalm 109

- 1 O Heer, mijn roem en eer geprezen,
Wil toch voortaan niet stille wezen.
De booz' openen hare monden
Tegen mij, en samen verkonden
Valsheid en veel leugenen kwaad,
Met tongen erg en obstinaat.
- 2 Zonder oorzaak zij steeds kwaad spreken,
Met haat fel zij hen aan mij wreken
Voor liefde, die ik t' allen tijden
Hun doe, zeer hard zij mij bestrijden.
Maar in mijn tegenheid niet klein,
Is 't gebed mijn toevlucht allein.
- 3 Voor 't goede, kwaad zij mij bewijzen,
En voor liefde haat met afgrijzen;
Dies wil z' o Heer, met angst en beven
Den godd'lozen wreed overgeven,
Dat hem sta aan de rechterhand,
Tot zijn verderf, zijne vijand.

- 4 Als hij voor dat recht zal verschijnen,
Laat hem veroordeeld zijn met pijnen.
Laat zijn gebeden hem verkeren
Tot zond' en tot zijner oneren.
Laat zijn dagen haast'lijk vergaan,
En anderen zijn ambt ontvaan.
- 5 Laat ook zijn kind'ren wezen werden,
En zijn wijf een weduw' op aarde;
Laat ze dwalen en beide t' zamen
Brood bedelen; wil ze beschamen!
Verderf ze gaar, maak ze berooid,
Laat ze uitlandig zijn verstrooid.
- 6 Laat de woekeraars gans uitzuipen
Zijn goed, en dat hem onderkruipen
De vreemden, ja roven gestadig.
Dat hem niemand en zij genadig,
Noch ook hem ontfermt in 't gemein
Over zijn arme wezen klein.
- 7 Dat zijn nakomers haast versmachten
En vergaan in 't tweede geslachte;
Zijn huis zij te gronde gesmeten.
Dat nimmermeer worde vergeten
Zijner vaders zonden zwaar,
Die zij gedaan hebben eenpaar.
- 8 Wil Heer, ook zijner moeder zonden
Gedachtig zijn tot allen stonden.
Laat de boosheid, die zij bedrijven,
T' eeuwiger tijd, Heer, voor U blijven;
Laat haar gedachtenisse zaan
Van der aarde gans'lijk vergaan.
- 9 Omdat hij nooit en had ontfarmen
Over de bedrukten en armen;
Maar vervolgde hen, die daar zaten,
Met ellend' benauwd bovenmaten;
De bezwaarden met angst en nood
Vervolgde hij wreed tot den dood.
- 10 Hij heeft den vloek gewenst alommen,
Laat die nu, Heer, over hem kommen;
Hij begeerde nooit genen zegen,
Dies geeft hem dien in genen wegen,
Laat hem met ongeluk en leed
Als met enen rok zijn gekleed.
- 11 Gelijk men 't water pleegt te drinken,
Wil hem alzo den vloek inschinken;

Zo d' olie de benen doordringet,
Laat hem ook zo wezen omringet,
En als met een rieme zeer snel
Omgegord zijn met vloeken fel.

- 12 Dit zij de loon in alle landen
Mijner moedwillige vijanden;
Laat zulks de kwaad' tongen beërven,
Die met list zoeken mijn verderven.
Maar Gij, o Heer, in dezen nood,
Help mij om Uws Naams wille groot.
- 13 Heer, mijn troost staat op Uw genade,
Verlos mij nu, kom mij te stade;
Want ik ben ellendig vol plagen,
Mijn hart in mij is gans verslagen;
Ik vare weg in dezen staat,
Gelijk een schaduwe vergaat.
- 14 Dikwijls ben ik verjaagd met tranen,
Zo men in 't veld jaagt de sprinkhanen.
Mijn kniën zijn zwak en zonder krachten.
Van vasten dagen lang en nachten;
Mijn vlees is mager, want gaar net
Is verteerd al mijns lichaams vet.
- 15 Nog moet ik, Heer, aan alle zijden
Duizend spotreed'nen van hen lijden;
Als zij mij zien, die boze kudden,
't Hoofd over mij zij t' zamen schudden.
Maar Gij, mijn Koning en mijn Heer,
Help mij genadiglijk nu meer.
- 16 Opdat ze, Heer, mogen bemerken,
Dat dit zijn Uwer handen werken;
En dat zij zulks mogen belijden,
Dat Gij mij wilt en kunt bevrijden.
Zij zullen mij vloeken vol spijt,
Maar Gij zult zegenen altijd.
- 17 Is 't dat ze hen tegen mij stellen,
Gij zult ze met smaad nedervellen;
En zult mij met blijdschap verhogen,
Daar zij zullen zijn aangetogen
Met smaad; want haar kleed wezen zal
Schand' en groot oneer overal.
- 18 Ik wil God met mijn gezang prijzen;
In de gemeenten zal oprijzen
Zijn roem; want Hij heeft bijgestanden
Den armen, dien Hij lost uit handen

Der bozen; zodat ledig komt
Hij, die t' onrechte was verdoemd.

Psalm 110

- 1 De Heer heeft gesproken tot mijnen Heere:
Zet U nu fijn tot Mijne rechterhand,
Totdat Ik Uw vijanden met onere
Tot enen voetbank maak in 't ganse land.
- 2 God zal den scepter van Uw koninkrijke
Uit Sion strekken over d' aarde breed;
En Hij zal tot u spreken desgelijke:
Heerset over al Uw vijanden wreed.
- 3 Vrijwillig zal 't volk geschenk doen met vrede,
Op den dag van Uwe kroninge fijn;
Gelijk de dauw rijkelijk valt beneden,
Zullen U veel kind'ren geboren zijn.
- 4 God heeft met ernst gezeid ende gezworen
Met enen eed, die vast'lijk zal bestaan.
Gij zijt een eeuwig Priester uitverkoren,
Naar Melchizedeks ordening voortaan.
- 5 Tot Uwe rechterhand zal God verderven
Al Uwe vijanden met grote kracht;
De boze koningen zal Hij doen sterven,
Ter tijd Zijner gramschap met volle macht.
- 6 Hij zal Hem ook aan de heidenen wreken,
En 't land vol maken met lichamen dood;
En eindelijk dat hoofd gans in stukken breken,
't Welk nu heerset over veel landen groot.
- 7 Ja, Hij zal ook op den weg uit de beken
Haast drinken van 't lopende water klaar;
En zal daarna Zijn hoofd heerlijk opsteken,
En hebben de overwinning eenpaar.

Psalm 111

- 1 Den lof en prijs gans overal
Met harte vrij ik roemen zal
Mijns Heeren en Gods van hier boven.
In Zijn gemeente zeer bekwaam,
Daar de vromen komen te zaam,

Zal ik den Heer danken en loven,

- 2 Gods werken zijn groot ende goed,
Wie die waarneemt met harten vroed,
Die heeft daarin een groot behagen.
Wat Hij maakt is heerlijk en zoet;
Dies Zijn gerecht'heid zal en moet
Vast blijven ten eeuwigen dagen.
- 3 God heeft door Zijn daden niet slecht,
Een gedachtenis opgerecht
Zijner goedigheid zeer genadig.
Hij spijst, die Hem vrezen eerbaar,
En Zijn verbond, dat blijft hiernaar
Eeuwiglijk vast ende gestadig.
- 4 Den Zijnen maakt Hij bekend hier
Zijn daden, en geeft goedertier
Tot erfgoed der heidenen landen.
De waarheid en gerechtigheid,
Welke blijven in eeuwigheid,
Zijn t' zaam de werken Zijner handen.
- 5 Zijn geboden louter en klaar
Zijn oprecht, ook is Zijn woord waar;
Die vast staan zullen en bekliven.
Hij heeft Zijn volk verlost met kracht,
En een bond te wege gebracht,
't Welk bestendig en vast zal blijven.
- 6 Heilig en heerlijk is Zijn Naam,
Ook zal Godes vreze bekwaam
't Begin der rechte wijsheid wezen.
Hij is wel kloek ende wel vroed,
Die God vreest en Zijnen wil doet,
Die wordt in eeuwigheid geprezen.

Psalm 112

- 1 Wel hem, die altijd is begeven
Tot Gods vrees in alle zijn leven,
Die lust tot Zijn woord heeft verkregen.
Zijn zaad zal zeer geweldig wezen;
Door Gods genade, hoog geprezen,
Verkrijgen de vromen den zegen.
- 2 Rijkdom en volheid aller dingen
Zal God dezes mans huis toebringen;
Zijn gerechtigheid zal bekliven.

Den vromen zal een licht verschijnen,
't Welk de duisterheid zal verdwijnen;
Door Gods goedheid, die vast zal blijven.

- 3 Wel hem, die uitleent door meed'lijden,
Die 't zijne doet tot allen tijden,
Oprecht'lijk zonder iemands schade;
Die zal in eeuwig' ere blinken.
Men zal zijner eerlijk gedinken
In alle plaatsen vroeg en spade.
- 4 Als daar vallen zeer zware plagen,
Zo wordt hij door angst niet verslagen;
Want hij hoopt vast op God almachtig.
Dies is hij getroost en vrijmoedig,
En zal zijn lust zien overvloedig,
In den val der vijanden krachtig.
- 5 Hij deelt Zijn goed uit met ontfarmen
Den behoeftigen en den armen;
Zijn gerechtigheid blijft gestadig
Zeer hoog wordt zijn hoorne verheven;
Ook zal hem een zulk ere geven,
Die eeuwig blijft, de Heer genadig.
- 6 De godd'lozen zullen Gods daden
Met verdriet zien, en zeer beladen
Bijten de tanden en hen kwellen.
Zij zullen uitdrogen en sterven,
En in haar lusten boos verderven,
Hoe zij hen ook daartegen stellen.

Psalm 113

- 1 Gij, kind'ren die den Heer dient vrij,
Looft ende prijst Zijnen Naam blij;
Laat de hoogheid Gods zijn geprezen.
Laat zeer heerlijk nu zijn verklaard
Des Heeren Naam zeer wijd vermaard,
En eeuwiglijk voort verhoogd wezen.
- 2 Van der zonnenopgang zeer klaar
Tot den ondergang moet eenpaar
Geloofd wezen Uwe Naam, Heere!
Die over alle volken wreed
Heerset, en zo wijd en zo breed
Als de hemel is, strekt Zijn ere.
- 3 Wie is onzen Heere gelijk,

Die in Zijn hemels koninkrijk
Zo verheven is met eerwaarde?
En van daar Zijn ogen afslaat,
Ziende hoe 't alleszins toegaat
In den hemel en ook op d' aarde?

- 4 Hij heft zeer fijn op uit den stof
Den kleinen, tot Zijn eer en lof.
Uit den drek verhoogt Hij den armen;
Dat Hij hem bij de vorsten groot,
Ja bij de vorsten Zijns volks bloot,
Verheffe naar Zijn groot ontfarmen.
- 5 't Huis des wijfs, 't welk was onvruchtbaar,
Geeft Hij vol kinderen eerbaar
Die in 't huis spelen en op straten;
Zodat d' onvruchtbare veracht,
Kind'ren gewint met grote macht;
Dies zij verblijd wordt bovenmaten.

Psalm 114

- 1 Toen Israël Egypteland verliet,
En als 't huis Jakobs ganselijk afschied
Van 't vreemd volk en zijn wezen;
Juda werd Gods heilig' ere zeer klaar,
En God werd Israëls Heer openbaar,
Ja, een Heer hoog geprezen.
- 2 De zee zag zulks aan, en week zeer verbaasd;
De Jordaan was ook gedwongen met haast
Haar achterwaarts te keren
Als schapen sprongen de bergen meteen,
En de heuvelen en de bergskens klein
Gelijk lammerkens tere.
- 3 Wat was u zee, dat gij wegvloodt zo zaan?
Ende waaromme zijt gij, o Jordaan,
Zo terugge gedreven?
Bergen, waarom sprongt gij als schapen vet?
Gij bergskens, waarom hebt gij u ontzet
Als lammerkens die beven?
- 4 Voor Gods aanschijn, Die alle ding vermag;
Voor Jakobs God, voor Wien (zo men daar zag)
't Aardrijk beefde waarachtig.
Voor dien God, Die maken kan enen stein
Tot een meer, en doet springen een fontein
Uit enen steenrots krachtig.

Psalm 115

- 1 Niet ons, niet ons, maar U behoort, o Heer,
Om Uwes woords wille alleen de eer;
't Welk is en blijft waaarachtig.
Waarom zouden de heidenen met spot
Lachende zeggen: Waar is nu haar God,
Dien zij aanroepen klachtig?
- 2 Onze God woont in den hemel voorwaar,
Hij maakt en doet alles in 't openbaar,
Wat Hij wil in de landen.
Maar aller heidenen afgoden zijn
Niets dan goud en zilver gelouterd fijn,
Werken der mensenhanden.
- 3 Zij hebben monden en spreken gaar niet,
En ogen derwelken gene iets ziet;
Het zijn al dode dingen.
Zij hebben oren, maar gans geen gehoor;
Neuzen, nochtans wat men hen stelt voor,
Genen reuk zij inbrengen.
- 4 Zij hebben handen en grijpen niets aan,
Haar voeten kunnen ganselijk niet gaan;
Haar kele kan niet spreken.
Die ze maken, zijn hen gelijk voortaan,
En die ze bezoeken, en daarop staan,
Zijn daarbij vergeleken.
- 5 Maar gij, Israël, hoopt op den Heer rein
Hij is uwe hulp en uw kracht alleen,
En uwen schild bevonden.
Gij huis Aärons op God vast vertrouwt;
Hij is uw sterkheid, als gij zijt benauwd,
Die u helpt t' allen stonden.
- 6 Gij die God vreest, laat uw hoop zijn gesteld
Op God, Die uw kracht is en uw geweld;
Voor Wien de bozen beven.
De Heer gedenkt onzer; Hij wil ook goed
Israëls en Aärons huis met spoed,
Zijn zegeningen geven.
- 7 Allen dien, die God vrezen in 't gemein,
Hetzij dat ze groot zijn of ook zeer klein,
Doet God veel goeds genadig.
De Heer zal u meer zegenen altijd,

En uwe kinderen maken verblijd,
Door Zijn goedheid weldadig.

- 8 Gij zijt dat volk, dien God uit liefde geeft
Veel goeds; die den hemel en d' aarde heeft
Gemaakt zere bekwame.
De hemelen zijn des Heeren allein;
Der mensenkinderen dat aardse plein
Gaf Hij in al te zame.
- 9 De doden en zullen, Heer, Uwen lof
Niet verkonden, noch zij die nu in 't stof
En in 't graf zijn gelegen;
Maar wij die leven, zullen overal
U altijd loven met blijde geschal
En prijzen allerwegen.

Psalm 116

- 1 Ik heb den Heer lief, want Hij heeft verhoord
Mijn stem ende bidden in mijn zwaar klagen.
Ik zal Hem bidden in mijn kwade dagen,
Omdat Hij Hem tot mij neigt, naar Zijn Woord.
- 2 De strikken des doods hadden mij omvaan;
Ik was beladen met angsten der hellen,
Ik was in nood, in zuchten en in kwellen;
Doch ik riep des Heeren Naam alzo aan:
- 3 O Heer! verlos mijn ziel uit dezen nood.
En ik bevond dat Hij was zeer weldadig,
Zeer vriendelijk en ook zere genadig;
Die wel behoedt d' eenvoudigen zeer bloot.
- 4 Want als ik ter nederlag onder voet,
Geholpen heeft mij onze God almachtig.
Dies wees tevreden, o mijn ziele klachtig,
Naardien dat de Heer u deez' weldaat doet.
- 5 Gij hebt, Heer, mijn ziel bevrijd van den dood,
Mijn ogen van tranen, mijn voet voor vallen;
Dies wil ik wandelen mijn dagen allen
Vromelijk voor U, o mijn God zeer groot!
- 6 Ik gelove, dies spreek ik in 't gemeen;
Toch werd mijn ziel zeer jammerlijk geplaget,
Dies sprak ik met een gemoed gaar versaget:
Alle mensen zijn leugenaars meteen.

- 7 Hoe zal ik toch God Zijn weldaden al
Vergelden? Ik zal den beker heilzame
Nemen in de hand, en des Heeren Name
Met dankbaarheid ik verkondigen zal.
- 8 Ik wil mijn beloften in 't openbaar
Betalen in Gods gemeente geprezen.
De dood der heiligen voor God zal wezen
Een ding, dat kostelijk is en dierbaar.
- 9 Heer! ik ben Uw knecht, ja ik ben Uw knecht,
Ende een zoon van Uwe dienstmaagd kleine.
Mijn banden hebt Gij gebroken alleine;
Dies wil ik U dankofferen oprecht.
- 10 Dat is: Ik wil Uwen Naam maken kond,
Die heerlijk is ende zeer hoog verheven.
Ik wil den Heere mijn belofte geven,
Midden onder Zijn volk tot dezer stond.
- 11 In de voorhoven des Heeren zeer rein
Wil ik van harte Hem lofzangen zingen;
Ik wil tot Jeruzalem wel toebringen
Zijnen prijs. Looft Hem met mij in 't gemein.

Psalm 117

- 1 Gij, heidenen, looft saam den Heer;
Gij, volkeren, bewijst Hem eer;
Want groot is Zijn genade goed
Over ons al in overvloed;
Bestendig is ook Zijn waarheid
Over ons in der eeuwigheid.

Psalm 118

- 1 Danket den Heer zeer hoog geprezen,
Want groot is Zijn vriendelijkheid;
Zijn goedertierenheid zal wezen
Bestendig in der eeuwigheid.
Israël moet hem nu begeven
Om te verkonden met bescheid,
Dat Gods barmhartigheid verheven
Geduurt tot in der eeuwigheid.
- 2 Dat huis Aärons al te zame
Moet nu bekennen wijd en breed,

Dat des Heeren goedheid bekwame
Geduurt tot in der eeuwigheid.
Zij al die God vrezen ootmoedig
Moeten spreken met vlijtigheid,
Dat onzes Gods genade goedig
Geduurt tot in der eeuwigheid.

- 3 Als ik, Heer, in angst was gestadig,
Zo riep ik God den Heere aan,
En Hij verhoorde mij genadig,
Met troost heeft Hij mij bijgestaan.
De Heer is met mij t' allen tijden,
Dies vrees ik niet wat mensen koen,
Die mij haten ende benijden,
Voor kruis en verdriet mij aandoen.
- 4 God is met mij, Dien ik betrouwe
Met allen die mij gunstig zijn;
Dies zal ik mijnen lust nog schouwen
Aan alle de vijanden mijn.
Het is beter op God te hopen,
Dan op mensen die haast vergaan;
Veel beter is 't tot God te lopen
In nood, dan op prinsen te staan.
- 5 Veel mensen mij listig omringen,
Aan alle zijden openbaar;
Doch ik wil ze t' zamen ombringen
In des Heeren Name voorwaar.
Zij omringen mij nu ten tijden
Met grote kracht ende geweld;
Maar God zal mij voor hen bevrijden,
Zij worden haast nedergeveld.
- 6 Als van bijen, was ik besloten
Van de dwazen, die met der schand'
Gedempt zijn, 't welk hen heeft verdrotten,
Als vuur 't welk de doornen afbrandt.
Gij vijand, gij hebt mij versteken
En gezocht te brengen ten val;
Maar God heeft mij ('t heeft wel gebleken)
Onderstand gedaan overal.
- 7 God zeer sterk is mijn kracht alleine.
Mijn roem ende mijn ere groot.
Ende mijn lofzang in 't gemeine,
Mijn Zaligmaker in den nood.
De vroom' in hare hutten zingen,
Zijnde verblijd en verheugd zeer,
Van Uw hand sterk, die alle dingen
Krachtiglijk overwint, o Heer.

- 8 De sterke rechterhand des Heeren
Is zeer verhoogd tot dezer tijd,
En behoudt 't veld met kracht en ere;
Zulks zingt dat volk zijnde verblijd
Maakt u van hier al mijn vijanden,
Ik zal niet sterven noch vergaan,
Maar leven, en in alle landen
Van Gods weldaden doen vermaan.
- 9 God heeft mij, 't is waar gekastijdet
En vaderlijk getuchtigd wel;
Doch Hij heeft mij tot nu bevrijdet
Genadiglijk van den dood fel.
De grote poorten doet toch open
Des tempels, daar de vroom' in zijn;
Opdat ik vrij daarin mag lopen,
En heerlijk loven den God mijn.
- 10 De poorten schoon, kost'lijk verheven,
Zijn des Heeren poorten voortaan;
De vromen tot deugden begeven
Zullen al t' zaam daardoor ingaan.
Daar wordt Gij, Heer, van mij beleden,
Ende groot gemaakt van nu voort;
Want in mijn meeste tegenheden
Hebt Gij mij verlost en verhoord.
- 11 De steen, die de bouwheren t' zame
Verworpen hebben en veracht,
Is geworden zere bekwame
De hoeksteen, die 't huis houdt met kracht.
Dit wonder is door Gods vermogen
En door Zijn macht also geschied;
Dit is voorwaar in onze ogen
Een wonderwerk, 't welk men hier ziet.
- 12 Dit is de dag schoon uitgelezen,
Dien de Heer Zelf nu gemaakt heeft;
Dies moeten wij zeer verheugd wezen
En verblijd zijn, want God zulks geeft.
Ik bid U Heer, in mijn verdrukken,
Uwen koning toch hulpe doet,
Ende laat toch nu wel gelukken
's Konings ingang en hem behoedt.
- 13 Geloofd zij Hij, Die komt gereden
Tot ons in des Heeren Naam rein;
Zegen zij over U in vrede.
Gij Gods huisgenoten gemein.
De Heer is een God vol genaden,

Die ons allen verlicht zeer klaar;
Bindt den slachtoffer onbeladen
Aan de hoornen van den altaar.

- 14 Gij zijt mijn God, Dien ik doe ere
Met lofzangen van zoeten toon;
U alleen aanbid ik, o Heere;
En prijs U steeds met psalmen schoon.
Danket den Heer zeer hoog geprezen,
Want groot is Zijn vriendelijkheid;
Zijn goedertierenheid zal wezen
Bestendig in der eeuwigheid.

Psalm 119

- 1 Gelukzalig is de mense die leeft
In een gemoed dat oprecht is bevonden,
Die hem geheel tot Gods wetten begeeft.
Wel hem, die naarstig is tot allen stonden,
Om te houden Gods geboden zeer zoet,
En Zijn kennisse met vlijt te doorgronden.
- 2 Dezulken zijn niet boos, maar wijs en vroed,
Die altijd gaan in Gods wetten en wegen,
En zoeken te doen wat recht is en goed.
Gij wilt, Heer, dat een ieder zij genegen,
Te houden Uwe geboden zeer klaar.
Met vurigheid, zo Uw kinderen plegen.
- 3 Och waar 't, dat Gij mijn leven gans en gaar
Schiktet naar Uwe wet door Uw genade,
Dat ik niet af en viele hier noch daar.
Zo lang werd' ik bevrijd voor schand' en schade,
Als ik Uw woord met vlijt zal merken aan,
En mij zal zoeken daarmee te beraden.
- 4 Dan zult Gij van mij prijs en eer ontvaan
Uit een rein hart, als ik werd onderwezen
Van Uw rechten, die met dat recht bestaan.
Ik wil houden Uwe wet uitgelezen;
Dies bid ik, zijnde met krankheid bevaan,
Verlaat mij niet langer, o God geprezen!
- 5 Hoe zal een jongman onstraffelijk gaan
In zijn wegen? Als hij hem recht zal dragen
Naar Uw gebod en goddelijk vermaan.
Ik zoek U Heer, met een naarstig navragen;
Dies van Uwe wet en laat mij toch niet
Afwijken, nu toch ook tot genen dagen.

- 6 In mijn hart en gemoed, alzo men ziet,
Draag ik Uw woord, dat ik niet overtrede,
Maar trouw'lijk wandel in Uw woord met vliet.
O Heer, Uwen naam moet wezen beleden
Van mij, en hoog geprezen bovenal,
Leer mij verstaan Uwe rechten en zeden.
- 7 Met mijne lippen ik vertellen zal
Uwe rechten, die ik steeds wil vermonden,
Zonder iets te vergeten groot of smal,
In Uw getuig'nissen heb ik bevonden
Meer troost en vreugd', dan een mens onverzaad
Vindt in 's werelds rijkdom t' eniger stonden.
- 8 Ik spreke van Uw gebod vroeg en spaad',
En zoeke te verwerven nu ten tijden
't Verstand Uws wegs, daarnaar dat mij 't hart staat;
In Uw geboden zal ik mij verblijden,
En merken op Uw woord en Uwen raad,
Die ik bewaren zal ende belijden.
- 9 Stort Uwe gaven op mij, Uwen knecht,
Opdat ik, Heer, eeuwig daardoor mag leven,
En onderhouden Uw gebod oprecht.
Reinig mijn duister ogen, wil mij geven
Een rein gezicht, opdat ik merken kan
De wonderen Uwer wet hoog verheven.
- 10 Ik ben een gast, en gelijk een vreemd man;
Daarom wil mij, Heer, de kennisse schinken
Uwes woords, dat ik niet wijke daarvan.
Mijn ziel is krachteloos van steeds te dinken,
Met groot verlang naar dat rechte verstand
Uwer rechten, die schoon ende klaar blinken.
- 11 Gij straft de stouten en brengt ze ter schand';
Ook zijn zij, die moedwillig van U wijken,
Gans'lijk vervloekt in zulk verkeerd verstand.
Voor smaad, oneer en alles desgelijken
Behoed mij, want Uw getuig'nissen rein
Houd ik zeer vast zonder enig bezwijken.
- 12 Verzameld zijn nu de heren bijeen,
En met gemak in spot van mij zij spreken;
Maar Uw knecht spreekt van Uw wetten alleen;
Als ik die hebbe, mij kan niets ontbreken.
Zij zijn mijn raadsheren geacht niet kleen,
Welker troost in nood mij niet heeft bezweken.
- 13 Ik ben voorwaar hem gelijk, die daar leit

In 't graf bedekt; maar wil mij, o Heer krachtig,
Verkwikken, zo Gij mij hebt toegezeid.
Ik heb in nood U aangeropen klachtig,
En Gij hebt mij verhoord; wil mij voort meer
Horen en leren Uw rechten waarachtig.

- 14 Onderwijs mij in Uwes gezets leer;
Zo zal ik de wonderheden betrachten
Uwes woords, en die melden t' Uwer eer.
Ik ben bedrukt, 't harte dunkt mij versmachten;
Sterk mij met Uw beloften en Uw woord;
Ik bid U, Heer, wil mij toch niet verachten.
- 15 Van onrechte wegen bevrijd mij voort,
En geef mij Uwe wet tot mijn oorboren
Die mij zekerlijk geleidt ongestoord.
Ik heb den weg der waarheid uitverkoren,
En sla op Uw gebod in dezen strijd
Mijn ogen, opdat ik niet ga verloren.
- 16 Dewijl ik dan, Heer, met een hart verblijd
Uwe wet zo naarstelijk heb bewaret,
Van schanden en oneer mij toch bevrijdt.
Ik zal vrijwillig gaan en onbezwaret
In den weg Uwer geboden altijd,
Als Uwe troost mij zal wezen verklaret.
- 17 Leer mij Heer, Uwen weg gans ende gaar,
Die volmaakt is, bekennen en bewaren,
Dat ik dien houde tot den eind eenpaar.
Geef mij Uwen Geest, dat ik mag ervaren,
Uw woord; ik zal dat houden onderdaan
Van harte in 't midden Uwer dienaren.
- 18 Geleid mij toch, maak dat ik recht mag gaan
Zonder wijken in alle Uwe paden,
Want mijnen lust heb ik alleen daaraan.
Beweeg mijn hart en wil mij wel beraden
Tot Uwe inzettingen; maar gans niet
Tot gierigheid, die niet is om verzaden.
- 19 Wend mijn oog af, maak dat ze niet en ziet
Ijdel' dingen; wil die kracht in mij werken,
Dat ik in Uwe wegen ga met vliet.
Bevestig Heer, en wil in mij versterken
Uwe beloften; want ik, Heere goed,
Hoop op U en vrees U, zo Gij kunt merken.
- 20 Keer van mij den smaad, die men mij aandoet,
Dien ik vreze; maar Uw gerechtigheden
Zijn gemengeld met barmhartigheid zoet.

- Ik hebbe begeerd in mijne gebeden
Uwe wet met ernst, dies vermaak mijn gemoed
Door Uw genaad' en troostelijke reden.
- 21 Laat mij smaken de kracht Uwer goedheid.
En voor gevaar behoed mij, Heer, genadig;
Want Gij hebt Zelfen mij zulks toegezeid;
Opdat ik hem, die mij bespot zeer smadig,
Stoppe den mond; want ik mij, Heer alleen
Verlaat op Uw woord vast ende gestadig.
- 22 Neem van mij niet weg Uwe waarheid rein,
Maar laat mijn lippen die altijd vermonden;
Want aan Uwe wet houd ik mij gemein;
Ik wil ze ook zeer vast'lijk t' allen stonden
Onderhouden, nu en t' eeuwiger tijd;
Want oprecht en heilig is zij bevonden.
- 23 Dan zal ieder zien dat ik ben bevrijd
Openlijk; mits dat ik zoek Uw bevelen
Te verstaan, van harte zijnde verblijd.
Voor de prinsen en koningen om velen,
Zal ik vrij van Uw getuig'nissen klaar
Spreken, en dezelve niemand verhelen.
- 24 Alsdan zal ik mij met een hart eerbaar
In de wet, die ons geleidt, zeer verblijden;
Die ik altijd bemind heb voor en naar.
Ik schikke mij daarnaar tot allen tijden;
Met handen en gemoed doe ik eenpaar
Vrijwillig, wat U behaagt zonder mijden.
- 25 Gedenk Heer, aan zulks als Gij Uwen knecht
Hebt toegezeid, daarop ik mijn betrouwen
Hebbe gesteld; want Uw woord is oprecht.
Het is mijn troost, als mij 't hart wil verflauwen,
Die mij verheugt en kracht geeft, o mijn God!
Als mij lijden toekomt en groot benauwen.
- 26 De stout' in mijn kruis hebben mij bespot;
Maar mijn hart door hare woorden zeer prachtig,
Wijkt niet af, Heer, van Uw lieflijk gebod.
Ik ben veel meer met vlijt geweest gedachtig
Der oordelen, die Gij van 't begin aan
Gedaan hebt, die mij getroost hebben krachtig.
- 27 Als ik bij mij te denken wil bestaan
't Kwaad dergenen, die Uwe wet verlaten,
Ik ben met schrikken en beven bevaan.
Ik heb daarvan veel zangen boven maten
Gedicht ende gezongen met aandacht,

Als ik vreemd was, van ieder man verlaten.

- 28 Ik heb niet afgelaten in den nacht
U te bidden, opdat ik mocht beleven
Uw woord, als ik in angst schier was versmacht.
Gij hebt mij ook deze gave gegeven
Die ik begeerd hebbe met volle macht,
Dat ik mocht houden Uwe wet verheven.
- 29 Gij zijt Heer, mijn erfdeel en al mijn goed;
Ik heb voor mij genomen onverdroten
Uw woord steeds te bewaren met ootmoed.
Dies troost mij nu, wil mij toch niet verstoten,
Dat bid ik U, naar Uwe goedigheid,
En houd 't woord vast, dat Gij eens hebt besloten.
- 30 Ik heb mijn doen naarstiglijk overleid,
Daarom wil ik mijn voeten met vlijt strekken
Naar Uwer getuigenissen bescheid.
Om zulks te doen wil ik niet lang vertrekken;
Maar ik geve mij haast tot Uwe wet,
Opdat ik and'ren daartoe mag verwekken.
- 31 De booz' hebben mij beroofd met opzet
Mijns goeds, doch niettegenstaande die schade,
Uw woord vergat ik nooit in mijn gebed.
's Middernachts sta ik op, ja vroeg en spade,
Om te prijzen Uw oordelen nu voort,
Die oprecht zijn in alle Uwe daden.
- 32 Bij dien, die Uwe wet hebben gehoord
En gehouden, ook vrezende Uwe Name,
Houd' ik mij, Heer, altijd met goed akkoord.
D' aard' is vol van Gods goedheid zeer bekwame,
Die Hij geeft; dies leer mij verstaan Uw woord
En onderhouden Uw rechten al t' zame.
- 33 Gij hebt uitgestort over Uwen knecht
Uw goederen, naar Uw beloft' o Heere!
Die ik verwacht heb naar Uw woord oprecht,
Geef mij, o God! Uwer gezonde lere
't Rechte verstand; want ik heb t' allen tijd
Uwe wet gaar recht geacht t' Uwer ere.
- 34 Eer dat ik, Heer, van U was gekastijd,
Zo dwaald' ik zeer in allerlei omwegen;
Maar nu houd ik Uw woord, zijnde verblijd.
Gij zijt, o Heer! tot goedheid gans genegen,
Een mild Gever Uwer gaven voortaan;
Laat Uwe rechten mij niet zijn verzwegen.

- 35 Met valse klachten ben ik nu belaan
Van de hovaardigen zeer leugenachtig;
Doch ik zal in Uwe wet straks voortgaan,
Haar hart is bedekt met haar vet smeer krachtig,
Dies zij niets kunnen verstaan; maar mijn vreugd
Zal altijd zijn in Uwe wet waarachtig.
- 36 Geen meerder goed, Heer, Gij mij geven meugt,
Dan dat Gij mij vernedert en maakt kleine;
Dat ik leer Uwe wet die mij verheugt,
Veel zilver en goud, gelouterd zeer reine,
Is niet zo kostlijk, noch goed van deugd,
Als Uw woord is en Uwe wet alleine.
- 37 Uwe handen hebben mij toebereid
Ende gemaakt; wil mij Uwen geest geven,
Dat ik mag houden Uw wet met bescheid;
Dan zullen zij, die in Uw vreze leven,
Als zij mij zien vast staan op Uw woord klaar,
Hen ook verblijden in Uw woord verheven.
- 38 Als Gij de wereld straft met Uw hand zwaar,
Gij doet haar recht naar Uw gerechtigheden;
Gij vernedert mij ook terecht eenpaar.
Ik bid U, Heer, wil toch door Uw goedheden,
In dezen angst troosten mijn harte bloot,
Zo Gij mij toezeit' in den tijd voorleden.
- 39 Heb meed'lijden met mij in dit kruis groot,
Zo kan ik leven; want in Uwe lere
Heb ik groten lust en troost in den nood.
Dat zij beschaamd worden en vol onere,
Die mij verdrukken in geveinsdheid kwaad;
Maar mijn hart denkt alleen aan Uw woord, Heere.
- 40 Dat zij tot mij komen vroeg ende spaad',
Die U, Heer, eren en van harte vruchten,
En verstaan Uwe wet en Uwen raad.
Laat mijn hart oprecht blijven zonder duchten
In Uwe wegen, dat ik met der daad
Beschaamd zijnde, niet behoefte te zuchten.
- 41 Mijn ziel heeft op Uwe zaligheid acht,
Die Gij mij belooft in Uw woord gestadig;
Zodat ze schier door 't verlangen versmacht.
Mijn ogen zijn zeer moe, o Heer genadig,
Van 't wachten Uwer hulp; dies zeg ik klaar:
Wanneer zult Gij mij troosten, Heer weldadig?
- 42 Ik ben geworden, door angst en nood zwaar,
Als een blaas in den rook zijnd' opgehangen;

- Doch ik gedenk aan Uw woord voor en naar,
Hoe lang zal ik nog wachten met verlangen,
Dat ik zie, dat Gij hun eenmaal doet recht,
Die mij vervolgen, en 't hart maken bange?
- 43 De mensen kwaad, zoeken mij Uwen knecht
Te doen vallen; dies zij mij kuilen graven,
Tegen Uwe wet, die klaar is en slecht.
Uwe geboden zijn zwaar, doch zij slaven
Om mij te verdrukken, Heer, met geweld;
Help Heer! wil mij met Uw gunste begaven.
- 44 Zij hebben mij zo vervolgd en gekweld,
Dat ik schier gaar was terneder geslagen;
Toch heb ik steeds naar Uw woord mij gesteld.
Verkwik mij Heer, naar Uw goed welbehagen;
Opdat ik houd' en van mij zij verteld
De wet Uws monds, nu en t' allen dagen.
- 45 Zo lang, Heer, als de hemel zal bestaan,
Zal ook Uw woord, o mijn God, vast bekliven,
Hetwelke nimmermeer en zal vergaan,
Gelijk d' aard' eeuwiglijk zeer vast moet blijven,
Alzo blijft Uwe waarheid, die Gij rein
Ende zeer klaar ons hebt laten beschrijven.
- 46 Alle ding, dat Gij hebt gemaakt allein,
Bestaat nog vastelijk, o Heer almachtig!
En is U onderdaan groot ende klein,
Ik waar, Heer, in mijn ellenden zeer krachtig,
Gans'lijk vergaan, waar 't dat mij steeds Uw woord
Niet hadde verheugd en getroost eendrachtig.
- 47 Ik wil Uw bevel, dat ik heb gehoord,
Niet vergeten; want Gij troost mij daarmee,
En vermaakt mijnen geest daarmee nu voort.
Ik ben Uwe, bewaar mij toch in vrede;
Want Uwe wet, die mij zeer wel bevrijdt,
Zoek ik en spreek daarvan tot elke stede.
- 48 De godd'lozen loeren uit haat en nijd,
Om mij t' onderdrukken in mijn ellenden;
Doch ik ben in Uwe wet zeer verblijd.
Ik zie alles verkeren en omwenden,
Ja gans vergaan; maar Uw gebod altijd,
Bestaat vast 't welke nimmermeer zal enden.
- 49 O Heer, hoe heb ik zo lief Uw bevel,
Met een hart 't welk men in ijver ziet branden;
Daarvan spreek ik, ende nergens van el.
Uw woord doet, dat ik alle mijn vijanden

Ver overtreff in Uwe wijsheid goed;
Het is die, die ik stedes heb in handen.

- 50 Ik ben wijzer dan al mijn leraars vroed,
Zo wel hebt Gij mij, o Heer, onderwezen.
Der wet onderwerp ik mij met ootmoed.
Veel wijzer dan de raadsheren geprezen
Ben ik, hetwelke daardoor komt, o Heer,
Dat ik Uw woord doorzoeken wil en lezen.
- 51 Ik beware mijn voeten langs zo meer,
Opdat ik niet en ga in boze wegen,
Opdat ik onderhoud Uw woord en leer,
Van Uwe rechten, Heer, ik niet en plege
Af te wijken; want Gij maakt mij die kond,
En mij die te leren, zijt Gij genegen.
- 52 Och hoe zoet is, Heer, Uw woord mijnen mond,
Veel zoeter dan honing of honingraten,
Als ik dat recht smake t' eniger stond.
Uwe wet maakt mij kloek en doet mij haten
Alle valse wegen uit 's harten grond,
Dat ik die verachte gans boven mate.
- 53 Uw woord is gelijk een fakkel zeer klaar.
En een schoon licht, Heer, aan mijne voetpaden,
Om mij den weg recht te wijzen eenpaar.
Ik heb beloofd, en wil 't doen onbeladen;
Namelijk, houden de rechten vermaard
Uwer wet, die ons gans recht kan beraden.
- 54 Ik ben, Heer, wonderlijk en zeer bezwaard;
Daarom troost mij en bevrijd mij van schande,
Naar de beloft', die Gij mij hebt verklaard.
Wil goediglijk ontvangen deez' offrande,
Die ik U vrijwillig heb toegebracht;
Leer mij Uwe rechten menigerhande.
- 55 Mij ziel is in gevaar dag ende nacht,
Evenals had ik die in mijne handen;
Toch wordt Uw woord altijd van mij bedacht,
Heer, veel strikken leggen mij mijn vijanden,
Maar nog en ben ik beweegd gans'lijk niet,
Van Uw wet te wijken in zulke standen.
- 56 Uw getuigenissen heb ik met vliet
Voor mijn erfgoed vastelijk uitverkoren;
Want zij zijn mijn vreugd en troost in 't verdriet.
Ik zal altijd mijn naarstigheid oorboren,
Om Uw woord te houden, wat mij geschiedt;
Daartoe heb ik gans mijne lust al voren.

- 57 Ik hebbe steeds al de mensen gehaat,
Die tot schalkheid eenpaarlijk zijn genegen;
Maar tot Uw wet al mijn begeerte staat.
Gij zijt Heer, mijn bescherming allerwegen,
Mijnen toevlucht heb ik tot U alleen,
Ik verwacht Uwe hulp ten tijd gelegen.
- 58 Wijkt van mij, gij bozen groot ende klein,
Ik wil mij houden aan Gods wet verheven,
Dat ik die doe naar Zijnen wille rein.
Onderhoud mij, Heer, dat ik nu mag leven
Naar Uw woord; trek mij uit den dood nu meer,
Laat mij van mijn hope niet zijn gedreven.
- 59 Wees mijne kracht, versterk mij nu, o Heer!
In alle mijn lijden en tegenheden
Zal ik tot Uwe wet belust zijn zeer.
Gij zult hen, die niet houden Uwe zeden,
Die niet dan bedrog drijven, met der spoed
Teniet doen en onder Uw voeten treden.
- 60 Als schuim verwept Gij al de booz' onvroed;
Dies heb ik lief Uw gebod hoog geprezen,
En houde dat met een vrolijk gemoed.
Ik moet verschrikt en gans verslagen wezen,
Als ik de oordelen, die Gij Heer, doet,
Bedenk; ik moet mij ontzetten mits dezen.
- 61 Ik doe ieder man recht in billijkheid;
Dies overgeef mij, Heer, in gene dingen,
Hun, die mij haten uit nijd en boosheid.
Stuur Uwen knecht ende wil hem ook dwingen
Tot allerlei deugd en ere voortaan;
Opdat mij de bozen niet t' onderbrengen.
- 62 Mijn ogen zijn vermoeid met op te slaan,
In 't verwachten des heils mij toegesproken,
In Uw woord, 't welk vastelijk zal bestaan,
Doe wel Uwen knecht, van geeste gebroken;
Leer mij Uwe wet, naar Uw goedheid wijd;
In gramschap laat mijn kwaad niet zijn gewroken.
- 63 Ik ben Uw knecht, dies Gij, Die mijn Heer zijt,
Geef mij den Geest en verstand om te merken
De verborgenheid Uwer wet altijd.
Het wordt tijd, dat Gij Heer, niet om versterken
't Kwaad straft; daar is geen wet noch trouw voorwaar,
Die 't volk hindert alle boosheid te werken.
- 64 Maar ik bemin Uw geboden eenpaar,

- Meer dan kostelijk goud zeer groot van waarde,
Ja dan edelgesteenten zeer dierbaar.
Ik acht Uwe rechten, die ik aanvaarde,
Recht te wezen; maar ik hate (dit 's klaar)
De valse wegen en 't kwaad op de aarde.
- 65 Uwe getuig'nissen zijn schoon en goed,
Daarin zijn secreten niet om doorgronden;
Dies houd ik die met vlijt in mijn gemoed.
In Uwe wet is zulk een licht gevonden,
Daardoor dat zij, die oprecht zijn en slecht,
Verstandig en wijs worden t' allen stonden.
- 66 Ik heb dikwijls begeerd met een hart recht
Te volbrengen Uwe wetten al t' zame;
Daartoe heeft, Heer, enen lust Uwen knecht,
Aanzie mij en toon mij Uw hulp bekwame,
Alzo Gij hen te doen gewone zijt,
Die liefhebben en eren Uwen Name.
- 67 Geleid mij op den weg en mij bevrijd
Door Uw woord, en wil de zonde niet laten
Heersen over mij, tot enigen tijd.
Hoezeer dat ze mij kwellen die mij haten,
Bewaar mij Heer, zo zal ik ook nu voort
Leven naar Uw gebod goed boven maten.
- 68 Laat Uw aanschijn over mij, naar Uw woord,
In genade lichten, en wil mij leren
Verstaan 't recht, 't welk Gij overal oorboort.
Ik schrei altijd, mijn klachten hen vermeren,
Zo ieder man dagelijks ziet en hoort,
Dat Uw woord niet gehouden wordt in eren.
- 69 Heer Gij zijt volmaakt in gerechtigheid,
Daarom ook wat Gij doet tot allen tijden,
Geschiedt met recht ende met billijkheid.
Recht doen en waarheid spreken zonder mijden,
Zijn twee stukken, die Gij overal bloot
Begeert met dreigementen t' allen zijden.
- 70 Der godd'lozen boosheid mij zo verdroot,
Dat ik in 't spreken mij schier had vergeten,
Ziend' Uw woord zo veracht van klein en groot.
Uw woord is rein, 't welk ik wel heb geweten,
Daarom heb ik daarin mijnen lust rein,
Laat dat van mij nimmermeer zijn versmeten.
- 71 Al ben ik veracht, verworpen alleen,
Toch heb ik Uwe geboden zeer goedig
Niet vergeten in mijn lijden niet klein.

Uwe rechten zijn gans recht, Heer zachtmoedig,
Die eeuwiglijk zullen zeer vast bestaan,
Zij zijn in waarheid volmaakt overvloedig.

- 72 Angst ende nood komen mij altijd aan;
Nochtans heb ik groten troost, Heer verheven,
Uit Uw woord tot allen tijden ontvaan.
Uwe gerechtigheid blijft, Heer, daarneven
Eeuwiglijk vast; leer mij Uw woord verstaan,
Zo zal ik dat voortaan met vlijt beleven.
- 73 Ik heb U gebeden van harten vrij:
Geef mij dat ik bidde, wil mij verhoren,
Zo zal ik houden Uw geboden blij.
Mijn geklag komt stedes tot Uwe oren;
Help mij, dat ik Uwe wetten zeer goed
Onderhoude, want ik heb z' uitverkoren.
- 74 Ik roepe tot U 's morgens met ootmoed,
Voor den dage; want ik wil alleen bouwen
Op Uw woord, 't welk liefelijk is en zoet.
Ik wake vroeg op in al mijn benauwen,
En ik spreke van Uwen woord eenpaar
Daarop dat ik vast stelle mijn betrouwen.
- 75 Door Uw goedheid verhoor mijn stemme klaar,
Geef mij weder mijn afnemende krachten,
Opdat ik ga in Uwe wet eerbaar.
Die mij vervolgen en steeds op mij wachten,
Willen mij overvallen met geweld;
Daar ze toch Uwe wet altijd verachten.
- 76 Maar als ik, Heer, met nood zeer ben gekweld,
Wil mij bijstaan, en helpen t' allen stonden;
Want 't is enkel waarheid, dat Gij vermeldt.
Uw getuig'nissen zijn recht in den gronden
Vast gefundeerd, en zo zeker gesteld,
Dat ze eeuwig en waar werden bevonden.
- 77 Zie aan mijn lijden en mijn groot ellend',
En verlos mij, want ik ben steeds gedachtig
Uwer wet, daar ik gans toe ben gewend.
Voer mijn zaak uit en met Uwe hand krachtig
Help mij en wil o Heer! zeer goed bekend,
Mij troosten, door Uw waarheid, Heer almachtig.
- 78 Van de godd'lozen in boosheid versmoord,
Is de zaligheid zeer wijd afgeweken;
Want zij verachten Uw wet voort en voort.
Uwe goedheid en kan ik niet uitspreken;
Dies toont U, zo Gij pleegt te doen in nood.

Maakt mij zeker en laat mij niet ontbreken.

- 79 Mijner vijanden hoop is nu zeer groot,
Die mij vervolgen; toch wil ik niet wijken
Van Uwe wet gans door genen aanstoot,
Mijn hart dunkt mij, vergaan wil en bezwijken,
Als ik de verachters zie met verdriet,
Die Uw woord bespotten allen gelijke.
- 80 Dat ik Uw gebod liefhebbe, toch ziet
Gij mijn God; daarom wil mij uit genaden
Verheugen en mij vertroosten met vliet.
Heer! Uw woord is waarachtig vroeg en spade,
Ende gans gerechtig; hetwelk ook niet
Zal vergaan, maar blijven tot mijn beraden.
- 81 De vorsten hebben mij vervolgd al t' zaam,
Doch ik vrees haar kracht niet; maar t' allen tijden
Vrees ik Uw woord en Uwe wet bekwaam,
In Uw woord zal ik mij veel meer verblijden,
Dan alsof ik vond een schat en groot goed,
Of enen buit die men verkrijgt in 't strijden.
- 82 Ik hate dat leugenachtig gemoed,
Want 't is een gruwel groot voor U, o Heere!
Maar ik hebbe lief Uwe wet zeer zoet.
Zevenmaal 's daags verbreid ik Uwe ere,
En merke de grote wonderlijkheid
Die in Uwe wet is en in Uw lere.
- 83 Zij zullen, Heer, vreed' hebben en stilheid,
Die van harten Uw geboden beminnen,
En niet struikelen in de tegenheid.
Ik verwachtte, Heer, dat ik mag gewinnen
Uw zaligheid, dies ik in dezen strijd
Wil Uw gebod houden ende bezinnen.
- 84 Mijn ziel onderhoudt nu en t' allen tijd
Uwe getuigenissen zeer geprezen;
Zij heeft die lief, daarin is zij verblijd;
Uwe goede geboden uitgelezen
En Uwe wet houd ik, zijnde bevrijd;
Al mijn doen kan U niet verborgen wezen.
- 85 Heer! laat komen tot U al mijn geklag,
Wil mij daarna vaderlijk onderwijzen,
Opdat ik Uw woord wel beleven mag.
Laat mijn stem tot U, o mijn God! oprijzen;
Verlos mij zo Gij voortijds hebt gedaan,
Naar Uw waarachtig woord niet om volprijzen.

- 86 Dan zullen, Heer, mijn lippen vangen aan
Te loven Uwe heerlijke weldaden,
Als Gij Uw woord mij recht zult doen verstaan;
Mijn tonge zal Uw wet en Uw genade
Spreken, en een iegelijken doen kond,
Dat gaar recht zijn Uw wetten en voetpaden.
- 87 Laat mij zien Uwe hand tot dezen stond
Uitgestrekt t' mijner hulp, want mij is bange;
Doch verkies ik, Heer, 't woord van Uwen mond;
Naar Uw heil, Heer, heb ik zeer groot verlangen;
Ik en heb ook nergens in lust voorwaar,
Dan in 't woord, welks liefde mij heeft bevangen.
- 88 Laat mij leven, opdat ik U eenpaar
Prijs want Gij geeft mij, Heer, Uwen zegen,
Ende zult mij niet verlaten hiernaar.
Och Heer, ik heb gedwaald in veel omwegen;
Zoek Uwen knecht, ik heb Uw woord niet gaar
Vergeten, maar 't hart is daartoe genegen.

Psalm 120

- 1 Als ik met zwaar kruis ben beladen,
Ik roepe tot God vol genade;
Mijn gebed komt tot Zijne oren,
Hij placht mij altijd te verhoren.
Voor de leugenachtige monden
En valse tongen t' alle stonden
Wil mijn ziel, naar Uw goedigheid,
Verlossen, Heer, in eeuwigheid.
- 2 Wat kan de valse tongen stichten?
Wat kan de leugenaar uitrichten?
Wat zullen zijn listige zinnen
En valse tongen toch gewinnen?
Uw woorden zijn als scherpe pijlen,
Die een sterk man schiet onderwijlen;
Uwe reden zijn vol venijn,
Als gloeiende kolen zij zijn.
- 3 Wee mij! dat ik vreemd'ling moet wezen
In Mesech, vervloekt en misprezen;
Dat ik in Kedars tenten blijven
Moet, daar ze niet dan boosheid drijven.
Dat ik zo lange ben verlaten
Bij hen, die steeds den vrede haten.
Ik die pais zoeke zonder dwang,
Ben bij hen geweest veel te lang.

- 4 Ik spreke met hen van den vrede,
Zij verwilligen niet daarmede;
Als naar den pais staat mijn verlangen,
Alsdan zij eerst den krijg aanvangen.

Psalm 121

- 1 Tot de bergen hef ik op mijn
Ogen, ende vandaar
Verwacht ik hulp eenpaar.
Maar op God Die gemaakt heeft fijn
Hemel en aard' in 't ronde,
Wil ik mij vast'lijk gronden.
- 2 God zal niet laten uwen voet
Struikelen, want altijd
Waakt Hij en u bevrijdt.
Hij slaapt niet, Die Israël hoedt,
Maar waakt aan alle zijden,
En sluimt tot genen tijden.
- 3 God zal van boven u bijstaan,
Die u ter rechterhand
Staat tot uwen bijstand,
's Daags zal u de zonne niet slaan,
De mane koud met schaden,
Zal u 's nachts niet beladen.
- 4 God behoedt u voortaan van kwaad;
Hij zal uw ziel voorwaar
Behoeden voor gevaar;
En als gij uit- of ook ingaat,
Zal Hij u steeds bevrijden
En met gaven verblijden.

Psalm 122

- 1 Zo haast als ik hore spreken:
Welaan, laat ons allen zeer zaan
In dat huis onzes Heeren gaan,
Met vreugd is mijn hart ontsteken,
Dat ons voeten zullen hiernaar
Staan binnen de poorten eerbaar
Van Jeruzalem wel gestichtet.
Jeruzalem is gebouwd vast,
En door vrede samengepast,

En tot een stad Gods fijn gerichtet.

- 2 Daar zal dat volk komen te zaam,
De stammen Israëls meteen,
Om God te prijzen in 't gemeen.
Naar Zijn lieflijk gebod bekwaam.
Dat is de plaatse, die God goed
David geeft, en wil dat men doet
Recht en gerechtigheid daar binnen.
Laat ons wensen Jeruzalem
Geluk; het moet ook welgaan hem,
Die onzes Gods stad zal beminnen.
- 3 Binnen Uw muren wonen zal
Liefde, vrede met enigheid.
De huizen en paleizen breid
Zijn vol van Gods zegening al.
Om den wil der broederen mijn,
En der vrienden die binnen zijn,
Wens ik u vreed' in alle hoeken,
Omdat ook Gods tempel zeer rein
Staat binnen uw muren niet klein,
Wil ik steeds uwen voorspoed zoeken.

Psalm 123

- 1 Tot U, Heer, mijn ogen hef ik altijd,
Die in den hemel zijt.
Zo de ogen eens knechts in zijn benauwen
Zijnen meester aanschouwen;
Zo de maagd ziet op harer vrouwe handen,
Wij ook in kruis en schanden
Zien zo op U, Heer, en wachten in nood
Uw hulp en goedheid groot.
- 2 Zijt ons nu genadig, o Heere mijn!
Wil ons barmhartig zijn;
De mensen al ons alzo gaar verachten
Dat wij in smaad versmachten.
Wij zijn der stouten spot aan alle zijden,
Wij zijn tot dezen tijden
Van de hovaardigen zeer fel en kwaad
Veracht en gans versmaad.

Psalm 124

- 1 Men mag nu wel zeggen in Israël:

Had ons de Heer Zelve niet bijgestaan,
Had Hij ons zaken niet genomen aan,
Als ons de volken overvielen fel,
Om ons uit te roeien en te verslaan;

- 2 Levendig waren wij verslonden wreed,
Want in toorne waren zij zeer verstoord.
Wij waren lang in dat water vermoord;
Want de baren gingen hoog ende breed,
Die hadden ons overdekt rechtevoort.
- 3 De stromen hadden gegaan met geweld
Over onze hoofden ter zelfder tijd.
Maar gedankt zij God, Die ons heeft bevrijd,
En Zijn volk in de macht niet heeft gesteld
Zijnder vijanden, vol van haat en nijd.
- 4 Zo de vogel den vogelvanger snel
Ontkomt, zo is onze ziel ontgaan rein.
D' strik is ontwee, welk' ons omving gemein;
Wij zijn vrij; God helpt ons en niemand el,
Die hemel en aard' heeft gemaakt allein.

Psalm 125

- 1 Die op den Heere vast betrouwen,
Die zullen niet vergaan,
Maar eeuwig blijven staan,
Ja zo vast in alle benauwen,
Als de bergen van Sion plegen,
Zonder bewegen.
- 2 Gelijk Jeruzalem rondomme
Met bergen is bevrijd,
Zo zal ook t' allen tijd
God Zijn kind'ren te hulpe kommen
In hare nood, naar Zijn oorkonden,
Tot allen stonden.
- 3 God zal niet altijd laten 't leven
Der zijnen, in de hand
Van den wreden tyrant;
Opdat hen de vromen niet geven
Tot kwaad, en de hand niet uitsteken
Tot veel gebreken.
- 4 Help, Heer, de vromen vroeg en spade;
Maar straf de mensen loos,
Die gaan in wegen boos,

Met hen, die lust hebben in 't kwade;
Doch Israël zal hebben vrede,
En voorspoed mede.

Psalm 126

- 1 Als God Sions gevang'nen al
Saam verlost heeft naar Zijn geval,
Zo waren wij verheugd alt'zaam,
Gelijk zij die dromen bekwaam.
Onze mond is gans vol geweest
Van vreugd en lofzangen geprezen;
Dan sprak 't volk alleszins: Welaan,
God heeft Zijn volk wat groots gedaan.
- 2 God Die heeft op dit maal voorwaar
Bij ons gedaan een werk zeer klaar,
Daarin dat wij tot dezen tijd
Hartelijk vro zijn en verblijd.
Heer, wil genadelijk afwenden
Onz' gevangenis en ellenden,
Dat wij mogen wezen gelijk
Een schoon wel gewaterd aardrijk.
- 3 Zij die met tranen en verdriet
Haar goed zaad zaaien, zo men ziet,
Zullen wederkeren met vreugd,
En dat maaien, zijnde verheugd.
Zij zaaien haar goed zaad met wenen,
En zullen haast groot ende klenen
Komen, en brengen met vreugd groot
Haar volle schoven in den schoot.

Psalm 127

- 1 Zo God niet Zelf dat huis oprecht,
Tevergeefs is de arbeid al
Desgenen die dat bouwen zal.
Dat waken is gaar niet en slecht,
Zo God naar Zijn vaderlijk' aard
De stad niet Zelf hoedt en bewaart.
- 2 Het is vergeefs zo vroeg opstaan,
En te waken tot 's nachts zeer spaad',
En spaarlijk t' eten in dien staat
Zijn brood, met zorgen zwaar belaan.
Want God schier al slapende geeft

Zulks dengenegen, die Hij lief heeft.

- 3 Als de mens bekomt een kind klein,
Om te erven zijn goed al t' zaam,
Zulks is Gods gave zeer bekwaam.
De vrucht des lichaams is alleen
Een vrij geschenk des Heeren goed,
't Welk Hij Zijnen kinderen doet.
- 4 Gelijk als een reuze met kracht
Naar zijnen wille van hem schiet
De pijlen snel, daar men op ziet;
Zo worden onz' kind'ren geacht,
Als zij jonge gezellen fijn,
En sterk en groot geworden zijn.
- 5 Wel hem, die zijnen koker groot
Vol heeft van die pijlen vernaamd,
Die zal nimmermeer zijn beschaamd
In tegenheid noch ander nood;
Maar zijne vijanden hij zal
Ter schande brengen en ten val.

Psalm 128

- 1 Zalig is hij bevonden,
Die God vreest en dient recht,
Die ook gaat t' alle stonden
In Zijne wegen slecht.
Door 't werk 't welk gij zult drijven,
Werdt gij hier welgevoed;
Uw doen zal wel beklijven,
Spoedig met overvloed.
- 2 Uw wijf zal gelijk wezen
In uw huis zeer verblijd,
Den wijnstok uitgelezen
Die vrucht draagt t' zijner tijd;
Aan den dis in een krone
Zullen uw kinders staan,
Als olijspruiten schone,
Na malkand'ren voortaan.
- 3 Deze schone weldaden
Ontvangt hij in 't gemeen,
Die met 't kwaad niet beladen
Is, maar God vreest alleen.
God uit Sion geprezen,
U deez' genade doet,

Dat gij zult zien na dezen
Jeruzalems voorspoed.

- 4 Gij zult uit uwen zade
Kindskind'ren zien zeer wel;
Ende door Gods genade
Veel vreeds in Israël.

Psalm 129

- 1 Van der jeugd aan hebben zij mij gekweld
Duizendmaal, dies spreekt Israël met zinnen:
Van der jeugd aan leverden zij mij 't veld,
Maar zij hebben mij niet kunnen verwinnen.
- 2 Ik drage de merktekenen aan 't lijf,
Zodat ik gans doorploegd te wezen schijne
Op den rugge met voren diep en stijf;
Gans aan tweên is mijn arm vlees door deez' pijn.
- 3 Maar God, Die alles rechtvaardiglijk doet,
Heeft der godd'lozen banden afgesneden;
Dat zij ter schande worden, die onvroed
Sion wensen 't verderf, angst met onvreden.
- 4 Dat zulk mens als gras word' aan elken kant,
't Welk op muren en daken onbekwame
Groeit, 't welk haast verdroogt; daarom ook niemand
Arbeiden wil, opdat hij 't brenge zame.
- 5 Men zag nooit dat enig maaier daarvan
Een handvol heeft gebracht, t' eniger tijden;
Veel min heeft daarvan iets gebracht die man,
Die schoven bindt op 't veld aan elke zijden.
- 6 Zij allen, die daar wandelen voorbij,
Spreken niet; de zegeninge des Heeren
Zij over u, wij zegenen u vrij
In den Naam Gods, die verhoogd is in ere.

Psalm 130

- 1 Uit de diepten, o Heere,
Mijner benauwdheid groot,
Roep ik tot U gaar zere,
In mijnen angst en nood.
Heer, wil mijn stem verhoren;

Want het nu tijd zijn zal;
Laat komen tot Uw oren
Mijn klachtig bidden al.

2 Wilt Gij met ernst de zonden
Toerekenen voortaan;
Wie kan t' eniger stonden
In Uw oordeel bestaan?
Maar Gij wilt, Heer, vergeven
De zonden minst en meest;
Dies zijt Gij in dit leven
Zeer bemind en gevreesd.

3 Den Heer wil ik verwachten,
Mijn ziel staat altijd voort
Op Hem; met ganse krachten
Hoop ik vast op Zijn woord.
Mijn ziel verwacht lankmoedig
Van d' een nachtwake zwaar,
Totdat d' ander komt spoedig,
En de dag opstaat klaar.

4 Dat Israël vast bouwe
Op God de hope zijn;
Want vol genaad' en trouwe
Is de Heer en God mijn.
Hij is 't, Die onbezweken
Israël gans bevrijdt
Van zonden en gebreken,
Die Hij meteen scheldt kwijt.

Psalm 131

1 Mijn hart is, Heer, in groot eenvoud
Ootmoedig; ook en zijn niet stout
Mijn ogen; ik durf niet bestaan
Dingen die mij te boven gaan.

2 Heb ik mijn boze lusten wild
Niet overwonnen en gestild?
Heb ik mij also niet verkleend,
Als een kind dat de moeder speent?

3 Heb ik mij niet gelijk, o Heer,
Geacht, als een kindeke teer?
Ja als een gespeend kind zeer fijn,
Met recht mag ik verstoten zijn.

4 Israël zal van nu voortaan

Op den Heer zijnen God vast staan
En hopen op Zijn goedigheid
Van nu tot in der eeuwigheid.

Psalm 132

- 1 Gedenk toch des Davids, o Heer,
En ook aan al zijn lijden zwaar;
Die U eed deed in 't openbaar,
En U, God Jakobs vol van eer,
Beloften altijd deed eerbaar.
- 2 Heer! dit beloofd' ik U (sprak hij);
Ik en wil in mijn huis niet staan,
Noch op mijn bedde slapen gaan,
Ja ook niet eenmaal sluimen vrij,
Ik zal mijn ogen niet toeslaan.
- 3 Totdat ik God een plaatse rein
Vinde, die voor Hem zij bekwaam;
Daar de Heer onze God eerzaam
Wonen en blijven mag alleen,
En des sterken Gods hoge Naam.
- 4 Wij verstaan en ons werd verteld,
Dat Hem Efrata, 't schone dal,
Behaagt boven de plaatsen al;
Wij hebben gevonden in 't veld
Een oord, 't welk voor U wezen zal.
- 5 Daar zullen wij, zijnde verblijd,
Hem bezoeken, en t' allen stond
Hem bidden uit des harten grond.
Dies maak U op, Heer, nu ter tijd,
Gij en d' arke van Uw verbond.
- 6 Laat de priesters daar bekleed zijn
Met de ware gerechtigheid;
Uwe heil'gen met vrolijkheid
Vervuld, en bewaar 't rijke fijn
Uws gezalfdens voor tegenheid.
- 7 God heeft David een eed gedaan;
Die blijft vast en onwankelbaar,
En sprak: Op Uwen stoel zeer klaar
Zal een Uwer kind'ren voortaan
Regeren met voorspoed eenpaar.
- 8 Is 't dat Uw kinderen Mijn woord

En Mijn lere bewaren vrij,
Die zij verstaan; zo zullen zij
Met hare kinderen nu voort,
Eeuwig regeren ongestoord.

- 9 God heeft verkoren Sion schoon,
Hij heeft lust te wonen aldaar;
Dit 's mijn ruste, spreekt hij voorwaar,
Mijne lust en mijns harten kroon;
Daar wil ik wonen voor en naar.
- 10 Haar spijs ik zeer zegenen zal,
En den armen geven haar brood.
De priesters wil ik in den nood
Met heil kleden en overal
Vervullen met blijdschap zeer groot.
- 11 David zal daar bloeien met spoed,
Verheven wordt zijn hoorn met kracht;
Ik heb hem tewege gebracht
Een lampe, die steeds lichten moet,
Tot allen tijden dag en nacht.
- 12 Ik wil met schand' en smadigheid
Zijn haters bekleden gemeen,
Hen tot schand' en oneer; meteen
Zal ik doen, dat in heerlijkheid
Davids krone bloeien zal reên.

Psalm 133

- 1 Ziet hoe fijn en lieflijk is 't alle stonden,
Dat broeders in eendrachtigheid bevonden,
Samen wonen in vrede goed.
Zulks is gans'lijk gelijk een balsem zoet,
Die op dat hoofd Aärons was zeer klaar
Uitgestortet in 't openbaar.
- 2 Die van zijn hoofd liefelijk nederdaalde
In zijnen baard, zodat zij ook niet faalde
In den boord zijner kleding rein.
De vreed' is den dauw gelijk in 't gemein,
Die op Hermon en Sions berg eenpaar
Valt, en 't land omher maakt vruchtbaar.
- 3 Zo zal de vreedzame gemeente wezen,
En ondervinden Gods goedheid geprezen,
Tot allen tijden voor en naar.

Psalm 134

- 1 Alle gij knechten des Heeren,
Wilt Hem nu samen vereren;
Gij, die in Zijn huis staat en waakt,
Dient Hem en Zijnen Naam grootmaakt.
- 2 Heft de handen in heiligheid
In Zijn huis op met vlijtigheid,
Om Hem te loven t' allen tijd;
Prijst Hem met hart en mond verblijd.
- 3 U zal de Heer, Die eeuwig leeft,
Die hemel en aard' gemaakt heeft,
Uit Sion met groot' overvloed
Zegenen met allerlei goed.

Psalm 135

- 1 Looft nu vrij onzes Gods Naam,
Al gij dienaars des Heeren;
Komt, wilt Hem prijzen alt'zaam,
Gij, die daar woont met ere
In Zijn huis; wilt Hem loven
In Zijn schone voorhoven.
- 2 Looft den Heer, want Hij is goed,
Zijns Naams eer laat nu horen;
Hij is lieflijk ende zoet.
Dies heeft Hij hem verkoren
Israël en Jakob vroom,
Tot een eeuwig eigendom.
- 3 Ik weet uit Gods geboden,
Dat de Heer hoog geprezen
Meerder is dan d' afgoden;
Want wat Hij wil moet wezen,
In hemel en aarde bloot,
In de zee diep ende groot.
- 4 Hij doet de wolken opstaan
Van 't einde des aardrijken;
Den bliksem laat Hij uitgaan,
Den regen desgelijken;
Hij brengt den wind voort vol macht
Uit Zijn schatkamer met kracht.
- 5 D' eerstegeboren in 't land

Egypte zijn gestorven,
Mens en vee kwamen ter schand'
En waren t' zaam verdorven.
In Egypte zag men klaar
Gods tekenen wonderbaar.

- 6 Farao was verslagen
Met zijn knechten al t' zamen,
Koningen tot die dagen
En volkeren omkwamen.
Sihon en Og tot Basan,
Vergingen in Kanaän
- 7 Hij gaf Zijn volk Israël
Haar land tot ene erve,
Om dat te bezitten wel
Altijd zonder verderven.
Heer! Uwes Naams heerlijkheid
Geduurt in der eeuwigheid.
- 8 Gods gedachtenisse fijn
Geduurt tot allen tijden.
De Heer zal ook dat volk Zijn
Richten en doen verblijden.
Hij zal Zijnen knechten goed
Vriend'lijk wezen ende zoet.
- 9 Der heidenen beelden slecht,
Zilver en goud steeds blijven;
't Maaksel der mensen onrecht,
Om boosheid te bedrijven.
Haar mond kan gans spreken niet,
Geen harer ogen iets ziet.
- 10 Haar oren niet horen gaar,
Geen geest komt uit de monden.
Die die maken zijn voorwaar
Alzo; zij ook, die gronden
Vast daarop haar betrouwen
Ende haar hope bouwen.
- 11 O, gij huis van Israël,
Zing, wil God eer bewijzen;
Loof Hem Aärons huis snel,
't Huis Levi wil Hem prijzen.
Looft den Heer, Hem ook nu vreest,
Prijst Hem, dankt Hem in den geest.
- 12 Geloofd en hoog verheven
Zij God uit Sion krachtig;
Die Hem gans heeft begeben,

Om te blijven woonachtig
In de stad Jeruzalem;
Looft Hem met harten en stem.

Psalm 136

- 1 Danket God nu openlijk,
Hij is toch zeer vriendelijk;
Want Zijn grote goedigheid
Geduurt in der eeuwigheid.
- 2 Zingt God; want Hij is zeer groot,
Wijd boven d' afgronden dood;
Want Zijn grote goedigheid
Geduurt in der eeuwigheid.
- 3 Wilt onzen God vereren,
Hij is een Heer der Heeren;
Want Zijn grote goedigheid
Geduurt in der eeuwigheid.
- 4 Prijst Hem, die wonderen doet
Door Zijn kracht in overvloed;
Want Zijn grote goedigheid
Geduurt in der eeuwigheid.
- 5 Die den hemel gemaakt heeft,
En een heerlijk sieraad geeft;
Want Zijn grote goedigheid
Geduurt in der eeuwigheid.
- 6 Die op 't water d' aarde zwaar
Wijd uitgestrekt heeft voorwaar;
Want Zijn grote goedigheid
Geduurt in der eeuwigheid.
- 7 Die sierde des hemels troon
Met lichten zeer groot en schoon;
Want Zijn grote goedigheid
Geduurt in der eeuwigheid.
- 8 Die de zonne laat uitgaan,
Om den dag zo voor te staan;
Want Zijn grote goedigheid
Geduurt in der eeuwigheid.
- 9 Die de maan en sterren klaar
Laat heersen des nachts eenpaar,
Want Zijn grote goedigheid

Geduurt in der eeuwigheid.

- 10 Die in Egypte met macht
D' eerstgeboorn' heeft omgebracht;
Want Zijn grote goedigheid
Geduurt in der eeuwigheid.
- 11 Die Zijn volk van Israël
Heeft verlost uit angst zeer fel;
Want Zijn grote goedigheid
Geduurt in der eeuwigheid.
- 12 Door Zijn hand zeer sterk met macht,
En door Zijnen arm vol kracht;
Want Zijn grote goedigheid
Geduurt in der eeuwigheid.
- 13 En Die de baren zeer wreed,
Des meers deelde wijd en breed;
Want Zijn grote goedigheid
Geduurt in der eeuwigheid.
- 14 Die Israël liet voortaan
Droogvoets door 't Rode Meer gaan;
Want Zijn grote goedigheid
Geduurt in der eeuwigheid.
- 15 Die Farao met Zijn kracht
In 't meer haast heeft omgebracht;
Want Zijn grote goedigheid
Geduurt in der eeuwigheid.
- 16 Die ook gaf den volke Zijn
Dat geleid' door de woestijn;
Want Zijn grote goedigheid
Geduurt in der eeuwigheid.
- 17 Die de koningen rebel
Versloeg in Zijn gramschap snel;
Want Zijn grote goedigheid
Geduurt in der eeuwigheid.
- 18 De reuzen sterk onbezorgd
Heeft de Heer Zelfen verworgd;
Want Zijn grote goedigheid
Geduurt in der eeuwigheid.
- 19 Zijn hand sloeg den Amorijt
Sihon tot niet in den strijd;
Want Zijn grote goedigheid
Geduurt in der eeuwigheid.

- 20 Og, den koning van Basan,
Bracht God ook alzo daarvan;
Want Zijn grote goedigheid
Geduurt in der eeuwigheid.
- 21 Dit land vol met overvloed
Gaf Hij 't volk tot een erfgoed;
Want Zijn grote goedigheid
Geduurt in der eeuwigheid.
- 22 Dat verkreeg Hij in den strijd
Den Zijnen t' eeuwiger tijd;
Want Zijn grote goedigheid
Geduurt in der eeuwigheid.
- 23 Hoe wij meer waren bezwaard,
Hoe ons meer hielp God vermaard;
Want Zijn grote goedigheid
Geduurt in der eeuwigheid.
- 24 Hij bracht ons uit de handen
Aller onzer vijanden;
Want Zijn grote goedigheid
Geduurt in der eeuwigheid.
- 25 Hij is 't, Die de spijze geeft,
Alles wat ter wereld leeft;
Want Zijn grote goedigheid
Geduurt in der eeuwigheid.
- 26 Looft den Name Gods gewis,
Die een Heer des hemels is;
Want Zijn grote goedigheid
Geduurt in der eeuwigheid.

Psalm 137

- 1 Als wij aan dat water tot Babel klachtig
Zaten en weenden, wezende gedachtig
Uwes, o Sion, huis des Heeren rein;
Daar hebben wij met veel klagens gemein
Onze harpen, benauwd met harten bange,
Aan de groene wilgebomen gehangen.
- 2 Daar hebben zij, die ons hielden gevangen,
In spot begeerd te horen onz' lofzangen,
En spraken: Zingt ons van Sion een lied.
Wij zeiden: Hoe zouden wij met verdriet

Beladen zijnde en met smaad en schanden,
Gods lof kunnen zingen in vreemde landen?

- 3 Doch zo ik U, Jeruzalem geprezen,
Vergete, zo moet mijn rechterhand wezen
Onwetende des harpenspel hiernaar.
Mijn tonge kleev' aan mijnen mond eenpaar,
Zo ik u vergeet en mij kan verblijden,
Anders dan in uw welvaart t' allen tijden.
- 4 Wil Heer, den Edomieten zijn gedachtig,
Die over Jeruzalem riepen prachtig,
Als zij de stad teniet deden zeer fel,
Gedenk, dat sommigen riepen snel:
Rein af! rein af! dat ze gans verbrand werde,
Ende meteen uitgeroeid tot der aerde.
- 5 Maar men zal u, Babel, nog zo verbranden;
Gelukkig zullen ook wezen de handen,
Die 't kwaad zullen wreken, van u gedaan.
Wel hem, die uw kind'ren zal grijpen aan,
En trekken van uwe borsten onreine,
Om die te verpletteren aan de steine.

Psalm 138

- 1 Ik dank U, Heer, uit 's harten grond;
Lippen en mond
Uw eer voortbrengen;
Voor de vorsten wil ik, o Heer,
Uw lof en eer
Gestadig zingen.
Ik wil in Uwen tempel zaan
U bidden aan,
En eer bewijzen,
En U danken om Uw goedheid
En getrouwheid,
Niet om volprijzen.
- 2 Gij hebt Uwen Naam gemaakt groot,
Als Gij in nood
U toont waarachtig.
Als ik U aanroep, Heer, Gij
Verhoret mij
En troost mij krachtig.
Dies moeten de koningen al,
In dezen val,
U zeer vereren,
Als zij verstaan, dat steeds Uw woord

Vast blijft nu voort,
O Heer der heren!

- 3 Zij moeten gedenken verheugd,
In grote vreugd,
Heer, Uwe werken,
En bekennen dat Gods lof fijn
Eeuwig zal zijn,
Waardig t' aanmerken.
Want Gij zeer hoog zit en aanziet,
Dat hier is niet
Geacht deemoedig:
Van verre Gij de stouten kent,
Waarvan Gij wendt
Uw ogen goedig.
- 4 Als ik door angst en tegenspoed
Ben in kleinmoed,
Gij mij verkwikket;
Ook tegen mijn wreedsten vijand
Uw rechterhand
Mij hulp beschikket.
Gij zult mijn kruis eindigen hier;
Want goedertier
Zijt Gij gestadig;
Het werk Uwer handen zult Gij
Volvoeren vrij,
O Heer genadig.

Psalm 139

- 1 Gij hebt mij, Heer, gans'lijk doorgrond,
Gij weet mijn kracht voor dezen stond;
Hetzij dat ik zit ofte sta,
Heere, Gij slaat zulkes al ga;
Gij verstaat, Heer, door Uwe krachten,
Van verre alle mijn gedachten.
- 2 't Zij dat ik wil rusten of gaan,
Gij komt mij met der haasten aan,
En doorziet scherp in dezen val
Mijn doen en ook mijn wegen al.
Daar is geen woord in mijnen monde,
Of Gij en ziet dat in den gronde.
- 3 Voren en achter zijt Gij Heer!
Uw hand houdt Gij over mij zeer;
Zulks te verstaan is mij voorwaar
Al veel te hoog en ook te zwaar.

Ik kan Uwe heerlijke werken
Niet verstaan noch genoeg bemerken.

- 4 Waar zal ik Heer, voor Uwen Geest
Vlieden om te zijn onbevreesd?
Waar zal ik gaan voor Uw aanschijn?
Vaar ik ten hemel, Gij zult zijn
Aldaar; ja daal ik in de helle,
Daar kunt Gij mij vinden en kwellen.
- 5 Al nam ik haast'lijk met der daad
De vleug'len van den dageraad,
Om te vlieden tot dezen tijd
Over de zee breed ende wijd;
Daar en overal t' allen stonden
Werd ik van Uw handen gevonden.
- 6 Spreek ik: de duisterheid met kracht
Mij dekken zal, toch werd de nacht
Zo klaar, dat mij een ieder ziet;
Want de duisternis voor U niet
Kan bergen; maar de nacht zal wezen
Zo klaar als de middag geprezen.
- 7 Gij hebt o Heer, in Uw geweld
Mijn nieren; ook ben ik gesteld
Van mijner moeders lichaam aan
Onder Uw bewaringe zaan.
Dies voor al zulke wonderdingen
Wil ik U Heer, lof en dank zingen.
- 8 Wonderbaar zijn Uw werken, Heer!
't Welk mijn ziel bekent langs zo meer,
En neemt daarop vlijtiglijk acht,
Voor U en was ook niet mijn kracht
Verborgten, als ik was te zame
Gebeeldet in 's moeders lichame.
- 9 Gij hebt mij ook, Heer, voortgebracht
Uit de aarde door Uwe macht;
Gij zaagt mij aan zeer goedertier',
Toen ik nog onvolmaakt was schier.
De tijd van mijn volgende leven
Was schoon in Uwen boek geschreven.
- 10 Hoe kost'lijk is mij Uwen raad;
't Getal mij gans te boven gaat
Uwes raads, die beroemd is wijd.
Wil ik dien tellen nu ter tijd,
Hij gaat in veelheid dat zand kleine
Verre te boven in 't gemeine.

- 11 Ik gedenke daaraan eenpaar
Als ik wakker ben 's morgens klaar.
O God! woudt Gij verderven snel
Alle de godd'lozen zeer fel.
De bloedhonden zouden bezwijken,
Ja ook met schande van mij wijken.
- 12 Want zij spreken, Heer, met hoogmoed
Van U lasterlijk zeer onvroed;
Zij verheffen hen op onrein;
Dies haat ik alle die gemein,
Die U haten; ook die gezellen,
Die hen, Heere, tegen U stellen.
- 13 Met rechten ernst uit 's harten grond
Haat ik, o Heer, die t' allen stond;
Zij zijn mijn vijanden niet klein.
Maar Gij, Die 't harte kent allein,
Doorzoek mijn hart, Gij wordt geware
Dat ik 't recht meen in 't openbare.
- 14 Mijn hart en gemoed wel doorziet.
Doorgrond mij ganselijk met vliet.
Zie of ik in de wegen kwaad
Wandele, die Gij Heere, haat;
En zijt mij altijd wel genegen,
Geleid mij ook in Uwe wegen.

Psalm 140

- 1 O mijn God, wil mij nu bevrijden
Voor de mensen zeer boos en kwaad;
Behoed mij nu en t' alle tijden
Voor der listigen raad en daad.
- 2 Die dagelijks met haars gelijken
Tegen mij denken schalkheid loos;
Ende mij strijd in alle wijken
Van nieuws aandoen met harten boos.
- 3 Haar listige tongen hoogmoedig,
Scherpen zij als slangen zeer fijn;
Onder haar lippen overvloedig
Hebben zij adderenvenijn.
- 4 Bewaar mij voor der bozen handen;
En mijn gangen tot dezen stond,
Voor de moedwillige vijanden,

Die mij willen brengen te grond.

- 5 De grootsen hebben nu met listen
Mijner ziele strikken bereid;
Opdat ze mij te vangen wisten,
In de wegen, daar Gij mij leidt.
- 6 Toen sprak ik met vasten betrouwen:
Gij zijt, o Heer, mijn God alleen;
Verhoor mij in mijn zwaar benauwen,
Hoor de stemme mijns gebeds rein.
- 7 Heer! Gij zijt mijn wapen zeer krachtig,
Mijn helm als mij de nood bezwaart;
Als ik in 't veld benauwd was klachtig,
Gij hebt mij 't hoofd gedekt, bewaard.
- 8 Wil den bozen, Heer, niet toelaten
't Volbrengen haars voornemens fel;
Anders zouden zij die mij haten,
Hoogmoedig en stout worden snel.
- 9 Dat de overste onder dezen,
Die mij kwelt, toekome met kracht
Dat lijden en ellendig wezen,
Dat hij mij te doen was bedacht.
- 10 Dat hem kolen op den kop vallen,
En ganselijk te gronde gaan;
Sla ze met tempeest over allen,
Zodat ze niet meer op en staan.
- 11 De kwaadsprekende mens alommen
Zal niet lange blijven in staat;
Op den moedwilligen zal kommen
Zijn eigen aanslag en zijn raad.
- 12 God zal Zijn getrouwheid verklaren
Hem, die met onrecht is gekweld;
Zij, die de vromen hier bezwaren,
Worden voor Gods oordeel gesteld.
- 13 De vromen zullen Uwen Name
Die heerlijk is, prijzen o Heer!
D' oprechten zullen eeuwig t' zame
Bij U wonen in alle eer.

Psalm 141

- 1 Ik roep U, Heer, aan in nood niet klein,
Haast U genadelijk tot mij;
Open mij nu Uw oren vrij,
Dewijl ik roepe tot U allein.
- 2 Tot U klimme mijn gebed gemein,
Evenals van reukwerk zeer zoet;
Mijn handen gestrekt in ootmoed,
Ontvang als een spaad' offer zeer rein.
- 3 Houd altijd o Heer, toe mijnen mond;
Regeer ook mijn lippen nu meer;
Dat niets kwaads tot Uwer oneer
Daaruit komme tot eniger stond.
- 4 Neig mijn harte niet tot stukken loos,
Dat ik niet en hebbe te doen
Met de mensen in boosheid koen,
En niet en smake haren roof boos.
- 5 Dat mij de vrome vermaan eenpaar,
Ik wil 't vriendelijk dulden fijn;
Zulks zal mij op mijn hoofd ook zijn
Als een balsem liefelijk en klaar.
- 6 Maar zeer haast zal ik zien onverwacht
De godd'lozen in zulk ellend',
Dat ik voor hen nog in het end
Zal God moeten bidden met aandacht.
- 7 Als haar overheren boos en fel
Van bovenaf worden gestoord,
Dan worden mijn woorden gehoord,
Als die goed zijn en gesproken wel.
- 8 Gelijk 't hout en steen zijn uitgespreid,
Als men ze kliëft en breekt zeer klein,
Alzo zijn onz' benen gemein
Omtrent onze graven uitgebreid.
- 9 O Heer! in mijn lijden en verdriet
Tot U hef ik mijn ogen vrij;
Mijn troost en mijn hope zijt Gij,
En laat mijn harte versagen niet.
- 10 Hoed mij, dat ik niet worde gevaan
In de strikken mij voorgesteld;
En met banden niet zij gekweld,
Die mij de bozen stedes voorslaan.
- 11 Zij moeten zelve wezen verstrikt

In haar eigen netten al t' zaam;
Opdat ik gezond en bekwaam,
Daarvan vrij zij en worde verkwikt.

Psalm 142

- 1 Ik roepe God met harte aan,
Ik smeke Hem gans onderdaan';
Ik storte voor Hem uit mijn hart,
En vertelle Hem al mijn smart.
- 2 Als mijn geest en mijn hart met nood
Gans bezwaard is, en met angst groot;
Nog weet Gij Heer, in dezen al,
Hoe ik daaruit verlost zijn zal.
- 3 Zij hebben mij strikken bereid,
En mij te vangen toegeleid.
Als ik mij alzins heb gewend,
Der vrienden geen heeft mij gekend.
- 4 Geen middelen mij nu voorstaan,
Om enigszins hen te ontgaan;
Daar is niemand in mijn geslacht,
Die mij te helpen zij bedacht.
- 5 Ik roepe Heer tot U alleen;
Gij zijt altijd mijn hope rein;
Ter wereld en is nu niemand,
Waarvan ik verwachte bijstand.
- 6 Aanhoor toch Heer, al mijn geklag,
Want ik voortaan niet meer en mag;
Hoed mij voor de vervolgers mijn,
Die mij nu veel te machtig zijn.
- 7 Uit dezen kuil diep mij bevrijd,
Dat ik U prijze t' allen tijd.
Bij mij zijnde, Gods kind'ren vroed,
Zullen zien 't goed, dat Gij mij doet.

Psalm 143

- 1 Wil mijn gebed, o Heer, verhoren,
Laat toch komen tot Uwe oren
Mijn smeken en mijn treurigheid;
En naar Uwe goedheid alvoren

Antwoord mij in mijn tegenheid.

- 2 Wil Heer met Uwen knecht niet treden
In 't recht naar Uw gerechtigheden,
Dat hij niet koom' in straf en pijn;
Want Heer, geen mense hier beneden
En kan voor U onschuldig zijn.
- 3 Mijn vijand vervolgt mij gaar zere,
Om mij neder te werpen, Heere,
Hij laat het niet blijven daarbij:
Maar in enen kuil met onere,
Als waar ik dood, verbergt hij mij.
- 4 Daardoor is mijn ziel zeer beladen
Met benauwdheid vroeg ende spade;
Ik schijne verlaten met haast;
Dies door deez' tegenheid en schade
Is mijn hart beroerd en verbaasd.
- 5 In dezen duisteren kuil klachtig,
Ben ik des ouden tijds gedachtig,
En Uwer werken, Heer, zeer goed;
Ik verhaal t' mijner trooste klachtig,
Die groot' daden, die Uw hand doet.
- 6 Daar zucht ik zeer in zulke standen,
En strekke tot U Heer, mijn handen;
Mijn ziel is door 't roepen gelijk
Den dorren uitgedroogden landen,
En als een zeer dorstig aardrijk.
- 7 Verhoor mij nu haast, o Heer goedig;
't Hart is flauw, ik ben schier kleinmoedig;
En verberg mij Uw aanschijn niet,
Of ik moet hun gelijk zijn spoedig,
Die men in de graven diep schiet.
- 8 Laat mij vroeg Uw genaad' aanschouwen,
Op U staat mijn hoop in 't benauwen;
Maak mij toch den rechten weg kond,
Dien ik gaan moet; want, Heer vol trouwe,
Tot U hef ik op hart en mond.
- 9 O God! mijn hopening zeer reine,
Verlos mij uit den nood niet kleine
Mijner vijanden wreed en fel.
Gij zijt, Heer, mijn toevlucht alleine,
Ja Gij, o God, en niemand el.
- 10 Leer mij Heer, naar Uw welbehagen

Wandelen recht zonder versagen;
Want Gij toch zijt mijn God voorwaar.
Dat Uwe Geest alle mijn dagen
Mij leid' in Uwen weg eerbaar.

- 11 O Heer, wil toch door Uwen Name
Mijn ziele verkwikken bekwame,
Ende levendig maken blij;
Verlos mij uit nood, angst en blame,
Door Uwe gerechtigheid vrij.
- 12 Mijn vijanden, die mij bestrijden,
Doe Heer, teniet tot deze tijden;
Door Uw goedheid verderf ook slecht
Hen, die mijn ziel aandoen groot lijden;
Want ik ben Uw getrouwe knecht.

Psalm 144

- 1 Geloofd zij God, mijn troost tot alle tijden,
Die mijn handen zeer sterkelijk leert strijden,
Die mijn vingers leert krijgen zo wel,
Wiens goedheid mij bewaart, en niemand el.
Hij is mijn burcht, mijn steen, mijn heil alleine,
Mijn schild, daarop ik betrouwe zeer reine;
Hij is 't, Die (spijt der vijanden geweld)
Dit volk onder mijn koninkrijke stelt.
- 2 Wat is toch, Heere, de mens vol ellenden,
Dat Gij U tot hem goediglijk wilt wenden?
Wat heeft de mens met zijn kind'ren voor kracht,
Dat Gij, o Heer, op hem wilt hebben acht?
De mense mag, als men 't recht wil uitspreken,
Bij een niet met rechte zijn vergeleken;
Zijn dagen al, hoe heerlijk dat ze zijn,
Vergaan haast als ener schaduwe schijn.
- 3 Buig den hemel, wil toch, Heer, nederkomen;
Sla de bergen, dat ze roken alommen;
Werp bliksem uit, verstrooid de bozen al;
Schiet Uw geschut los en breng ze ten val,
Wil mij de hand bieden en mij bevrijden
Uit dit water en uit dit grote lijden,
Van de bozen maak mij toch Heere kwijt,
Van de vreemde bastaarden nu ter tijd.
- 4 Hare mond spreekt leugenachtige dingen.
Veel valsheid met de handen zij volbringen;
Maar ik wil U, Heer, zingen een nieuw lied,

Op mijn harp en psalter zonder verdriet.
Gij zijt de Heer, Die daar behoedt en sparet
De koningen, en zeer vlijtig bewaret
Uwen knecht David voor de zwaarden fel
Die over hem getrokken waren snel.

- 5 Verlos mij Heer, bevrijd mij voor de handen
Der vreemden en der bastaarden vijanden;
Want hare mond spreekt steeds niet dan valsheid,
Haar handen werken ongerechtigheid.
Laat onz' zonen jeugdig als jonge planten
Opwassen in sterkheid aan alle kanten;
Laat onz' dochters als pilaren opgaan,
Die in der koningen schoon huizen staan.
- 6 Laat onz' huizen zijn vol voorraad geprezen,
En onz' schaapkens vermenigvuldigd wezen,
Met veel duizenden in zeer groot getal,
Ja met tienduizenden hier overal.
Laat onz' ossen sterk wezen om te trekken,
En wil geen schaad' over ons toch verwekken;
Dat op onze straten geen klagen zij,
Geen ongeluk of verlies zij ons bij.
- 7 Wel dien volke, denwelke God zulks gevet,
En in stilheid zoo vredelijken levet;
Ja gelukzalig is 't volk in 't gemein,
't Welk den Heer houdt voor zijnen God allein.

Psalm 145

- 1 Ik zal God, mijnen Koning, prijzen zeer,
En Uwen heiligen Naam loven, Heer!
Ik wil, Heer, Uwen Naam verbreiden fijn,
En U altijd grootmaken, o God mijn!
De Heer is groot en zeer hoog'lijk te prijzen,
Onbegrijp'lijk is Hij in alle wijzen,
Kindskinderen zullen roemen Zijn werken,
En vermonden Zijn kracht, niet om versterken.
- 2 Ik wil gedenken Uwe heerlijkheid,
Uwe grootheid en Uwe Majesteit,
En zal Uwe wonderwerken altijd
Verbreiden, Heere, met een hart verblijd;
Uw daden een schoon getuigenis geven
Van Uwe kracht, 't welk ieder man doet beven;
Dies wil ik altijd en voor alle dingen
Uw goedigheid loven, prijzen en zingen.

- 3 Zij zullen Uwer goedigheid zeer groot
Hierna zijn een schoon gedenkteken bloot;
Zij getuigen van Uw gerechtigheid
En van Uwe bestendige waarheid,
De Heer is genadig ende goedhartig,
Traag tot gramschap en daartoe zeer barmhartig;
Vriendelijk is Hij allen creaturen,
En Hij toont hun Zijn goedheid t' aller uren.
- 4 Dies Heer, looft U al Uw schepsel verblijd,
Omdat Gij een volmaakt Werkmeester zijt;
Maar boven al Uwe werken niet klein,
Prijzen U al Uwe heiligen rein;
De heerlijkheid Uwes rijks zij verkonden,
Uwe kracht groot zij daarneven vermonden;
Opdat de mensen d' heerlijkheid en krachten
Uwes rijks verstaan in alle geslachten.
- 5 Uw rijk is, Heer, een eeuwig koninkrijk,
Uw heerschappij blijft eeuwiglijk gelijk.
Die struikelen onderhoudt Uw hand fijn,
En richt op, die neder geslagen zijn.
Alle ding wacht op U aan alle zijden:
Gij geeft hun zijn spijs in bekwame tijden.
Gij opent Uw hand en dat begenadigt,
Met spijs alles rijkelijk Gij verzadigt.
- 6 God is gerecht in alles wat Hij doet,
En goedertier' in al Zijn werken goed.
Hen, die Hem bidden wil Hij nabij staan;
Ja, die Hem in der waarheid roepen aan.
Hij doet den wille tot haren vermeren,
Dergenen, die Hem vrezen en vereren;
Hij verhoort haar schreien en al haar klagen,
En verlost z' uit al haar kruis en haar plagen.
- 7 Die God liefhebben, zijn van Hem bewaard,
Maar Hij verderft gans'lijk den bozen aard.
Dies wil ik Zijnen lof verkonden klaar;
Ja alle vlees zal Hem loven eenpaar.

Psalm 146

- 1 Wel op, mijn ziel, wil nu prijzen
Den Heer; want mijn leven lang
Zal ik Hem ere bewijzen.
Ik wil met psalmengezang
Steeds loven God verheven,
Zolang als ik zal leven.

- 2 Wil niet stellen uw betrouwen
Op prinsen groot ofte klein;
Wil op den mense niet bouwen,
Want bij hem is hulpe geen.
Als zijn geest uitvaart gelijk,
Wordt hij weder aard' en slijk.
- 3 Met hem vergaan zijn raden al,
En worden haast'lijk tot niet.
Wel hem, wien God t' allen tijd zal
Zijn hulp aanbieden met vliet;
Die tot God heeft zijn toevlucht
In nood en in kwaad gerucht.
- 4 Hij is 't, die krachtig gemaakt heeft
Den hemel en 't aardrijk breed,
De zee en al wat daarin leeft,
En hem beweegt met bescheid.
Hij onderhoudt Zijn waarheid
Zeer vast in der eeuwigheid.
- 5 Hij doet hun recht, die daar lijden
Overlast en groot geweld;
Hij geeft brood tot allen tijden
Hun, die den honger scherp kwelt;
Hij maakt los en vrij van pijn
Hen die vast gebonden zijn.
- 6 't Gezichte geeft Hij hun allen,
Die daar ganselijk zijn blind
Die hard zijn nedergevallen,
Heft Hij op, en die bezint;
Hij heeft lief ende behoedt,
Die oprecht vroom zijn en goed.
- 7 Met vlijt bewaart ook de Heere
De vreemden in lijden groot;
Desgelijks de wezen tere,
Behoedt God in angst en nood;
Weduwen Hij ook bewaart,
Dat haar geen leed wedervervaart.
- 8 Hij zal de wegen verderven
Der godd'lozen met der daad;
En zal Hem een rijk verwerven,
Dat eeuwiglijk vast bestaat.
Sion, uws Gods heerlijkheid
Wordt geloofd in eeuwigheid.

Psalm 147

- 1 Looft God, het zijn heerlijke dingen,
Dat men onzen God prijst met zingen;
Het is kostelijk en zeer schone,
Dat men God prijst met zoeten tone.
Dewijl dat Hij 't is, Die genadig
Jeruzalem bouwet allene;
Hij zal ook saambrengen gestadig
't Verstrooid Israël in 't gemene.
- 2 Hij helet de gebroken harten,
Die vol zijn van lijden en smarten,
En zal op haar wonden vol pijnen
Gebruiken goede medicijnen,
Want der sterren allen te zamen
Weet hij dat getal uit te spreken;
Hij kan ook alle die met namen
Eigenlijk noemen onbezweken.
- 3 Voorwaar! God is groot, hoog geprezen,
De Sterkste, Die daar konde wezen;
Zijn kracht is groot niet om vermonden,
Zijn wijsheid is niet om doorgronden.
De Heer verkwikt ende versterket,
Die benauwd zijn ende beladen;
Maar dat geslacht, 't welk boosheid werket,
Werpt Hij te grond zonder genade.
- 4 Dies wilt met gezang den Heer prijzen,
Met psalmen wilt Hem lof bewijzen,
Die den hemel met nevel dekket,
Ende met wolken overstrekket;
Die den regen lieflijk laat vallen,
Om 't gras zeer zoet te doen voortkommen.
Met druppelen fijn over allen,
Op bergen, dalen en alommen.
- 5 Den vee wil Hij zijn spijsgevee;
Ook den jongen raven daerneven,
Die tot Hem schreien vroeg en spade,
Zijnde met honger zeer beladen.
Geen gevallen heeft de Heer goedig,
Aan de sterkte des paards in 't strijden,
Noch aan des lopers kracht hoogmoedig,
Noch aan zijn benen t' allen tijden.
- 6 Maar Hij heeft een zeer groot behagen
Aan een benauwd harte verslagen
Dat op Gods goedigheid en krachten

Hem verlaat en daarop wil wachten.
Gij Jeruzalem uitverkoren,
Uwes Gods lof wil nu voortbringen;
En gij Sion! laat in u horen
Godes lof, in Hem wil ontspringen.

- 7 Hij sterkt uwe poorten zeer krachtig
Met ijzeren grendelen machtig;
Hij zegent in de stad zeer spoedig
Uwe kinderen overvloedig;
En maakt, dat gij hebt altijd vrede
In uwen land, aan alle zijden;
En veel goede tarwe hiermede
Geeft Hij u, om u te verblijden.
- 8 Hij zendt Zijn woord hier op de aarde,
Ende Zijn wet van grote waarde;
Die sneller dan enige dingen
Overal krachtiglijk doordringen.
Hij bedekt de bergen en velden
Met sneeuw, wit als de wolle reine;
Den nevel Hij uitstrooit niet zelden,
Recht alsof 't asse waar zeer kleine.
- 9 Hij werpt den hagel t' allen steden
Als grote stukken ijs beneden;
Wie is zo hard, dat hij kan dragen
Den scherpen vorst en koude dagen?
Maar dat ijs smelt zonder beklijven,
Zo haast als Hij een woord uitspreket;
Hij laat den wind waaien en drijven,
Zo scheurt dat ijs, 't welk haast'lijk breket.
- 10 Hij is 't die Jakob openbaret
Zijn woord en Zijn wetten verklaart;
Die Israël heeft onderwezen
Zijn wetten en rechten geprezen.
Zo en heeft Hij aan alle volken,
Die daar wonen onder de wolken,
Niet gedaan, noch hen laten weten
Zijns woords zeer heerlijke secreten.

Psalm 148

- 1 Gij, hemelse creaturen,
Looft God fijn tot deze uren;
Gij, inwoners des hemels rein,
Zingt Zijn eer lieflijk in 't gemein.
Gij, engelen, looft Zijnen Name;

Gij, Zijn heirkraft, looft Hem te zamen;
Gij, zon en mane, looft Hem fijn;
Gij, sterren, prijst den Name Zijn.

- 2 Gij hemel hoog looft Hem eenpaar,
Doet zulks wolken en water klaar;
Dat alle hemelse dingen
Den lof Zijnes Naams voortbringen;
Want door Zijn woord sterk ende krachtig
Werd alle ding gemaakt eendrachtig.
Hij heeft alles alzo besteld,
Dat het vast blijft door Zijn geweld.
- 3 Zij hebben een bevel ontvaan,
Daarover durven zij niet gaan.
Gij walvissen en afgronden,
Wilt nu Zijnen lof verkonden.
Vuur, hagel, sneeuw en ijs zeer koude.
Wind en tempeest niet om weerhouden,
Die den wille Gods volbrengt goed,
Looft Hem in alles wat gij doet.
- 4 Prijst Hem, bergen en heuvels al,
Vruchtbaar' bomen, 't ganse getal
Der ceed'ren en des vees meteen,
Wilde dieren groot ende klein;
Vliegende vogels groot van waarde,
Dieren kruipende langs de aarde;
Gij koningen en volken rijk,
Vorsten en rechters al gelijk.
- 5 Gij jongens, dochters, jong en oud,
Zingt Zijn lof om best in eenvoud;
Want hoger is Zijnes Naams eer,
Als hemel en aard' immermeer.
Den hoorn Zijns volks heeft Hij verheven
Tot Zijne eer; zulks is gegeven
Israël, Zijn volk zeer gewis,
't Welk Zijn bemind eigendom is.

Psalm 149

- 1 Wilt een nieuw lied den Heere zingen;
Wilt Hem Zijn eer heerlijk toebringen;
Dat nu onder Zijn volk gemeine
Zijn lof gehoord zij reine.
Gij, Israël, in vreugd nu leeft,
In den Heer Die u gemaakt heeft;
In dezen Koning u verblijdt,

Die Sions kind'ren zijt.

- 2 Dat men met fluiten Zijnen Name
Prijz' en met trommelen bekwame;
Met harpen zoet moet men ook loven
Den Heere van hier boven,
Want den Heer behaagt Zijn volk al,
Dat Hij verkiest naar Zijn geval;
De kleinen zal Hij vereren
En haar goed vermeren.
- 3 Toch zullen de vromen geprezen
Hierna vrolijk en verblijd wezen;
Ja men zal z' op haar bedde horen
Zingen en vreugd oorboren.
In hare kelen zullen zij
Des Heeren lof hebben zeer blij;
En in haar handen (vol waarden)
Tweesnijdende zwaarden.
- 4 Opdat zij verderven met krachten
Daarmee alle boze gedachten,
En straffen de harten hoogmoedig
Met scherpe wrake spoedig;
Opdat zij vangen zo meteen
Koningen en prinsen niet kleen;
En met ketenen en banden
Vast sluiten haar handen.
- 5 Als zij die straffen dat ze beven,
Zij doen zulks als daar staat voorschreven;
Dit 's Uwer heiligen, o Heere!
Heerlijkheid en haar ere.

Psalm 150

- 1 Laat nu God geprezen zijn,
In Zijn heiligdom zeer fijn.
Geloofd zij Hij en geacht
Uit den hemel vol van kracht
In heerlijkheid hoog verheven.
Looft Hem in Zijn werken rein,
Die Hij gewrocht heeft alleen,
Die van Zijn macht tuignis geven.
- 2 Van harten lovet toch Hem
Ook met der bazuinen stem
En met der psalteren toon,
Met trommels en harpen schoon:

Wilt Zijnen lof en prijs zingen,
Met der fluiten zoet geklank
En der orgelen gezang,
Laat Zijn ere nu voortbrengen.

- 3 Zijn goedheid zij openbaar
Gemaakt door 't geluid zeer klaar
Der cymbalen, t' allen tijd,
Welke zeer breed ende wijd
Zijns Naams eer moeten bewijzen.
Dies alles wat daar nu leeft,
Dat zich roert en adem heeft
Moet onzen God heerlijk prijzen.